DEVRİMCİ YOL

SAYI 13 15 Ocak 1978 500 Kuruş

HALKIN İKTİDARI KENDİ GÜÇLÜ KOLLARIYLA KURULACAKTIR

TÜSTAV

Sahte umutlara yer yok!

HALKIN İKTİDARI KENDİ GÜÇLÜ KOLLARIYLA KURULACAKTIR

YILLARDIR emekçi halklarımıza karşı kan, zulüm, yoksulluk ve sefaletten başka bir şey getirmeyen MC Çetesi, 1977'nin son gününde yıkıldı ve yerine alabildiğine derinleşmiş bir krizin yıpratttığı düzeni tamir etmek, krizin gerekli kıldığı "düzenin onarılması" tedbirlerinin daha az sarsıntıyla ve daha az tahribatla alınmasını olanaklı kılmak üzere (aynı zamanda emekçi yığınların bu operasyona dayanabilecek hale gelmeleri için gerekli "müsekkin"i almalarını da sağlayacak nitelikte) yeni hükümet kuruldu. Dergimizin yayınlandığı günlerde güven oylaması da yapılmış olacak, eğer bu kez "ilahlar yeni bir oyun oynamazlarsa" hükümet güven oyu da almış olacaktır.

DEMİREL SIKILMIŞ BİR LİMONA NE KADAR BENZER ?

Halk düşmanı MC Çetesi yıllardır hizmet ettikleri efendilerinin talebi üzerine düştü. MC Hükümetinin, efendilerince düşürülüşünün nedenleri şimdi artık herkes tarafından biliniyor. Bu gerekçeler, aynı zamanda Ecevit Hükümetinin de kuruluş gerekçesidir. Başlıca, döviz, enerji, Kıbrıs sorunu, Amerikan ambargosu gibi bir dizi sorunun çözümü, mevcut düzenin sürmesi için gereklidir ve bu sorunların çözülemeyişi önce 1. MC ' nin dağılarak erken seçimlere gidilmesine şimdi de erken seçimler sonrası kurulan MC'nin yeniden dağılmasına (yani dağıtılmasına) yol açmıştır. Demirel aslında "siyaset" in bir gereği olarak, iktidar gücünü kullanarak, maharetler göstererek "ilahlar"a yaranabilmeye çalışmış becerememiştir. Demirel, erken seçimlerin hemen arkasından (Ecevit'in seçimler sırasında öngördüğü gibi !) istifalar asker gibi dizilmeye başlayınca, müflis kumarbaz misali oyunu bırakmadı, sonuna kadar götürdü. Önce işi uzatıp, zaman kazanmaya (her zamanki gibi!) sonra gidenleri geri satın almaya çalıştı, beceremedi. Faşist saldırılar tam o sırada, düğmeye basılmış gibi birden yaygınlaştı ve şiddetlendi. Bu saldırılar bir yönüyle, Demirel'in daha iyi siyaset yapabileceği bir gerginlik ortamı yaratıyordu. Demirel yıllardır bu gerginlik "siyaseti" üzerinde cambazlık etmeye alışkındı, kendisi öyle biliyordu. Bunu gene denemeye çalıştı. Ama, aslında onu ipin üstünde oynatan ensesinden bağlandığı ipi tutanlardı. Bu ip gevşeyince bir boş çuval gibi devrildi.

Şimdi o, bu hükümet iç ve dış iş çevrelerinin hükümetidir diye bağırıp dururken, biraz da sıkılmış bir limonun burukluğunu taşıyor olmalıdır!

O, aslını çok iyi bilir!

Aslında onlar, bu şekilde düşürüldükleri için şanslı sayılırlar. Çünkü, düşmemiş, adeta enselerinden asılı oldukları iple yavaşça indirilmişlerdir. Eğer onlar, yukardan değil aşağıdan, yıllardır zulmettikleri emekçi halkların **doğrudan** devrimci eylemiyle aşağı edilmiş olsalardı, herşeyçok daha farklı olacaktı ve mutlaka bugüne kadar milyonlarca emekçiye çektirdiklerinin hesabını vermek zorunda kalacaklardı. Ama bu hesabı eninde sonunda ödeyeceklerdir.

BAŞBAKAN ECEVİT

Yıllardır emekçi kitlelerin bir kurtuluş umudu olarak görülen bir olay, 1978'in ilk günlerinde ve böyle ilginç bir şekilde gerçekleşti. Ecevit, nihayet kendi ifadesiyle, yıllardır kendisine kuşku ile bakan çevrelerin (ki herhalde Demirel'in de bildiği "çevreler"dir bunlar) kuşkularını giderebilmiş ve **"güvenleri"**ni alabilmiştir. Yıllardır işçi ve emekçi yığınlarına gösterilen "umut" slogan böyle gerçekleşti. Bu olay bir süre önce Milliyet'te yayınlanan ve dergimizde de yayınladığımız Bedri'nin bir karikatüründen güzel anlatılamaz. Bir işçi elinde bir pankart; "Umudumuz Ecevit", sonra yanına bir kaç kişi daha geliyor, sonra pankartın ucundan tutmaya gelen "çevre"ler çoğalıyor ve bir karışıklıktan sonra, malum çevreler ellerinde

"Umudumuz Ecevit" pankartıyla uzaklaşırlarken, meydanda bizim işçi pankartın kazığı ile kalakalıyor. Bu karikatür epey önce yayınlanmıştı. Hikayenin sonu da aynen böyle oldu. Şimdi Başbakan Ecevit'e içerden ve dışardan "büyük büyük" adamlardan tebrikler yağarken, emekçi halkın durumu, elinde pankartın kazığıyla kalakalan işçinin durumuna çok benziyor! El atına binen tez iner derler.

Evet, yıllardır kendisini emekçi Halka kurtarıcı olarak gösteren Ecevit, şimdi emekçi halkın düşmanları ve iç ve dış çıkar çevrelerinin destek ve güveni ile hükümet oldu. Çıkarları birbirine taban tabana zıt olan iki tarafa birden hizmet etmek, "hayatla ölümü, özgürlük talebi ile zulüm ve baskıyı, insanca yaşama özlemi ile daha çok sömürme hırsını uzlaştırmak" mümkün olmadığına göre, Ecevit şimdi ne yapacaktır? Kimden yana olacaktır? O yapacaklarıyla bunu ortaya koyacaktır -ki, bunun ne olacağı bugünden bellidir-.

İşçi, köylü, öğrenci, tüm emekçi halkın kendi iktidarı için; hayatın her alanında mücadelesi sürüyor.

"YENİ" DÖNEM

Bütün bunların yanında, Ecevit Hükümeti bir çok bakımlardan ülkemizdeki sınıf mücadelesi açısından MC döneminin taşıdığı özelliklerden farklı yanları olan, yeni unsurlar içeren bir dönem olacaktır. Bir çok yönüyle devrimcilere yeni görevler yükleyen ve sadece bu anlamda "yeni" bir dönem. Böyle bir dönemin tüm özelliklerini bütün yönleriyle kavrayabilmek için yeterli veriler henüz tam olarak ortaya çıkmamıştır. Ama, gerek hükümetin kuruluş şekli, gerek Ecevit'in açıklamaları, bu "yeni" döneme ilişkin önemli sayılabilecek ipuçları verebilecek niteliktedir.

Faşist güçler, MC Hükümetinin düşme durumunun ortaya çıkmasıyla birlikte saldırılarını yoğunlaştırmaya başlamışlardı. Şimdi güven oylamasına doğru faşist güçlerin saldırıları genişleyen bir tempo içinde devam ediyor. Bu saldırıların devam etmesi beklenmelidir. Önümüzdeki dönemde de, emekçi halklarımıza karşı alçakça tertip ve saldırıların sürdürüleceği, emekçi halklarımızla faşist güçler arasındaki ölüm - kalım savaşının süreceği kuşku götürmez şekilde ortadadır.

Faşist güçlerin hükümetten düşmeleri, yerine CHP Hükümetinin kurulması, faşist güçler aleyhine olan bir gelişme sayılabilir. Ama, hemen söylenmelidir ki bu gelişmenin önemini abartmamak gerekir. Faşistler, hükümetten uzaklaştırılmaları nedeniyle, hükümet aracılığıyla elde ettikleri bir takım olanakları kısmen kaybedeceklerdir. Ancak hükümet, devletin sadece bir kısmıdır. Bu anlamda hükümet olanaklarından yoksun kalışları, faşistlerin devletin tüm desteğinden yoksun kalmaları olarak görülemez. Faşist güçlerin devlet aygıtı içindeki (son zamanlarda artık iyice deşifre olmuş) güçlerin ve örgütrin (ki bunların başında CIA vardır) desteği, varlığını devam ettirecektir. Aslında Ecevit iktidarının geleceği de bir bakıma bu güçlerle olan "mücadele" ve ilişkisine bağlı olacaktır. Hükümet olmak, gerçek anlamda iktidar olmak değildir. Ecevit'in geçen (1974'deki) "iktidar" döneminde Mamak Askeri Cezaevinde görevli bir işkenceci doktor ve bir işkenceci-faşist görevliyi görevlerinden aldırmaya gücü yetmemiştir. Şimdi gücü, gizli-açık resmi sivil faşist çeteleri dağıtmaya, faşist tuzakları parçalamaya onların gücünü yok etmeye yetecek midir? Bırakınız gücünün yetmesini, bunu denemeye niyeti var mıdır? O şimdi faşist güçlere barış çağrısı yapıyor. Bir barış döneminden bahsediyor. Faşistlere "yaraların sarılması için" yardımcı olacak yumuşak bir tutum içinde olmalarını tavsiye ediyor. Onlardan bunu istiyor ve bekliyor. Biz barışın savaşılarak kazanıldığını biliriz. Ama savaşın barış hayalleriyle kazanıldığını bilmeyiz. Barışın barış düşleri ve çağrılarıyla, sana karşı bir savaş ilan etmiş kişileri barışa ikna ederek (!) elde edildiğini bilmeyiz.

Evet, Ecevit'in sahte değil emekçi halk için değerli olan bir barışı ve can güvenliğini sağlamaya gerçekten niyeti varsa, faşist çeteleri dağıtmak, faşist işkence ve cinayet şebekelerini yok etmek için gerçek bir savaş vermek zorundadır. Bunları yapmadığı faşist güçlerin devletin resmi açık - gizli güçlerin ve örgütlerin varlığına dokunmadan onlarla yan yana ve "barış" içinde yaşamaya kalktığı sürece aslında kendi geleceğini de belirlemiş olacaktır.

Şimdi faşist güçlerin Süleyman Genç'in evine kadar uzanan şiddet gösterileri, Ecevit'e karşı ileri sürülmüş bir savaş tehditi ve aynı zamanda bir "barış teklifi"dir. Ecevit'in kabul etmeye gönüllü olduğu ve sözlü olarak yaptığı teklifi, faşist güçler bir başka yolla(!) yapıyorlar!

Emekçi halkımıza karşı kurulmuş faşist tuzaklar üzerindeki böyle bir"barış" gerçekte Ecevit'in de geleceğini belirleyecektir, diyoruz. Çünkü, barışı ve savaşı kazanmaya niyet etmeden ne barış ne savaş kazanılamaz.

Önümüzdeki günler bir çok bakımlardan derslerle dolu bir dönem olacaktır. Halkın önüne sürülen bir sahte umut, bir halkın iktidarı olma iddiası, şimdi bizzat kendisi tarafından reddedilecektir. Devrimcilere düşen, halkın iktidarının ancak kendi güçlü kollarıyla kurulacağının tekrar tekrar ortaya konulması ve bunun gereklerinin yerine getirilmesi doğrultusunda tavizsiz mücadelenin sürdürülmesidir.

DKÖ'nün Ankara'daki mitinginin ertelenmesi ve 15 Ocak halkın devrimci talepleri mitingi

29 demokratik kitle örgütü tarafından sürdürülen eylem birliği çalışmalarının bir parçası olarak Ankara'da 8 ocak 1978 tarihinde yapılmasına daha önce karar verilmiş olan Faşizmi ve Hayat Pahalılığını Protesto Mitingi, D.K.Ö'nun aldığı bir kararla iptal edildi. Daha önce çeşitli kereler ertelenen ve en son 24 Aralıkta yapılması kararlaştırılmışken çeşitli nedenlerle yeniden 8 Ocak 1978'de yapılması kararlaştırılan miting, şimdi de "mitingde siyasi pankartların taşınmasının yasaklanması" gerekçesiyle iptal edildi.

Aslında iptal ve erteleme talepleri önce başka gerekçelerle ileri sürüldü. Mitingin siyasi muhatabının olmadığı, zamanın kısıtlı olduğu, öğretmenlerin en geniş şekilde katılımının sağlanamayacağı v.b. gerekçelerle şubata ertelenmesi önerilerine karşı çıkılması üzerine, demokratik örgütler bu önerinin kabul edilmememesine karar verdi. Bunun üzerine mitingin 8 ocakta yapılmasını kabul etmek zorunda kalan revizyonistler, bu kez miting çalışmalarının engellenmesi çabalarına girdiler. Bu konuda en son bulunan şey ise mitingte siyasi görüşlerin ve pankartların taşınmaması şeklinde bir yasak çıkartılması oldu. Aslında daha önce de çeşitli kereler ortaya atılan bu konu, devrimcilerin, bu gerici - sağ tutumu kabul etmeme konusundaki kesin tutumları bilinmesine rağmen (daha doğrusu bu nedenle) yeniden gündeme getirildi. Amaç bu suretle tartışma ve mitingi çıkmaza sokmaktan başka bir şey değildi. Sonuçta bunu başardılar. Aynı platform tarafından denizli, Niğde, Trabzon, Bursa, Antalya ve İzmir' de kabul edilen ve uygulanılan bir tutumu (ki bunların tümünde Devrimci Yol ve diğer siyasi görüş ve sloganlara YASAK konulmamıştı) Ankara'da reddetme gibi bir geripliğe düşmeyi de göze alarak!

Devrimci Yol pankartına ve devrimci siyasi sloganlara *yasak konulmasının* (mitingin devrimci bir gösteriye dönüşeceği gibi gizli endişelerin ötesinde) hiç bir tutarlı gerekçesi olamaz. Aslında böylesi bir tutum, demokratik kitle örgütleri ile siyasal çalışma ve görüşlerin birbirinden kopartılması, demokratik kitle örgütlerinin siyaset dışı tutulmasının özel bir biçimi olarak siyasetler -üstü siyasetler- arası bir konuma sokma gibi Marksizm dışı bir düşüncenin dayatılmasından başka hiç bir anlama gelmez. Bu yüzden böyle bir görüşün anti-faşist gösteri ve eylemlerin engellenmesi gerekçesi olarak kullanılması (sağ ve ekonomist düşünce temelleriyle birlikte) reddedilmeli ve ona teslim olunmamalıdır.

15 OCAK HALKIN DEVRİMCİ TALEPLERİ MİTİNGİ

Uzun süreden beri başka gerekçelerle gerçekleştirildiği gibi, bu şekilde Ankara'da DKÖ'nin ortak eylem çalışmalarının çıkmaza sokulması nedeniyle 15 ocakta halkın devrimci talepleri mitinginin yapılması kararlaştırılmıştır.

TUSTAV

DİSK Genel Kurulu sonuçlarına karşı alınan tavır oportünistleri teşhir ediyor

ARALIK ayı içinde yapılan DİSK Altıncı Genel Kurulu reformistlerin konfederasyon içindeki gücünü artırdı. Yapılan kongre anti-demokratik delege seçimlerinden yürütme kurulunca onaylanmamış, bir çalışma raporuna kadar türlü olumsuzlukları içeriyordu. Abdullah Baştürk'ün genel başkan ve onun önerdiklerinin de genel sekreter ve genel yürütme kurulu üyesi seçilmesinden sonra genel yönetim, genel denetim ve genel onur kurulları seçildi. Reformist sendikacılar bu listelere ihaneti tescillenmiş sendika ağalarını da, yurtsever niteliği olanları da aldılar. İlerlemecilerin etkin olduğu Maden-İş sendikasından kimse 40 kişilik (asıl ve yedek) genel yönetim kuruluna alınmadı.

DİSK genel sekreteri seçilen Fehmi Işıklar ise, genel kurul öncesindeki çatışmalarda ilerlemecilerden yana tavır koymuş olmasına rağmen, son haftalarda karşı saflara geçmiş ve CHP'lilerin yanında yer almıştır.

DİSK genel kurulunda ilerlemecilerin denetimindeki Maden-İş, Bank-Sen ve Turizm-İş Sendikalarından hiç bir delegenin yönetim de yer almaması ve bugünkü koşullarda yeni yönetimin "Kırk yamalı bohça" niteliği, DİSK'te sendikal demokrasinin biraz olsun uygulanmasını herhalde sağlayacaktır. (Sendikal demokrasinin uygulanmasının ve kalıcı olmasının gerçek garantisi DİSK üyelerinin bilinç ve örgütlenme düzeyinin yükseltilmesidir.) Ama bu nitelik aynı zamanda DİSK içinde muhtemel çatışmaların tohumlarını da beraberinde getirmektedir.

Kongre sonrasında DİSK içindeki gelişmelerin ne doğrultuda olacağı ancak ana hatlarıyla söylenebilir. Gerek Türk-İş içindeki sosyal demokrat sendikaların, gerekse DİSK'in gelecekteki tavırları, CHP içindeki gelişmelerle yakından bağlantılı olacaktır.

Genel kurul, tüm olumsuzluklarına rağmen özellikle sol basın içinde konunun tartışıldığı bir platform yaratması açısından yararlı oldu. Genel Kurul üzerine yığınla yazı yazıldı.

Halkın Sesi, Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Kitle gibi yayın organlarının ve savundukları siyasetlerin oportünist politikaları bir kez daha teşhir oldu.

DİSK genel kurulu bitti. Ama DİSK içindeki mücadele bitmedi. Devrimci Yol, genel kurul öncesinde hazırladığı ve dağıttığı özel sayısında, DİSK genel kurulunda birbirine tavır alanlardan hiçbirinin yanında olmadığını, gerek reformizmin, gerek revizyonizmin etkisinin silinmesi için işçi sınıfı içinde devrimci çalışmanın yükseltilmesi gerektiğini savundu. Yönetimden bir iki sandalye koparmak için işçi sınıfının mücadelesini saptıran akımlarla uzlaşmadı. Devrimci muhalefetin güçlendirilmesini hedef aldı.

Çeşitli başka siyasetler ise ya kendi ihanet politikalarının doğal sonucu olarak "Sosyal-faşistlere" karşı reformistleri desteklediler, ya da TSİP'lilerin yaptığı gibi günlük taktiklerini bile oportünist bir temelde sürdürdüler.

DİSK GENEL KURULU SİYASİ BİR PLATFORM OLMADI.

DİSK genel kurulu siyasi konuların tartışıldığı bir platforma aktarılamamıştır. Açıkçası bol bol "işçi sınıfı bilimi" denilip, hataların asıl kaynağı olan siyasetler ortaya çıkarılmamıştır. Bir iki delegenin konuşması dışında, yapılan tartışmalar bu düzeyde kalmıştır.

Ama Halkın Kurtuluşu bu konuda bize katılmıyor. Genel Kurulda "revizyonist hainler çetesinin kirli çamaşırlarının ortaya" döküldüğünü, bu nedenle de genel kurulun işçi sınıfı açısından "olumlu" olduğunu iddia ediyor. Bu söylenen doğru değildir. Reformistler ve revizyonistler, tüm çekişmelerine rağmen birbirlerinin açıklarını kapamaya çalışmışlardır. Bırakın revizyonizmin ve reformizmin siyasi bir eleştirisini, pratikteki yolsuzluklar bile açılmadan kapatılmıştır. DİSK-Kent olayı, Politika gazetesi olayı örtülmüştür. Halkın Kurtuluşu dergisinde beliren tavır, Halkın Yolu'nda da görülebilir. Halkın Yolu da "DİSK 6. Genel kurulunda sosyal faşistlerin kirli çamaşırlarının ortaya döküldüğü" iddiasındadır. Hatta daha da ileri gidilerek, niteliksiz sendikacıların yolsuzluklar hakkındaki konuşmaları bu iki dergi tarafından revizyonizmin eleştirisi sayılmaktadır. Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Halkın Birliği ve Halkın Sesi, DİSK içindeki sendika ağalarına karşı yürüttükleri kampanyada daha çok revizyonizme ağırlık vermekte ve bunu da salt yolsuzlukların teşhiri biçiminde kavramaktadır.

DİSK genel kurulu ne reformistlerin, ne de revizyonistlerin gerçek yüzlerinin teşhir edildiği bir kongre olmamıştır. Anti-demokratik bir şekilde seçilen delegelerle olamazdı da zaten. Devrimciler, revizyonizme ve reformizme eleştirilerini birkaç kelimeyle sınırlandırmazlar. Salt yolsuzlukların teşhiri ile yetinmezler. Devrimciler, DİSK tabanında ve en geniş işçi kitleleri içinde patron sendikacılığını, faşist sendikacılığı, reformist ve revizyonist sendikacılığı ve hepsinin kaynaklandıkları dünya görüşlerini teşhir etmeli, devrimci görüşü yaygınlaştırmaya ve devrimci sendikacılık alternatifini güçlendirmeye çalışmalıdırlar.

Oportünistlerin milliyetçi tavırları, „Halkın Sesi'nin reformizme tuttuğu alkışta açıkça görülmektedir. Halkın Sesi, "DİSK genel kurulu, işçi sınıfının revizyonistlere karşı başarısıdır.. Altıncı genel kurul sonuçları, herşeyden önce işçi sınıfımızın ve proleter devrimcilerin revizyonist ihanete karşı verdiği kararlı mücadelenin ürünüdür" demektedir. (HS, s. 142) Halkın Sesi'nde daha önceki sayılarda UDC konusunda söylenenler, bu oportünist siyasetin kendi içinde tutarlı ihanet çizgisini açmaktadır. Şöyle deniyordu:

"Revizyonistler MC'ye karşı herhangi bir söz söylemeyi bir yana bırakmışlar, bütün güçleriyle muhtemel bir CHP-AP koalisyonuna yüklenmeye girişmişlerdir. Onlar için hedef halk düşmanı MC değil, CHP-AP koalisyonudur. Üçlü blok da MC iktidarına karşı mücadeleyi baltalamakta, CHP-AP koalisyonuna karşı savaş açmaktadır..." (HS, s.132)

MC'ye karşı AP-CHP koalisyonunu bu kadar savunan ve buna da anti-revizyonist bir kılıf uydurabildiklerini sanan oportünistlerin, DİSK genel kurulunda revizyonistlerin yenilgisini kendilerinin bir zaferiymiş gibi kutlamalarına şaşmamak gerek.

TSİP'İN POLİTİKASI KENDİ İÇİNDE TUTARSIZ BİR SİYASETİN ÖRNEĞİDİR.

Halkın Sesi, Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği gibi siyasetler, revizyonizm karşısında reformizmi göklere çıkarırken ve genel kurul kararları karşısında bayram ederken, genel siyasetlerinin gereklerini yerine getirmektedirler. Kendi politikalarını uygularken kendi içlerinde tutarlıdırlar. Pratikte görülen tutarsızlık, bu çizgilerin genel niteliğinden kaynaklanmaktadır.

TSİP'in durumu bu kadar kolay değildi. Eski yönetim içindeki "ilerlemeci"lere karşı "anti-revizyonist" bir tavır alamıyordu. Bu nedenle eleştirilerini taktik düzeyde getirdi ve genel ihanet çizgisinin ötesinde, taktik düzeyde oportünizmini sergiledi.

DİSK genel kurulu öncesinde Kitle Dergisi, dağınık olan sosyalistlerin reformizme karşı birleşebileceklerini ve kongrede "sosyalizmin" kârlı çıkabileceğini vurguluyordu. 189. sayıda "22 aralıktaki kongrede TSİP'li TİP'li ve bağımsız sosyalist sendikacılar, İleri Demokratik Devrimci sendikacılarla anlaşabilecekleri bir platform bulmalıdırlar. Bu platform açıktır ki; DİSK yönetiminin oportünist politikasını dışlayan bir platform olacaktır" deniliyordu.

Ama Kitle'nin bu çağrısı boşa çıktı. İlkesizliği ilke haline getiren "ilerlemeciler" böyle bir çağrıya olumlu cevap vermediler. Halbuki TSİP böyle bir çağrıyı ne umutlarla yapmıştı. Bu siyasetler arasındaki ilkeli bir birliğin "sosyalist hareketin birliğinin çıkış noktasını oluşturacağını" söyleyebiliyordu. Ve böyle bir "sosyalist blok" sayesinde "sosyal-demokrasinin DİSK içindeki tırmanışının ve dolayısıyle işçi sınıfını yedeğine alma girişimlerinin önüne geçmek mümkün olacaktır." diyebiliyordu. (Kitle, s.189) TSİP, ilerlemecilerden yüz görmedi. Bu kez 180 derecelik bir dönüş yaparak, sosyal-demokrasiye karşı ilkeli bir birlik yapmayı önerdiği ilerlemecileri alabildiğine suçlamaya başladı. "DİSK'in bu duruma gelmesinde baş sorumlular İleri Demokratik Devrim siyasal çizgisini temsil edenler ile onların işbirlikçileridir" diyebildi. TSİP'in işçi sınıfı hareketi içindeki zayıflığı, onu tutunacak bir dal aramaya itti. Kendi siyasetine güvenmeyenlerin her zaman yaptığı işe başvurdu: Gelecekte de alternatif doğru bir hareket yükseltme olanağı olmadığını bildiğinden oportünist pazarlıklar aradı, onu da yapamayıp ağzına yüzene bulaştırdı.

DİSK TABANINDA DEVRİMCİ ÇALIŞMAYI HIZLANDIRALIM DEVRİMCİ MUHALEFETİ YÜKSELTELİM.

Devrimci Yol siyaseti açısından DİSK genel kurulu sonuçları özde bir değişiklik getirmemektedir. Devrimciler, işçi sınıfı üzerindeki etkinlik tartışıldığında reformistlerle revizyonistler arasında bir seçim yapmayı asla düşünmezler. Görevimiz en geniş işçi kitleleri içinde devrimci görüşün yaygınlaştırılmasını sağlamak. DİSK tabanında devrimci çalışmayı hızlandırmak ve DİSK içinde devrimci muhalefeti yükseltmektir.

o

Antalya Dokuma Fabrikası işçileri

Bizdeki ilk kıvılcım sarı sendika TEKSİF'in dokuma işçilerini satmasıyla başladı. On bir ay süren toplu iş sözleşmesi görüşmeleri zamların açıklanmasından tam da bir gün önce son buldu. Ve patron sendikası Teksif'in açıkça bizi sattığını gördük. (Üç yıl için toplam 115 lira) On bir ay süren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde işçilerde TEKSİF'e karşı bir güvensizlik doğdu ve ilk tepki fabrikamızda TEKSİF dergilerinin topluca bir şekilde yakılıp yırtılmasıyla başladı. Fabrikada TEKSİF'in yaptığı bu sözleşmede işçileri nasıl aldatıp sattığını açıklayan bildiriler dağıtılmaya başlandı. Topluca sendika binasına gidilip, sendika başkanı Fikri Özkaya ve Sekreteri Arabacı'dan hesap soruldu. O anda işçilere cevap vermekten korkan sendika başkanı yuhalandı. Yuhalanan TEKSİF'in Antalya Şube Başkanı işçilere küfür edince, sendikanın cam ve çerçeveleri yere indirildi. Sendika Başkanı ve yöneticilerine gereken dersi verildi. Yenilgiyi hazmedemeyen Fikri, İplik Fabrikasından 300 kişilik besleme bir grupla fabrikamızı basmaya kalktı. (İplik Fabrikası AP'li ve MHP'liler arasında çıkan çatışma sonucu bir ay kapatılmıştı.) Bu saldırıya karşı kadın işçiler başta olmak üzere dokuma işçileri tek bir yürek, tek bir yumruk olarak saldırganlara gerekli dersi verdiler. Bu olayların hemen ardından fabrikada üretim 17 saat durduruldu. Bunun üzerine patron ustabaşılarına ve teknik nezaretçilere vereceği 6 - 8 liralık zamları erteledi ve fabrikadan hiç kimseyi atmayacağına dair söz verdi. Olayların üzerinden bir ay geçmemişti ki, 11 kasım saat 15.00 de bir işçiyi sudan bahanelerle işten attı. Durumu değerlendiren işçiler uzun müzakerelerden sonra atılan işçi arkadaşı yeniden işe alıncaya kadar sendikanın karşı koymasına rağmen şaltleri indirme kararı aldılar. Aldıkları kararı 12 kasım saat 07.00'de uygulamaya koyan işçilerin direnişi 11.30'da işçi arkadaşın işveren tarafından tekrar işe alınmasıyla sona erdi.

Ve biz dokuma işçileri "KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA, YA HEP BERABER YA HİÇ BİRİMİZ" şiarını hayata geçirdiğimiz için, işveren ve sarı sendika TEKSİF geriye bir adım daha attı.

İşçilerin bu örgütlü direnişini geriden seyreden DİSK Antalya yöneticileri bu olayları kendiliğinden hareketler olarak nitelemektedirler. İşçilerin TEKSİF'e karşı tepkilerini DİSK'e kanalize etmeleri için DİSK'in İstanbul örgütlenme teşkilatına durum iletilince; genel kuruldan önce Sümerbank işyerlerinde çalışamayacakların, genel kuruldan sonra BELKİ(!) çalışabilecekterini bildirdiler. Fakat şurası iyi bilinmelidir ki, DİSK gelse de gelmese de dokuma fabrikasındaki devrimci mücadele örgütlü bir şekilde devam edecektir.

Adıgüzeller barajı işçileri sesleniyor

ADIGÜZELLER barajında çalışmakta olan biz baraj işçileri direnişteyiz. Adıgüzeller barajı inşaat çalışmalarının başlamasıyla birlikte patron da biz işçiler üzerinde çeşitli yöntemlerle baskı uygulamalarına girişmiştir. Baraj inşaatının açılışından sonra işçilerin işyerine sendika getirmek için uğraştıklarını duyan patron, işyerine devrimci bir sendikanın girmesini önlemek için sarı sendika Bes-İş sendikasına işçileri zorla üye yapmaya çalışmış. Bununla yetinmeyerek bazı işçileri para ile satın almaya uğraşmıştır. Patronların her yerde başvurdukları bu oyunlara gelmeyen işçiler Bes-İş sendikasını tanımadıklarını bildirerek işyerine yeni bir sendika olan Tüm Baraj-İş sendikasını getirmişler ve bu sendikada örgütlenmişlerdir.

Toplu sözleşmenin imzalanmasından sonra patron sözleşmenin gereklerine uymayarak, toplu sözleşmeyle alınmış hakları vermemeye başlamıştır. Çocuk parası, tehlike zammı, fazla çalışma gibi sosyal hakları uygulamamakla kalmamış, işçilerin türlü tehlikelere katlanarak kazandıkları ücretlerini bile vermemiştir. İşçilerin türlü tehlikelere katlanarak kazandıkları ücretlerini bile vermemiştir. İşçiler ücretlerini her ay başında direniş yaparak almaktadırlar.

Patronun tüm bu haksız uygulamaları, sendikaya aktarılmış fakat sendikacılar işçileri örgütlü bir şekilde mücadeleye sokmak yerine patronun yanında tavır almışlardır. İşçilerin kararlı bir şekilde kendiliğinden yaptıkları direnişleri dahi desteklememişlerdir.

Ayrıca işyerinde arkadaşlarına, haklarını almaları için mücadele etmeleri gerektiğini söyleyen devrimci işçiler işten atılmış ve yerlerine sağdan soldan toplanan komandolar yerleştirilmiş ve yerleştirilmektedir. Böylece bu işyerinin de faşistleştirilmesi amaçlanmaktadır.

Haklarını almak için mücadele eden, direniş yapan işçilerin karşısına ise oligarşinin bekçiliğini yapan jandarma getirilmekte ve böylece işçilerin mücadelesinin engelleneceği sanılmaktadır.

Fakat biz Adıgüzeller barajı işçileri olarak sömürüye, talana, baskıya karşı tüm haklarımızı alıncaya kadar direnmeye kararlı olduğumuzu bildiririz.

Biz, Adıgüzeller barajı işçileri olarak Yeraltı-Maden-İş sendikasının ve işçilerinin Aşkale'deki şanlı direnişlerini ve Hekimhan'daki grevlerini candan yürekten destekleriz. Bizim de başımıza işçileri bağrına basacak bir sendika olmasını istiyoruz.

Çünkü bugüne kadar Tüm Baraj-İş Sendikası işçi lehine hiç bir iş yapmamıştır. İşçilerin kararlı bir şekilde kendiliklerinden yapmış oldukları direnişi dahi desteklememiştir.

Üreten biziz, Yöneten de biz olacağız.
Kahrolsun Sömürgecilik
Tek Yol Devrim

Güney Adıgüzeller Barajı İşçileri

OLİGARŞİ, YEŞİLDERE HEYELAN BÖLGESİ HALKINI ÖLÜME MAHKUM ETTİ

Emperyalizme bağımlı, ekonomik bunalım içindeki OLİGARŞİK DİKTA'nın üzerindeki sömürüyü BASKI ve TERÖRLE sürdürmeye çalıştığı günlerde yaşıyoruz.

Hayat pahalılığının günden güne arttığı, bunun yanısıra sahte barış çağrılarıyla faşistlerin azgınca saldırdığı, emekçilerin, demokratların yurtseverlerin, devrimcilerin ezildiği, sömürüldüğü, günden güne yoksullaştırıldığı, ölüme terk edildiği ülkemizde tekelci burjuvazinin bulduğu çözümlerdir Baskı ve terör.

Yeni taban fiatı politikası, devalüasyon, zamlar... Bütün bu çözümlemelerin yükleri (herzaman olduğu gibi) yine bizlerin omuzlarında.

Oligarşi halkımıza saldırıyor. Daha dün Uşak'ta, 1 Mayıs'ta İstanbul'da, Elazığ'da, Ümraniye'de saldırdı.

Bu günlerde de YEŞİLDERE heyelan ve gecekondu bölgesindeki emekçilere saldırmayı planlıyor.

1923,1950 ve 1952 yıllarında düzenlenen jeolojik raporlarda bu bölgenin heyelanlı olduğu ve kesinlikle yerleşim alanı olarak kullanılmaması gerektiği bilimsel olarak saptanmıştı. Bu kararlara rağmen zamanın Belediye Başkanı, arsa spekülatörlerini memnun etmek için Yeşildere halkının ölümü pahasına onlara zemin hazırladı. Bu gün aynı oyun tekrar oynanmak isteniyor.

Günümüz Türkiye'sinde bu olayların birçok örneğini rahatlıkla görebiliriz.

Yeşildere heyelan bölgesindeki 5000 konuttan en az 800 ün de çatlaklar vardır. Bu çatlaklar her geçen gün açılmakta, çoğalmaktadır. Hele 16 ve 23 Aralık depremlerinden ve (günümüzde sıklaşan) yağmurdan sonra (zaten aktif olan) yer kayması hızlanmıştır.

7.2.1977 de İmar İskan Bakanlığı'nca Heyelan Bölgesi'nin boşaltılıp "geçici olarak" 750 TL "kira yardımı" yapılması kararlaştırılmıştır.

Bu karara (aldatmacaya) inanıp evlerini boşaltan 137 hane "kira yardımı"nın 4 ay sürüp daha sonra kesilmesiyle çaresiz kalıp (bir kısmı) tekrar harabeden farksız evlerine geri dönmüşlerdir.

Bölge halkına Buca'da yapılacak olan konutlar aradan 1 yıl geçmesine rağmen tamamlanamamıştır. (İzmir Valiliğinden sızan haberlerden öğrendiğimize göre: Bu konutlar zaten bizim için yapılmıyormuş).

Bundan başka Esentepe'de 29 Ekim de polis baskısıyla 326 eve 3. tebligat yaptırılmıştır. Yalnız, bu 326 evden çoğunda ufak bir çatlak dahi yoktur. Bunların dışında her an yıkılabilecek durumda olan evler olduğu halde bunlara tebliğ yapılmamış ne idüğü belirsiz bir kararla 326 ev seçilmiştir. Ve bunların 29'u Esentepe'ye yerleştirilmiştir. Geriye kalan 4971 ev "şimdilik" doğa ile karşı karşıya bırakılmıştır.

Buradaki politikayı çok iyi kavrıyoruz. Böl ve yönet. Tebliğ gelmeyen 4674 hane bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın mantığına kapılacak sanıyorlar. Fakat yanılıyorlar!

Ekim'in 5'inde 2. tebliğ henüz gelmiştir. Mevcut yapı içinde (doğru çözüm yolu bulamayan bölge halkı) kendiliğindenci karakterdeki tepkisiyle AP, MSP, CHP, Belediye, Valilik ve Bakanlığa başvurmuşlar fakat başvuruları cevapsız kalmıştır.

Böylece kendiliğindenci tepkiden doğan BİRLİK dağılmıştır.

Bizler bu bağlanıştaki somut durumu tahlil edip TEK BİR YÜREK TEK BİR YUMRUK olup sonuna kadar mücadele etmenin gerekliliğini, yapılan ev ve kahve toplantılarında bölge halkına açıkladık. Afiş, bildiri, duvar gazetesi, korsan mitingi ve (daha sonra) Devrimci Yol Dergisi'nin açtığı, İŞSİZLİĞİ, PAHALILIĞI ve FAŞİST ZULMÜ PROTESTO kampanyasıyla ilgili çalışmaların yanısıra aynı amaçla düzenlenen MİTİNG'e katılıp haklı mücadelemizde analarla, bacımızla, kardeşimizle yürüdük.

Bizler depremden hemen sonra komiteler oluşturduk. Yıkılan evler varsa kurtarma çalışmaları yapılsın diye....

Çeşitli nedenlerle çıkabilecek yangınlar önlensin diye....

Paniğe kapılanları yatıştıralım diye....

11 Aralık YEREL SEÇİMLERİNDE sorunlarımızın çözümünü bu sorunları çözmeden aciz, bu sorumluluktan çok uzak partilere, CHP'ye bırakmamamız gerektiğini bir kez daha gördük.

Bizleri seçim konuşmasında karşılarında bulup, soracağımız soruları cevaplayamayacaklarından kaçanları gördük.

Seçime bir gün kala bölge halkına saat 3'te randevu verip saat 2:00 de gelip 2 dakikalık konuşma yapan İHSAN ALYANAK'ın kaçışını gördük.

Halkın Partisi olduklarını iddia edenlerin gerçek yüzünü gördük!

Yukarıda yaptığımız çalışmaların yanısıra partileşme sürecine tekabül eden çalışma tarzının bilincinde olarak bu görevleri omuzlarımızda bilip hayata geçirmeye çalışıyoruz. Okuma yazma kursu, sağlık hizmeti ve anket gibi çalışmaları da programlamaktayız.

Ve bütün bunlardan dolayı Oligarşinin bizler için alacağı kararların lehimizde olmayacağı açıktır ve tarafımızdan kavranılmıştır.

Yıkım kararının uygulanmasında bölge halkı daha bilinçli, daha örgütlü daha kararlı yapısıyla çıkacaktır karşılarına.

Dişe diş geçecektir mücadele.

Oligarşi farkındadır bunun, fakat biz çok iyi biliyoruz ki bundan böyle üzerimizdeki baskılar çoğalacaktır.

Ve bu gün bina-arsa vergisini, elektrik su parasını, yol yapımı için asfalt parasını veren bizler çok iyi biliyoruz ki;

BİLİNÇLİ VE ÖRGÜTLÜ YAPIMIZ ZAFERLE SONUÇLANACAK MÜCADELENİN BAŞLANGICIDIR!

Ve ancak haklı talebimize bugünkü yapımızla ulaşamayacağımız ortadadır.

Bu nedenle tüm emekçilerimize sesleniyoruz;

Bu gün bize verilmeyen haklarımızı SÖKE SÖKE alacağız.

Sorunlarımız ancak demokratik halk iktidarıyla çözümlenecektir. Bunun ise TEK YOL'unun DEVRİM olduğunun bilincindeyiz.

-Arsa ve Evlerimizin bedelini ödemeden oligarşi evlerimizi yıkamayacaktır!

-Tek Yol Devrim

- Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz.

Devrimci selamlarla,

YEŞİLDERELİ DEVRİMCİLER

Örnek devrimci tavır

İlimiz Kars'ta, işçi arkadaşımız Ethem Öztürk, sokak ortasında polisler tarafından silahla tehdit edilerek karakola götürülmüş, hiçbir suçu olmayan arkadaşımıza "sen caddede çok geziyorsun" gerekçesi ile işkence edilmiştir. Arkadaşımızın gözlerini bağlayıp, ağzına kablo geçiren daha sonra da falakaya yatırarak işkence eden polisler, kendileri adına polislik yapmayı kabul etmesini istemişlerdir. Aksi taktirde intihar süsü verip, pencereden atarak, öldürecekleri tehdidinde bulunmuşlardır. İşçi arkadaşımız Ethem Öztürk ise "Biz emekçi halkımızın kurtuluşu uğruna canızımı seve seve veririz. Sizlerse oligarşinin uşaklığını yapıyorsunuz. Tehditle, işkenceyle, ölümle bizi devrimci yolumuzdan döndüremezsiniz" cevabını vermiştir.

Ethem Öztürk arkadaşımız polisteki devrimci tavrıyla işkencelerin, tehditlerin devrimcileri yıldıramıyacağını bir kere daha ispatlamıştır.

Okulların kapatılmasına hayır!

Ankara Dev–Genç "Okulların kapatılmasına hayır" kampanyası açtı

SON siyasal gelişmeler karşısında "anarşinin tırmanmasını engellemek" "öğrenim özgürlüğü, can güvenliğini sağlamak" vb. gibi gerekçelerle CHP'nin etkin olduğu Üniversiteler-Arası Kurul ve Akademiler Arası Kurul bazı yüksek okulları kapattı.

Egemen sınıflar açısından MC ömrünü tamamlamıştır. Artık ülkede "İstikran" sağlayabilecek, tekelci burjuvazinin talepleri ve emperyalizmin istekleri doğrultusunda hareket edecek, "anarşinin tırmanmasını" önleyecek "tutarlı" bir hükümetin işbaşına gelmesi "acilleşmişti". CHP ise bugüne kadar yaptığı "muhalefet" ile tekelci burjuvazinin güvenini kazanmıştı. CHP 2. MC hükümetini düşürmek için harekete geçtiği anda da daha önceki tavrından pek farklı olmayan bir anlayışla, artan faşist saldırılar karşısında "MC düşünü kadar sessiz kalınmasını, olaylara müdahale edilmememesini" ileri sürdü. Bu arada yayınladığı bir bildiri ile de "olaylar karşısında üniversite yetkililerinin gerekli önlemleri alacağına" inandığını belirtti. Ve arkasından çeşitli olaylar bahane edilerek okullar bir bir çeşitli sürelerle kapatılmaya başlandı.

"Okulları Kapatma" politikası özünde CHP'nin "Anti-faşist" mücadele anlayışının zorunlu bir ürünüdür. CHP okulların kapatılmasıyla olayların önlenebileceğini zannetmektedir. Halk yığınlarının elini kolunu bağlamak isteyen CHP onları gelecek "barış günleri" vaadiyle avutmaya çalışmaktadır. CHP bu anlayışla "köpekli köyde degneksiz gezilmesini" savunmaktadır.

Okulların kapatılması bugün, gerçekte faşistlerin arzuladığı bir şeydir. Çünkü devrimciler mücadeleye en geniş kitleleri katarak her geçen gün okullardaki faşist işgalleri teker teker kırmaktadır.

Diğer yandan okulları kapatmanın olayları önlemek için geçerli bir çare olmadığını hayat kanıtlamıştır.

Okulların kapatılmasına karşı Ankara'da gençliğin merkezi kitle örgütü olan Ankara Yüksek Öğrenim Derneği (Ankara Dev-Genç) tarafından "Okulların Kapatılmasına Hayır" kampanyası açıldı. Bu kampanyaya bağlı olarak bildiri dağıtma, yazı yazma, pullama vb. gibi eylemlerin yanısıra, tüm öğretim üyelerine okulların kapatılması karşısında Ankara Dev-Genç'in tavrını açıklayan ve onları okulların kapatılmasına karşı direnmeye çağıran mektuplar gönderildi. Ayrıca Ankara'nın çeşitli semtlerinde "korsan" gösteriler düzenlenerek okulların kapatılması protesto edildi.

Görülen şudur ki önümüzdeki günler okulları kapatma politikasıyla sık sık karşılaşılacağı günler olacaktır. Faşist saldırılar sürecektir. Fakat devrimci gençliğin mücadelesi faşist işgallerin kırılması, öğrenim özgürlüğü can güvenliğinin sağlanması, özerk-demokratik üniversitenin gerçekleştirilmesi doğrultusunda sonuna kadar sürecektir. Tabii kurtuluşumuzun emekçi halkların kurtuluşu ile gerçekleşeceğinin bilinci ve bu kavganın kurtuluşa kadar süreceği inancı ile...

Mustafa SARI

ADMMYO Öğrencisi oğlum ve tek varlığım Mustafa SARI'nın ölümünde acımı paylaşan tüm kişi ve devrimci kuruluşlara, arkadaşlarına tek tek cevap veremediğimden teşekküre gazetenizin aracılığını istirham eder saygılar sunarım.

Babası Salih SARI

DİKMEN—Ankara

BUGÜNLERDE faşizmin tüm emekçi halklara yönelik saldırıları sömürü ve soygunla at başı gidiyor. Halk ağır bir sömürünün altında tam anlamıyla ezilirken, faşizmin yalan ve demagojileri mahallelerde, kahvelerde, fabrikalarda, köylerde sürüyor. Oligarşinin artan sömürü ve terörüne karşı emekçi sınıf ve tabakalar, örgütsüzlük ve dağınıklık nedeniyle kendiliğinden de olsa yaşamlarını sürdürebilmek için direnişe geçiyor. Dikmen bölgesi de genciyle yaşlısıyla bu yaşam kavgasının bir parçası.

Bölge halkının çoğunluğu yolsuz, susuz gecekondularda oturur. Mahallemizin çoğunda hâla kanalizasyon yok. Tuvalet sularıyla oynayan çocukları sokak başlarında görmek mümkündür. Ankara'nın bir çok gecekondu bölgesinde süren faşist baskı ve terör Dikmen'de de resmi ve sivil faşistler tarafından alabildiğine sürdürülüyor. Yıllardır genciyle yaşlısıyla Dikmen'de faşizme karşı mücadele veren yiğit Dikmen halkı Dikmen Halkevi'ndeki örgütlü mücadelesi ile faşizmin karşısına bir kale gibi dikilmesini bildi. Dikmen'de anti-faşist mücadele içinde yer alan Hilmi Öztürk, Ergun Ataca, Bahattin Aslandoğan hakim sınıflar ittifakının uşakları tarafından gece pusularda öldürüldüler.

Artan pahalılık, zulüm, kitle katliamları halkın uyanmasını daha da hızlandırıyor. Biz bölge devrimcileri olarak yurtsever, demokratik devrimci güçlerin hakim sınıfların bu saldırıları karşısında harekete geçişlerini, bu zulüm altında ezilmelerine karşı çıkışlarını örgütlemek için çalışmalarımızı yoğunlaştırdık.

Yaptığımız çalışmalar yer yer eksiklikleri ile beraber olumlu geçti. Bölgenin çok geniş olması, çalışmalarımızın henüz bölgelere kaydırılamamış olması ve bölgenin kendine özgü bir takım sorunları, bu eksikliklere neden oldu. Bu arada yapılan çalışmaların propaganda ve duyurusunun yeterli yapılamaması da eksikliklerimizdendi.

30 Ekim Pazar günü Dikmen Halkevi'nin devrim şehidi Ergun Ataca adına yaptığı mahalle çeşmesinin açılışı devrimciler ve geniş halk tarafından faşist zulüm ve zamlar protesto edilerek yapıldı. Çeşme açılışı tam bir anti-faşist gösteri oldu. "Kahrolsun zam, zulüm, işkence","Tek Yol Devrim","Ergunlar Ölmez" sloganlarının yükseldiği açılışta Dikmen halkı faşist zulme karşı mücadeleye kararlılıkla devam edileceğini bir kez daha haykırdı. Özellikle tüm bölge halkının yakın ilgi ve takdirini toplayan bu çeşme çalışmasını hakim sınıfların yapısını ortaya koymada bir araç olarak kullanabileceğimiz halde sonraki çalışmalarımız bu doğrultuda olamadı. Değişik mahallelerden gelen halk bugünkü hakim sınıflar partilerinin bölgelerindeki yol, su, elektrik sorunlarıyla ilgilenmediklerini belirterek bizden yardım istiyorlardı. En azından hakim sınıflar partilerinin gerçek yüzlerini açıklamak için bu fırsattan biz, yeterli arkadaş ve zaman yetersizliğinden yararlanamadık.

Kampanyanın başladığı günden bugüne kadar kampanyayla ilgili bildiri ve el ilanlarını ev ev dağıttık. Dikmen'in en kenar mahallesine kadar bu yayınlar devrimciler tarafından ulaştırıldı. Afiş, pul, duvar gazeteleri sokak sokak asıldı.

Cumhuriyet Mahallesi Dikmen'in yoksul, yoksul olduğu kadar yiğit, anti-faşist halkını bağrında barındıran bir gecekondu bölgesidir. Burada 1 Kasım Salı günü yapılan miting ve yürüyüş tüm evlerden alkış ve sloganlarla katılma şeklinde desteklendi. Devrimciler "Zam, Zulüm, İşkence İşte Faşizm","Oligarşi Mezara Halk İktidarı" sloganlarını yürüyüş boyunca haykırdılar. Ne var ki polis her seferinde olduğu gibi devrimcilerin üzerine saldırmak niyetiyle geldiyse de devrimcilerin ve mahalle halkının direnişiyle geri çekilmek zorunda kalmıştır.

Cumhuriyet mahallesi halkı polisin baskısına karşı devrimcileri evlerinde saklamıştır. Daha sonraki günlerde İlker mahallesinde geniş kitle katılımıyla mesajlerin yakılıp çok uzun yol boyu devrimci türkü ve marşların okunduğu gece miting ve yürüyüşü büyük ilgi gördü. Daha sonra burada yaptığımız çalışmada bu bölge halkı ilk defa karşılaştıkları harekete karşı olumlu tavırlarını belirtmişlerdir. Şimdi bu mahalle faşizme karşı direniş kalelerimizden biridir. İlker mahallesi ilerici-yurtsever ve devrimcileriyle hareket öncesi ilişki kuramayışımız, hatalarımız arasındaydı. Yine de sevindirici yönü sonraki günlerde İlker'li devrimcilerin derneğimize gelip bundan sonra beraber çalışma istekleriydi.

Dikmen'de devrimci hareket içinde yerini alan Dikmen Lisesi kampanyayla ilgili çalışmalarında oldukça başarılıydı. Lisede 600'ün üzerinde öğrenci ve öğretmenlerin katıldığı forumda halk üzerindeki baskı ve terör kitle katliamları, ilericilerin sürgün ve kıyımları protesto edilip Dikmen Caddesi boyunca yürüyüşe geçildi. Olay yerine gelen polis öğrencilerin kararlılığı sonucu dönmek zorunda kalmıştır.

Lise tüm bunları protesto için boykota gitmiş ve boykot liseli devrimcilerin insiyatifi altında kararlılıkla devam etmiştir.

Boykot sırasında velileri toplayan okul idaresi velilere öğrencilerin bu tutumlarını onaylamadıklarını belirten konuşma yapmışsa da, okul idaresinden sonra konuşan ilerici veliler tarafından seçilen Okul-Aile Birliği Başkanı bu toplantıyı devrimcilerin propagandasının yapıldığı bir alan haline getirmiş, halk kitleleri üzerindeki baskı ve terörden, zamlardan, kıyımlardan öğrencilerin soyutlanamayacağını anlatmıştır. Ayrıca bugünkü çağ dışı eğitim sisteminin kime hizmet ettiğini ortaya koyarak, okullardaki eğitim özgürlüğü ve can güvenliğinin polis ve jandarma tarafından sağlanamayacağının ODTÜ ve Yükseliş olaylarıyla görüldüğünü bu nedenle velilerin çocuklarına sahip çıkmalarını istemiştir. Bu konuşmaya engel olmaya kalkan polis olan bir veli bizzat diğer öğrenci velileri tarafından kapı dışarı edilmiştir. Daha sonra söz alan veliler bu toplantıyı adeta miting alanına çevirmişlerdir. Son olarak söz alan öğrenci temsilcisi de çağ dışı ders kitaplarını ve oligarşi için yapılan eğitimi protesto etmiştir. Bu toplantı Dikmen'li devrimcilerin halkla kaynaştığı tek bir yumruk olduğu, günlerce veliler ve öğretmenler arasında konuşulan bir olay olmuştur.

AKD'nin "Faşizm ve Hayat Pahalılığı" konulu toplantısının en geniş duyurusunun yapılmasına rağmen bayram öncesine rastlaması nedeniyle en geniş kitle katılımı sağlanamamışsa da bölgede daha önce yapılan kadın toplantısına göre iki kat fazla katılım gerçekleşmiştir.

GAZİANTEP

"Eksikliklerimizin başlıca nedenleri, kadrolarımızın yetersizliği ve var olanların tümünü yeterince seferber edemeyişimizdir..."

A) Gaziantep'in Durumu:

GAZİANTEP genel olarak anti-faşist halk potansiyelinin yüksek olduğu bir ildir. Özellikle son yıllarda faşistler bu ile çok önem vermişlerdir. Güney Doğu bölgesini faşistleştirmeye, burayı bir üs olarak kullanmak istemişlerdir. Bu amaçla çok sayıda faşist militanı bu ile ihraç etmişlerdir. Öte yandan Gaziantep devrimci hareketin hala en dağınık olduğu illerden biridir. Gaziantep halkı bugüne kadarki mücadelesinde doğru devrimci bir önderlikten yoksundu; bu nedenle faşist yayılma hızlı bir biçimde gelişti.

b) Kampanya ve Seçim Çalışmaları:

Seçim çalışmalarını da içine alan kampanya boyunca yapmayı planladığımız başlıca çalışmalar şunlardı: Gaziantep'in belli başlı kenar mahallelerinde seçime katılan ilerici muhtar adayları ile ilişkiler kurup, buralarda faşist zulme ve pahalılığa karşı mücadele kampanyası doğrultusunda bildiri dağıtmak, afiş asmak, yazılama yapmak, kahve ve ev toplantıları düzenlemek, koşullar elverirse, korsan mitingler koymak, Devrimci YOL'un özel sayılarını satmak, bez afişler ve duvar gazeteleri asmak v.b. idi.

Çalışmalar boyunca önce Düztepe mahallesinde ilerici bir muhtar adayı ile ev ve kahve toplantıları düzenlemeye başladık. Anti-faşist potansiyelin yüksek olduğu bu mahallede gericiler tutunamadıkları için halk içine bir takım suni çelişkiler sokup, bundan yararlanmak istediler. Böylece kendilerine uygun bir ortam hazırlayacaklarını umuyorlardı. Devrimciler toplantılarda özellikle bu konunun üzerinde durdular. Diğer ilerici muhtar adayını da toplantılara getirerek suni çelişkileri önleyici ortak girişimlerde bulunduk. Bu yöndeki girişimlerimiz halk üzerinde olumlu etki bıraktığı gibi halkın bize olan güven ve desteğini de arttırdı.

Bundan başka faşistlerin bir takım oyunlar tezgahlayarak sızmak istedikleri Hacı Baba mahallesinde de ilerici bir muhtar adayı ile ilişki kurarak, kahve ve ev toplantıları düzenledik.

Faşistlerin mahalle halkı üzerindeki uygulamak istedikleri oyunları somut örneklerle halka anlattık.

Bu türden toplantılar her iki mahallede iki hafta boyunca sık sık yapıldı. Mahallelerin somut sorunları üzerinde tartışmalar yapıldı. Bu sorunların kısa ve uzun vadede çözümleri bir bir anlatıldı. Bu tartışmalar ve toplantılar sonucu iki mahalle halkının güven ve desteği bizzat çalışmalarımıza katılmaya dönüştü.

Üçüncü hafta ise her iki mahallede yazılama ve devrimci Yol'un kampanya ile ilgili afişleri asıldı. Ayrıca Hoşgör mahallesi ve civarında da yazılama ve afişleme yapıldı. Yine Devrimci Yol'un çıkarmış olduğu el ilanları toplantılarda dağıtıldı. Düztepe'de bir muhtar adayı adına yerel sorunları da içeren bir bildiri basılıp, dağıtıldı. Konuşmalarda Devrimci Yol'un kampanya ile ilgili özel sayılarında yayınlanan yazılar doğrultusunda yerel örneklerde katılarak faşist terör ve demagoji teşhir edilmeye çalışıldı. Faşist zulme ve pahalılığa karşı direnmeye ilişkin somut görevler anlatıldı. Ayrıca çalışmalar süresince Devrimci Yol'un 4. ve 5. özel sayıları satıldı. Kampanya ile ilgili bağış toplandı.

Yaptığımız bu çalışmalarımızın yanısıra daha önce planlayıpta yapamadığımız bir takım işlerde vardır. Bunların belli başlıları şunlar: Yeterince özel sayılardan satamadık, topladığımız bağışlar yetersiz, korsan miting koyamadık (ki bunun ortamı yoktu) bütün ili kapsayan bir bildiri dağıtamadık, duvar gazeteleri ve bez afiş asma işini yapamadık, çalışmalarımızı daha fazla alana yayamadık. Bu eksikliklerimizin başlıca nedenleri, kadromuzun yetersizliği ve var olanların tümünü yeterince seferber edemeyişimizdir. Kitle bağlarının bizim açımızdan yeniliği ve parasal olanakların azlığı da ikinci derecede engelleyici etmenlerdir.

Sonuç olarak bu tür çalışmalar kitle bağlarını sağlama ve pekiştirmede büyük rol oynamıştır, öncü olabilecek nitelikte kişileri tanımamıza yaramıştır. Halk faşistlere karşı kendiliğinden gelme bir kinle doludur. Ve doğru devrimci bir önderliğin arayışı içindedir. Çalışmalarımızı bu yönde yoğunlaştırırsak başarılı olabiliriz.

Gaziantep Devrimci Yol Taraftarları...

ESKİŞEHİR

DİRENİŞ kampanyası boyunca neler yaptığımıza geçmeden önce bölgedeki örgütlenmenin subjektif konumunu ortaya koymak gerekir. Hareketin geçmişi oldukça yeni olduğundan şu anda bir toparlanma süreci yaşanmaktadır. Kitlelerin geçmiş harekete olan sempatilerini Devrimci Yol siyaseti doğrultusunda bilinçli ve kararlı, merkezî yapıya bağımlı olarak örgütlemek önümüzde duran görevlerin en yakın halkasını oluşturmaktadır. Bir yandan hareket kendiliğindenci gelişimden sıyrılıp, merkezî bir yan kazanırken, diğer taraftan merkezî yapıya bağımlı mahalli örgütlenmelere gidilmiştir. Mahalli örgütlenmeler aracılığıyla geniş yığınlarla organik bağlar kurma ve yığınları anti-faşist, halk eylemleri saflarına çekmenin şartları yaratılmaya çalışılmıştır. Merkezî yapıda ve mahalli örgütlenmeler içinde geniş yığınlar içinde dar kadro çalışmasının geniş yığınlar içinde çalışmaya ilişkin bölümüne ağırlık verilmiştir. Daha üst siyasî görevleri yerine getirecek dar kadro çalışmasına gidilememesinden dolayı hareket pratiğin dar sınırları içinde hapsolup bir türlü bu pratiğin kendiliğindenci çalışma biçimlerinden kendini kurtarıp daha üst siyasî görevlerin yerine getirilmesini gerçekleştirecek bir merkezileşmeye "herkesin herşeyi bilmediğini, herkesin herşeye karışmadığı ve her işe koşturmadığı" bir örgütlenmeye gidilememektedir. Bunun gerçekleştirilebilmesi geniş yığınların somut taleplerinden hareketle yığınları siyasî hedefler doğrultusunda direniş komiteleri içinde örgütleyip aynı zamanda hareketimizi genelinde kavramış olan unsurlara pratik içerisinde siyasî insiyatif kazandırıp hareketin siyasî perspektifini net bir biçimde kavratıp, onları değişik ve daha üst düzeyde siyasî görevleri yerine getirebilecek nitelikli unsurlar haline getirebilmek ile başarılabilinecektir. İşte biz böyle bir merkezî yapının yaratılması, sıçrama ve kendini aşma sürecini yaşıyoruz.

Hareketin subjektif konumunu böylece değerlendirdikten sonra özel olarak direniş kampanyasına ilişkin çalışmaları tam olarak derginin çıkarttığı özel sayıları mahalle kahvelerinde gerekli ajitasyon ve propagandasını da yaparak sattık. Kampanyaya ilişkin kahve toplantıları düzenledik, halka bu sömürü ve zulüm düzenine karşı ne yapmamız gerektiğini anlattık. Halkı direnmeye, faşist terörü geri püskürtmeye, yaşamı savunmaya çağırdık. Faşizme karşı kitleleri eylem birliğine çağıran afişlemeler yaptık. İşçilerin yoğun olduğu mahallelerde direniş kampanyasına ilişkin yazılamalar yaptık. Kitlelerin somut taleplerinden hareketle onların bu taleplerini siyasî iktidara yönelten kitleleri devrim saflarına çağıran somut biçimde kaleme alınmış bildiriler dağıttık. Fakat bağış kampanyası çalışmaları gerekli biçimde yerine getirilemedi. Bunu bir eksiklik olarak kabul ediyoruz. Bu çalışmaları, geniş yığınların anti-faşist tepkilerini eylem platformuna kanalize edemedik. Bunda, hareketin şu andaki subjektif konumunun büyük payı vardır. Yerel seçimlere ilişkin ise, düzen partilerini teşhir edici, halkın gerçek kurtuluşunun nasıl gerçekleşeceğini açıklayan kahve toplantıları düzenledik. Bağımsız adaylar çıkarmaya çalıştık ama bunu başaramadık. Yalnız desteklenebilecek adayları destekledik.

Tüm bunlardan çıkarttığımız dersler sonucunda en geniş yığınlar içinde en dar kadro çalışmasını hayata geçirebilecek bir merkezileşmeyi bir an önce gerçekleştirebilmenin, hareketin, sınıflar mücadelesinin şu anda önümüze çözmemiz için koyduğu ve dayattığı devrimci görevler olduğunun bilincindeyiz.

Devrimci Selâmlar...

Devrimci Yol taraftarlarının kampanya değerlendirme çalışmaları

Dikmen'li devrimciler olarak özellikle bölge çalışmalarında ne kadar yetersiz kaldığımızı bu deneyimle daha iyi anlamış olduk. Bu tür kitle katılımı için gördük ki, daha önce ev ev ilişkide olduğumuz yerlerden gelenler çoğunluktaydı. Bu evler devrimcilerin propagandalarını yapmada inkâr edilmeyecek kadar faydalı oluyordu. Bire bir ilişkide olduğumuz evlerdeki kadınlar diğer kadınlarla olan mahalle arası toplantılarda bizim kendileriyle olan sohbetlerimizi komşularına kendi deneyimlerinden de örneklerle çok iyi açıklıyorlardı.

Kampanya süresinde Dikmen Pazarı her hafta protesto eylemlerine sahne oldu. Halkın ve pazar esnafının toplu bulunduğu bu yerde Dikmen'li devrimciler olarak faşizmi teşhir ve hayat pahalılığını protesto etmek için halkı direnişe çağırdılar. Atılan sloganlara pazar esnafı da katıldı. Daha sonraki haftalarda ODTÜ ve Yükseliş katliamlarının hesabının sorulacağı burada yapılan mitinglerde halkımıza açıklandı.

Bölge çalışmalarımızın yanında kahvelerde de kampanya ile ilgili çalışmaları yoğunlaştırdık. Yapılan kahve toplantıları ve konuşmalarla faşizm ve hayat pahalılığı lanetlendi.

Yerel seçimlerdeki siyasetimiz ve çalışmalarımız:

Bilindiği gibi yerel yönetim kurumları nisbi de olsa özerklikleri olmasına rağmen bugünkü sömürü düzeninin bir parçasıdır. Yerel seçimlerdeki çalışmalarımızda, bağımsız bir devrimci hareketin yaratılması, bağımsız devrimci adayların desteklenmesi şeklindeydi. Fakat bu yöndeki çalışmalarımız oldukça yetersiz kaldı. Gerçi Dikmen'in dokuz mahallesinde de seçilen muhtarlar ilerici nitelikte olmasına rağmen hakim sınıflar partilerinin gerçek yüzünün kitlelere aktarılmasında araçlardan biri olan yerel seçimleri tam değerlendiremedik. Daha önce adaylarla ilişkiye geçmede yetersiz kaldık. Bu adaylardan bir kısmı bizimle ilişkiye geçtilerse de bunlarla da yeterli iletişim sağlanamadı. Yalnız bir mahallede o bölge devrimcilerinin desteklediği muhtar adayı kazandı. Kendi olanaklarımızla hazırladığımız seçim duvar gazeteleri teknik olanaksızlık nedeniyle ancak seçimlerden bir gün önce asılabildi.

Seçimlerdeki tavrımız kesinlikle CHP'nin desteklenmemesi olmakla beraber seçim sandıkları başında halka gelebilecek saldırıları önlemek için seçim günü sandık başlarında yer aldık. Faşist-polis işbirliğini burada en somut örnekleriyle gördük. Sayımlara gelen faşistlere, silahlar bizzat polisler tarafından verildi.

Kampanya boyu çalışmalarımızı kısaca böyle özetleyebiliriz. Bundan sonraki çalışmalarımız yeni boyutlar kazanarak devam edecektir.

Dikmen gibi geniş anti-faşist kitleyi bağrında toplayan bir bölgede bu çalışmalarla en geniş kitleye seslendiğimizi ve onlara politik hedefi gösterme doğrultusundaki çalışmalarımızın tamamıyla başarıya ulaştığını iddia edemeyiz. Fakat bunlar sonraki çalışmalarımız için bize ışık tutan bir deneyim oldu. Bunların ışığı altında bölge çalışmalarımızı daha da kararlılıkla sürdüreceğiz.

Dikmen'li Devrimci
Yol Taraftarları...

ERZİNCAN

ERZINCAN'da devrimci hareketin başlıca sorunlarını şöyle sıralayabiliriz:

Hakim sınıflar tarafından had safhaya vardırılmış, özünde ulusal soruna dayanan alevi-sünni çatışması. Bu çatışmanın bir ürünü olarak alabildiğine yaygın olan hem ezen hem de ezilen ulus şovenizmi.

Uzun bir süreden beri emekçi halk ve ezilen ulus üzerinde uygulanan pasifikasyon ve yıldırma politikasının bir ürünü olarak kitlelerin alabildiğine bir yılgınlık ve karamsarlık içinde bulunması.

Alevi-sünni çatışmasını alabildiğine kullanarak ve kitleler üzerindeki yılgınlık ve pasifizmden yararlanılarak, faşizmin yalan ve demagojisinin yaygınlaşması ve faşizmin geniş bir kitle tabanı bulabilmesi (son belediye seçimleri bunun en iyi kanıtıdır.)

Biz, bütün eksikliklerimize rağmen eldeki tüm imkânları kullanarak "Faşizme ve hayat pahalılığına karşı mücadele kampanyası" nı Erzincan'da yükseltmeye çalıştık. Ancak yapmak istediklerimizin büyük bir bölümüne ulaşamadık. Bunda en büyük etken devrimci hareketin subjektif durumu idi.

Faşizmi ve zamları teşhir için yapmayı hedeflediğimiz çalışmaları şöyle sıralayabiliriz:

-Geniş bir bildiri ve yazı kampanyası.

-Kahve ve köy toplantıları düzenlemek.

-Faşizm ve pahalılık konusunda konferans veya panel.

-Alevî-Sünnî çatışmasını doğrudan hedef alan ajitasyon ve propaganda..

Faşizme ve hayat pahalılığına karşı mücadele kampanyası ile ilgili gerçekleştirmek istediğimiz hepsini hayata geçiremedik. Hatta hayata geçirdiğimiz bazı çalışmalar genelde yetersizdi. Ancak içinde bulunduğumuz koşullar özellikle devrimci hareketin subjektif konumu, bunun karşısında oligarşinin yoğun baskısı gözönüne getirildiğinde, yani olanakların son sınırına zorlanması anlamında başarılıydı.

Hayata geçirdiğimiz çalışmalar:

-Faşizmi ve hayat pahalılığını teşhir eden yazı yazıldı. Çok miktarda zamları ve hayat pahalılığını ve alevi-sünni çatışmasını hedef alan bildiri dağıtıldı.

-Korsan kahve toplantıları düzenlendi. Köy toplantıları düzenlendi (Köy toplantılarında hedeflenen amaca ulaşılamadı.) Özellikle Kurban Bayramında, kurban derileri devrimci harekete bağış olarak toplanırken, bu faşizmi ve hayat pahalılığını teşhir etmekte ve siyasi çalışmaya bir araç olarak kullanıldı.

Yapmak isteyip yapamadığımız ise, Faşizm ve Pahalılık konusunda bir konferans veya panel düzenlemekti...

Erzincan'daki faşizme ve hayat pahalılığına karşı mücadele kampanyası ile ilgili çalışmaları kısaca böyle özetlenebilir. Ancak belirtilmesi gereken bir nokta henüz bu çalışmaların sonuçlanmadığıdır. Yani bu çalışmalara devam edilmektedir.

(★) Yerel seçimlerle ilgili çeşitli köylerde muhtar adayı gösterilmiştir. Ancak bu muhtar adayları 2 köyde seçimi kazandılar. Bir köyde ise muhtarlık seçimi 4 oy farkla kaybedildi. Bu arada Halk Muhtarlığı ve Halk Belediyeciliğinin nasıl olması gerektiği konusunda çeşitli toplantılar düzenlendi. (Faşizme ve hayat pahalılığına karşı mücadele kampanyası ile ilgili toplantılarla beraber.)

DEVRİMCİ MEMURLAR

FAŞİZMİN terör ve demagojiye dayanarak saldırılarını arttırdığı, emekçi halkın her kesimini baskı altında tuttuğu, zamların ve hayat pahalılığının doruk noktaya ulaştığı bu dönemde, memurlar da bu baskılardan nasibine düşen payı almaktadır. Faşizme karşı mücadelenin güncelliğini koruduğu bir zamanda Devrimci Yol'un faşist zulme ve pahalılığa karşı açmış olduğu direniş kampanyası memurlar açısından da önem arzetmektedir.

Devrimci Memurlar grubu olarak TÜM-DER içerisinde çalışmalarını sürdüren biz devrimciler Devrimci Yol'un açmış olduğu kampanyaya ilişkin memur mücadelesini örgütlemek ve en geniş memur kesimini bir kale gibi faşizmin karşısına dikerek, memurların oligarşiye karşı verilen devrim mücadelesinde devrimci saflarda yerlerini almak için bir takım çabalara giriştik. Ancak sonuç itibarıyla şunu söylemek gerekirse bu görevler tam anlamıyla yerine getirilemedi.

Fakat meselenin şu yanını da belirtmekte yarar var. Bu sürecin (kampanya süreci) devrimci memurlara pek çok öğretici yanı oldu. Devrimci Memurlar; bundan sonra çalışmalarında bu öğretici yanları da alarak Devrimci Yol ışığında çalışmalarını ileri boyutlara ulaştıracaktır.

Kampanya sırasında yaptığımız çalışmaları şu şekilde özetleyebiliriz:

Sağlık Bakanlığındaki sürgünleri protesto ederek bunu kampanyayla bütünleştirmek için koyulan korsan miting 200 kişinin katılımıyla yapıldı. Bunu, Belediye'nin önünde yapılan korsan miting izledi. Burada katılım 350'yi bulmuştu. Her iki miting, gerek buralarda çalışan memurlar ve gerekse çevre için önemli tepkiler yarattı. Daha sonra Devrimci Memurlar olarak TÜS-DER içerisinde muhalefet hareketi yürüten arkadaşların organize ettiği Hıfzıssıhha'daki sürgünleri protesto için yapılan mitinge katıldık. Ancak, organizede bir takım bozukluklar olduğu için buradaki miting fazla başarılı olamadı.

Elbetteki kampanyanın tek eylem türü korsan mitingler değildi. Bunu dikkate alarak biri faşist baskıları ve hayat pahalılığını içeren olmak üzere iki kez bildiri dağıttık. Bu bildiriler 4000 memurun eline geçti. Meselenin güncelliğini vurgulamak için "Faşizme ve anti-faşist mücadele" semineri yaptık. 800'ü aşkın kitlemiz olmasına rağmen 200-250 kişiyi kontrol edebiliyorduk. Bu eksiklik gerek örgütlenmede gerekse de anti-faşist bilinç yetersizliğinden kaynaklanıyordu.

Düzenli olarak Devrimci Yol dergisinin dağıtımını yaptık. Her birinden 1000'den fazla satıldı.

En geniş memur kitlesinden Devrimci Yol makbuzlarıyla bağış toplandı. 10.000 liradan fazla para toplanmasına rağmen kaynakları zorlamada bir takım güçlüklerle karşılaştık. Sebep olarak bilinçlenmenin azlığı, para konusunda çekimserlik v.b. şeyleri gösterebiliriz.

Bu ara yapmamız gereken fakat yapamadıklarımız şunlardı:

-Çalışmalarımızı en geniş kitleye yayamadık.

-Duvar gazetesi çıkaramadık.

-Sokakta Devrimci Yol dergisi satamadık.

-Afişlemeye çıkmadık.

-Yazı yazmadık.

Sonuç olarak kampanya süresince Devrimci Memurlar olarak bir takım çalışmaların gündeme getirilmesine rağmen, yapmamız gereken fakat yapamadığımız pek çok eksiklikler vardı. Buna rağmen kampanya, bu eksikliklerin giderilmesi yolunda Devrimci Memur hareketine öğretici yanlarıyla çok büyük katkılarda bulunan bir ayraç oldu.

Devrimci Memurlar

MUŞ

Muş içerisinde olumlu sayılabilecek gelişmeler içeren çalışmalarımızı yeterli görmediğimizden üstünde durmak gerekmiyecek kanısındayız.

Yerel seçimler öncesinde Muş özelinde anti-faşist direniş komitelerinin kurulması ve hayata geçirilmesi için yaptığımız çalışmalar, (sosyal emperyalizm) ve (maocu bozkurt) gürültüleri arasında oportüzmin ve revizyonizmin değişik olmayan tavırlarıyla etkinlik kazanamadı. Ama bu konudaki çalışmalarımızda yanlışlıkların üzerine gitmek suretiyle siyasetsizliğin siyasetini yapanları teşhir etmek konusunda etkili oldu.

Kampanya ile ilgili olarak toplanan 850 lira gönderilmiştir. Kalan 8 makbuz da bittiğinde toplanan para postalanacaktır.

Uğraşlarınızda başarılar.

İSKENDERUN

Devrimci Yol hareketinin yeni filizlendiği yerlerden biri olarak İskenderun'da kampanyaya özgü hareketler yapılmadı. Ancak anti-faşist mücadele hayatın her alanında yükseltildi. Bu yükselişde Devrimci Yol hareketinin damgasını taşıdı.

Tekstil Sendikasına üye işçilerin MISK'e kaydetmeye zorlandığı Yahya Demirel'in Skala İplik Fabrikasında hareket yeni boyutlara ulaştı. 36 işçinin toplüca atılması üzerine şehir içinde 3 gün içinde büyük gurupla 20,000'e yakın bildiri dağıtıldı. Bunu 36 işçinin 1 hafta süren açlık grevi izledi. Açlık grevi, tüm İskenderun'un bu faşist baskıdan haberdar olmasını sağladı. Açlık grevi oligarşinin tavrını kitlelere tam anlamıyla teşhir edebilecek bir biçimde sona erdirildi. Çadır etrafında toplanan 400 kadar işçi fonalaşan grevcileri "at arabalarıyla" yürüyüş halinde S.S.K. hastanesine götürdü. Polis hastaneyi sardığı sırada 100 kadar işçi emniyet amirliğinin 500 m. kadar yakınında korsan miting koydu. Aynı gün I.D.Ç. dağılma saatinde varyant yolu üzerinde ana meydan trafiği kesildi. Korsan miting 600 kadar kişinin katılmasıyla yürüyüşe dönüştü.

Daha sonra ise miting çalışmalarına girişildi. Atılan işçilerin kaldığı 5 köy ve 1 mahallede miting hazırlık komiteleri oluşturuldu. Bu komitelerin çalışmalarıyla her köyde kahve toplantıları düzenlendi. Toplantılarda faşizmin uygulamaları izah edildi, mücadele yöntemleri tartışıldı. Ancak miting seçimler gerekçe gösterilerek ertelendi.

Aynı dönemde Cumhuriyet Lisesi'nde D.Y. tarafından bir forum konarak eğitimdeki aksaklıklar protesto edildi. Halkın vs.sine ve İGD'ye daha önce ortak hareket teklif edildiyse de bu gruplar birbirini dışlama çabası içinde, hareketi reddetmişlerdi. Bu olaydan sonra önderlik Devrimci Yolun eline geçti. Okula gelen faşistlerin dövülmesi, okula sokulmaması bu önderliği perçinledi. Yine bir lise öğrencisinin faşistlerce yaralanması üzerine 150-200 kadar öğrenci hastaneye yürüdü. Polisin müdahalesi üzerine 3 polis arabası parçalandı 1 polis yaralandı. Ertesi gün de Lise'de boykot yapıldı. Bu eylemler Devrimci Yol önderliğini tüm öğrencilere kabul ettirdi.

Seçimlerde ise, Tunceli'liler Derneği'nce Belediye Meclisi için aday olarak belirlenen arkadaş, tarafımızdan desteklendi. Adına bildiri yazılıp dağıtıldı. Bir defa kahve toplantısı düzenlenerek seçimler üzerine olan görüşlerimizi kitlelere anlattık. Ancak bunun dışında seçim faaliyeti daha ziyade ev çalışması tarzında yürüdü. Adayımız seçimlerde1000'e yakın oy almasına rağmen 600 oy iptal oldu. Bu da bizim seçim çalışmasının teknik yanını önemsememizin bir sonucuydu.

Bunun dışında bir köyde arkadaşlarımız bir aylık bir çalışmanın sonucunda üç misli oy alarak liste halinde ihtiyar heyetini aldılar.

Çalışmalarımızın genel bir değerlendirmesini yapacak olursak, 1 yıl içerisinde Devrimci Yol hareketi bir avuç insandan başlayarak geniş alanlara yayılmış, nisbi olarak "en güçlü" duruma gelmiştir. Ancak hareket bugün için tüm güçlerini seferber edebilecek, gerektiğinde belli bir noktaya teksif edebilecek kadrolaşmayı gerçekleştirememiştir.

Bu durum seçim çalışmasında açıkca görüldü. Seçimi kaybetmemizin tek nedeni ilişkilerimizin büyük bir kısmını harekete geçirememek olmuştur. Keza birçok muhtarlık seçiminde rol oynamak mümkünken sadece biri üzerinde ciddiyetle durulmuş; diğerleri ile ilgilenilmediğinden faşistlere karşı yeni mevzilerin kazanılması sağlanmamıştır.

Faşizme karşı direniş kampanyası tüm alanlarda var olan gücümüzün tek bir potada birleştirilmesi için iyi bir olanak olabilirdi. Ancak bizler kampanyaya özgü hareketler yerine birimlerin kendi özgül hareketleriyle ilgilendiğimizden bu kaynaşma yine sağlanamamıştır. Bu eksik yönümüze rağmen İskenderun'da faşizme karşı adım adım direnen en güçlü hareket olarak sesimizi duyurabildik. Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği'nin kitleler üzerindeki kof etkinliğini önemli ölçüde giderebildik.

"Önceden tasarlanan bütün kalıplara karşıyız. Herhangi bir yerde veya heryerde belli kalıplara göre davranmak yerine somut durumu -belli bir yer ve zaman içinde- ele almak ve buna göre davranmak istiyoruz. Değişik durumlarda sosyalistlerin davranışları aynı olamaz. Her aşamada, devrimci hareketin bu aşamadaki durumu, somut meselelerini tesbit etmek ve çözmek için sınıf kavgasının ve kitlelerin sınıf bilincine varmalarının bütün aşamalarını ciddiyetle gözönüne almak istiyoruz." (G. Dimitrov, Faşist Saldırı ve Emekçi Sınıfın Faşizme Karşı Savaşı Açısından Üçüncü Enternasyonalin Ödevleri (1935)

Faşizm ve faşizme karşı mücade

Sömürge, yarı-sö

ve Türkiye'de faş

FAŞİZM ve faşizme karşı mücadele konusunda, ülkemizde en önemli hatalı eğilimin sorunun hep "genel olarak" ele alınarak somuta indirgenmemesi olduğunu belirtmiştik. Bu yöntemsel sakatlık faşizme karşı mücadelenin somutunda da daha kuvvetle tekrarlanır. Üstelik artık burada söz konusu olan somut siyasi görevlere ilişkin yanlışların gündeme getirilmesi, proletaryanın (ve emekçi halkların) mücadele hedeflerinin saptırılmasıdır.

Faşizm sorununun (bu şekilde) anti-marksist bir ele alınışında, faşist diktatörlüğün kapitalist Avrupa ülkelerindeki (920'lerin sonlarında ortaya çıkan) biçimleriyle özdeşleştirilmesi şeklinde bir yaklaşım ortaya konur. Buradan hareketle, burjuva demokratik devrimlerini tamamlamış ülkeler için geçerli olan öneri ve uygulamalar ülkemize aynen aktarılmaya çalışılır. Bu şekilde karşılaştığımız durum, ülkemiz için geçerli olamayacak hedeflerin, mücadele metodlarının ve oportünist fikirlerin, dogmatizme has bir "ortodoks" görünüş altında, şatafatlı bir şekilde savunulmasından başka bir şey değildir.

Dogmatizm daima, zaman ve mekân unsurlarındaki farklılaşımları, değişimleri saklayarak, "unutarak", ortaya çıkar. İlginçtir ki, bu şekilde marksizmin tüm özünü yok edenler, başka ülkelerde ve farklı koşullarda ortaya çıkan uygulama ve önerileri, mekanik bir şekilde ve kaba tarihsel paralellikler kurarak savunanlar, devrimcileri hep marksizmi inkâr etmekle, "revize" etmekle suçlarlar. Kitle, Yürüyüş ve diğer revizyonist yayınlarda bunun sayısız örneklerini bulmak mümkündür.

SÖMÜRGE TİPİ FAŞİZM

I

"Kitle" dergisinde -sözüm ona Devrimci Yol Dergisi' nin görüşlerine "eleştirilerin" döktürüldüğü tefrikalardan birinde şöyle yazılıyor:

"...İşçi sınıfı biliminde faşizmin klasikleşmiş tanımlaması vardır. Türkiye'deki burjuva egemenliği bu tanıma uyuyorsa ülkemizde faşizm var demektir. Aksi halde 'sömürge tipi faşizm', 'gizli emperyalist işgal' v.b. anti-marksist tanımlamalar marksizmi revize etmekten başka anlama gelmez."

Ne kadar kolay değil mi? Eline "tarif" i alacaksın, koyacaksın Türkiye'nin üstüne. Eğer uyuyorsa, tamam. Yok eğer uymuyorsa faşizm yoktur ve burjuva demokrasisi vardır. Gerisi artık, "işçi sınıfı bilimi" diye diye papağanlık etmeye kalıyor. Marksist teoriyi körün değneği sanıyor şaşkın! Oysa ne devrimciliğin böyle bir körlüğe benzer bir yanı vardır, ne de marksizmin körün değneğine benzer yanı. Marksizmde kavramların, soyutlamaların ve genel formüllerin mutlaklaştırılmasına, fetişleştirilmesine ve böyle mekânik uygulamalara yer yoktur.

Geçen sayıdaki yazımızın sonunda da belirttiğimiz gibi, Dimitrov Komünist Enternasyonal'in 7. Kongresi raporu üzerindeki son konuşmasında; görüşmeler sırasında sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki faşist hareketlerin gelişmekte olmasına işaret edildiğini hatırlatarak, buralarda gelişmiş kapitalist ülkelerde görülen türden faşizmin söz konusu olamayacağını vurguluyordu. Dimitrov, buralarda baştan başa özel ekonomik, politik ve tarihsel koşullara göre faşizmin özel biçimler alacağını söylüyor ve genel formüllere sarılıp kalanları daima hedefi şaşıran yaman silahşörlere benzetiyordu.

Aslında, "alırsın klâsikleşmiş faşizm tarifini eline, Türkiye'ye uyup uymadığına bakarsın" diyenleri ya da genel tarifler ve devlet üstüne gevezelik edip duranları Dimitrov'un "hedefi daima şaşıran yaman silahşörler" ine benzetmek de mümkün değil. Çünkü "bizim silahşörlerimiz" daima "kuru sıkı" atarlar!

Sömürge tipi faşizm "anti-marksist bir tanımlama"ymış!

Her siyasal olgu gibi faşizm de egemen sınıflar ve ezilen sınıflar arasındaki mücadelenin -belli ekonomik, tarihi, sosyal, siyasal, psikolojik koşullardaki- gelişiminin bir ürünü olarak ortaya çıkar. Faşizm emperyalizmin gelişimine bağlı olarak; finans Kapital'in eğilimlerinin bir ürünü olarak doğmuştur ve emperyalizme bağlı olarak gelişen her şey gibi (yalnız finans kapital egemenliğinin var olduğu yerler için geçerli olmayıp) uluslararası bir nitelik taşımaktadır. Sömürge ve yarı sömürge ülkelerde de ortaya çıkan faşizmin, buralardaki özgül koşullara uygun bir niteliğe bürünmesi kaçınılmazdır. Bu nedenle bizim gibi ülkelerde faşizm ve faşizme karşı mücadele sorununun, sömürge ve yarı sömürge ülkelerin özgül yapıları, sınıf mücadelesinin bu ülkelere has bileşenleri ve biçimlenişi gözönüne alınmaksızın, doğru olarak kavranılması olanaksızdır.

II

Dimitrov, burjuva demokratik devrimlerini tamamlamamış, yarı sömürge niteliğindeki Güneydoğu Avrupa ülkeleri ile ilgili olarak, faşizmi incelerken şöyle diyor:

"...Güney Doğu Avrupa ülkelerindeki özel şartlar faşizme kendine özgü bir nitelik kazandırmaktadır. Bu özellik, örneğin İtalya'nın (ve Almanya'nın—D.Y.) aksine faşizmin iktidara bir kitle hareketinin sonucunda aşağıdan gelen değil, yukarıdan gelen bir hükümet biçimi halinde ortaya çıkmasından doğmaktadır. Faşizm, devlet gücünün denetimini, burjuvazinin askeri gücünü ve banka sermayesinin mali olanaklarını eline geçirerek kitlelere işleyip yayılmak ve kitleler arasında ideolojik, politik ve örgütsel bir temel yaratmak çabasındadır." (1)

Dimitrov "Faşizm ve sarı sendikacılığa karşı mücadele" makalesinde Güneydoğu Avrupa ülkelerine ait (sömürge-yarı sömürge ülkeler açısından genellik taşıyan) özellikleri şu şekilde özetliyor:

"Balkanlarda ve Macaristan'da burjuva demokratik devrimi henüz tamamlanmamıştır. Burjuvazi kendisini ideolojik ve politik alanlarda feodalizme ve geçmişteki monarşiye karşı halka yol göstermek gibi devrimci görevlerinden hiç birini yerine getirememiştir. Böyle bir burjuva demokratik devrimi yapılamadığı için köylüler toprak sahibi olamadılar. Üstelik ilkel sermaye birikimini sağlamak için yapılan insafsız bir sömürünün ve yağmanın hedefi haline geldiler. Feodalizm ortadan kaldırılamadı. Ulus sorunu çözülemedi.

"Balkan ülkeleri ve Macaristan emperyalizmin yarı sömürgesi durumundadırlar. Bu ülkeler emperyalist devletlerin çok gelişmiş kapitalizminin güçlü rekabetiyle karşı karşıya olan endüstrisi zayıf tarım ülkeleridir... Ellerindeki olanaklar kapitalizmi istikrarlı ve üretimi rasyonel bir hale getirmek için son derece yetersizdir (...)

"...Bu ülkelerin burjuvazisi (...) proletaryayı gaddarca sömürmüş ve köylü kitlelerini soymuştur... İşçiler en küçük kazançlar için bile zor ve uzun mücadelelere girişmek zorundadırlar... Burjuvazi emekçi halk ile arasındaki açığa kapatmak için ciddi ekonomik tavizler verecek durumda değildir (...)

"Burjuvazi egemenliğini korumayı, kitlelerin devrimci çıkışını bastırmayı, kapitalist istikrara ve rasyonelliğe ulaşmayı ancak halk kitlelerinin zararına olacak bir faşizmle başarabilir." (2)

Burjuva demokratik devrimlerinin tamamlanmadığı ülkelere ilişkin özelliklerin bir sonucu olarak, bu ülkelerin siyasi üst yapılarının kapitalist-emperyalist ülkelerdekinden farklılıklar göstermesine kadar doğal, hatta kaçınılmaz ise, buralardaki faşist diktatörlüklerin de "klasik" biçimlerinden farklı bir şekle bürünmesi de kaçınılmazdır. Bu gibi ülkelerde mevcût devlet kurumları aracılığıyla gelişen faşizm klâsik biçimlerinden özellikle geniş bir kitle temeline sahip olamayışı noktasından ayrılmaktadır. Burjuva demokrasisi kurumlarının yerleşememiş olması, devletin burjuva demokratik bir niteliğe bürünememiş olması, burjuvazinin egemen sınıfların ciddi ekonomik tavizler tanımayacak durumda olması yüzünden gelişen kitle mücadelelerini bastırabilmek için, krizin yükünden kurtulabilmek için mevcût devlet kurumları aracılığı -öncülüğü- desteği ile faşizme yönelebilmesini sağlamaktadır. Bu gelişmeyi olanaklı hale getiren diğer bir temel nokta da, hiç şüphesiz, bu gibi ülkelerde köklü bir demokratik mücadele geleneğinin olmamasıdır.

III

Dimitrov'un açıklamalarında ortaya koyduğu noktalar, daha gelişkin ve kapitalizmin yukardan aşağı bir biçimde geliştirilmiş olduğu ülkemiz ve benzer ülkeler için de geçerlik taşımaktadır. Zira kapitalizmin yukardan aşağı bir şekilde geliştirilmiş olmasına karşılık, gelişim özelliğinin bir sonucu olarak emperyalizme bağımlı bir nitelik göstermektedir. Ağır emperyalist sömürü bir yandan geniş emekçi kitleleri ağır bir yoksulluğun içine iterken diğer yandan sömürüden elde edileni yabancı sermaye ile paylaşmak durumunda olan hakim sınıfların zayıf ve cılızlığını doğurmaktadır. Ekonomi her bakımdan dışa bağımlı bir nitelik taşıdığı, çarpık dengesiz bir yapıda olduğu için sürekli bir kriz içindedir (Montaj'a dayalı bir sanayileşme söz konusudur. "Alt yapı" tesisleri yetersizdir. Finansman ve hammadde bakımından -hammadde ara mal olarak dışardan getirilmektedir- tam bir dışa bağımlılık söz konusudur... v.b. Bu durum sürekli sorunlar doğuran bir temel yaratmaktadır.) Emperyalizmin bir uzantısı görünümündeki yerli tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının en irilerinden oluşan oligarşi (egemen sınıflar ittifakı) geniş emekçi yığınlara ciddi tavizler tanıyamamakta, buna karşılık gelişen devrimci muhalefeti bastırabilmek için, ülkede güçlü bir işçi hareketi, güçlü bir demokratik hareket olmaması nedeniyle ülkemiz klâsik burjuva demokrasilerine benzemeyen, demokratik [illegible] ve özgürlüklerin büyük ölçüde yok edildiği bir yönetim sürdürebilmektedir. Bu, emekçi halk yığınlarına karşı sürdürülen bir baskı ve sindirme politikasına dayanan (ki gizli açık resmi devlet güçlerinin, faşist sivil güçlerin ve sıkı yönetimin yarattığı terör bu politikanın temel aracıdır) yönetim, diğer yönden klâsik faşist rejimlerden de farklıdır. Klasik faşist rejimlerde olduğundan farklı olarak daima, sınırlı ve az da olsa demokratik haklar vardır. Örneğin, 12 Mart döneminde bile parlamento kapatılmamıştır ve partilerin yanı sıra iki büyük işçi sendikası (göstermelik de olsa) varlığını sürdürmüştür. Bu gibi, mevcût rejimin niteliğinin hem burjuva demokrasilerinden hem de klasik faşist rejimlerden farklı, fakat tekelci burjuvazinin egemenliğini esas olarak baskı ve teröre dayandırdığı durumlarda, biz, sömürge tipi bir faşizmden söz edilmesi gerekliliğini söylüyoruz. Burada, geniş ve güçlü bir kitle temeline henüz sahip olamaması nedeniyle demokratik hak ve özgürlükleri tam olarak ortadan kaldıramamış olması durumu değiştiremez. Faşizm, mevcût devlet kurumlarının desteğiyle, devlet güçlerinin örgütlediği faşist terör (ve demagoji) aracılığıyla kendisine bir kitle temeli oluşturmaya çalışmaktadır. Bu gelişimin tamamlanması halinde, tüm devlet aygıtının tam olarak faşistleştirilmesi ve bütün hak ve özgürlüklerin tümüyle yok edilmesi söz konusu olabilir, ki bizim gibi ülkelerde, faşizmin gelişiminin yönü budur. Bu değerlendirme ve tesbitin en önemli sonucu, faşizme karşı mücadelenin asıl olarak, mevcût devlete yönelmek zorunda olmasıdır. Faşizme karşı mücadele, faşizmin sivil kolu olan MHP'ye karşı mücadele olarak görülemez.

KAVRAMA YÖNELEN BAZI ELEŞTİRİLER

IV

Burada en önemli sorun, bu şekildeki bir durumda, geniş ve güçlü bir kitle temeline ulaşamadığı yerlerde ve yukardan aşağı kitle temeli oluşturmaya yönelik gelişimin tamamlanmadığı durumlarda; faşizmin, klasikleşmiş örneklerinden farklı olarak, işçi örgütlerinin, sendikaların ve başta sosyal demokrat partiler olmak üzere "muhalefet" partilerinin faaliyet göstermesine "izin" verebilmesidir. Bu durum, bu ülkeler açısından burjuva demokrasilerine benzeyen bir görüntü yaratmakta, yanılsamalara neden olmaktadır (3) Sonuçta, faşizme karşı mücadele açısından gelişmiş kapitalist ülkeler için ön görülen mücadele hedeflerinin, yanlış olarak bu gibi ülkelere de aktarılması ve faşizme karşı mücadele hedeflerini saptırması açısından bu düşünce eğilimi üzerinde durmak gerekiyor.

Gene Kitle'den bir örnek; "Kitle" deki Devrimci Yol eleştirisi tefrikalarından birinde şöyle söyleniyor:"Öyle bir ülke ki işçiler sendika kurabiliyor ve iyi kötü grev yapabiliyor. Siyasi örgütlenme anayasal hak olmuş, klasik burjuva demokrasisi de tarih sahnesine çıkmış kişisel özgürlüklerinin önemli bir bölümü yine anayasa hükmü haline gelmiş, bütün kısıtlılığına rağmen yayın, örgütlenme, toplantı, gösteri v.b. özgürlükler var, burjuva parlamentolarına dayalı genel oy mekanizması iyi kötü işliyor v.b. Bütün bunlar apaçık toplumsal gerçeklerken Türkiye'yi hiç bir demokratik hakkın bulunmadığı faşist bir ülke olarak görünüp, göstermek kendi maceracılığına kılıf bulmak için yapılan tahrifatlar olarak... (v.s.)"

(Kitle yazarı "Türkiye demokrasisi" nin -Demirel'den bile!- parlak bir savunmasını yaparken bize karşı, bu gül

le sorunu üzerine (2)

mürge ülkelerde

şizm

gibi demokrasimizin hakkını yediğimiz için hiddetten köpürüyor. Bu ara, bizi bir de toplumsal meselelere öğrenci yurdu penceresinden bakmakla suçluyor! Adının ne olduğunu bir yana bırakalım. Hergün bir kaç yurtseverin kurşunlanıp öldürüldüğü, sokaklarda, fabrikalarda, gecekondularda insanların kurşun yağmuru altında tutulup, evleri başlarına yıkılıp, üzerlerine bombaların atıldığı, resmi güçlerin açık desteği, yardımı ile faşist güçlerin kanlı bir terör ortamı içinde at oynattıkları, yasal gösterilerde yaylım ateşleri açılarak onlarca kişinin katledildiği, işkence, baskı ve siyasi cinayetlerin siyasi rejimin bir parçası haline geldiği şu "özgürlükçü" Türkiye'yi böyle güllük gülistanlık görebilmek için insanın nasıl bir pencereden baktığı da bizim için merak konusudur!)

Aynı düşünceler, parlamentonun "kapatılmamış" olması, siyasi partilerin ve DİSK,TÜRK-İŞ gibi sendikaların "kapatılmaması" nedeniyle 12 Mart dönemi için de ileri sürülür. 12 Mart döneminde faşizmin varlığından söz edilemiyeceği söylenir. Faşizan uygulamalardan söz edilir. Bu konu üzerinde duralım.

Bu, aynı düşünce "troçkist" faşizm teorisi'nin savunucuları tarafınan da ileri sürülmektedir. Mandel "Faşizme karşı mücadele" kitabının ön sözünde bu konudaki görüşlerini şu şekilde açıklıyor:

"Faşizmin özgül karakteri ancak emperyalist tekelci kapitalizmin çerçevesi içinde anlaşılabilir. Yarı sömürge ülkelerdeki otoriter hareketleri, sırf bir lidere bağlanıyorlar ya da taraftarlarına üniforma giydiriyorlar diye faşist olarak nitelendirmek saçmadır. Sermayenin en önemli kısmının yabancı ellerde olduğu ve ulusun bu yabancı emperyalizm tarafından belirlendiği ülkelerde kendi çıkarları için bu hakimiyetten kurtulmaya çabalayan yerli burjuvazinin hareketini faşist olarak nitelendirmek anlamsızdır. Bu tür bir hareketin faşizmle aşırı yüzeysel benzerlikleri olabilir. Aşırı milliyetçilik, lidere tapma, hatta bazen anti semitisizm.

"(ama) Faşizm büyük sermayenin iktidarını sağlamlaştırır ve ekonomide de ona en büyük kârları sağlar; işçi sınıfını ayrıştırıp parçalar ve örgütlerini ezer. Buna karşılık sık sık yanlış olarak 'faşist' diye nitelenen yerli burjuvazinin milliyetçi hareketleri büyük sermayeye ve özellikle yabancı sermayeye bazı haklı ve ciddi darbeler indirirken, işçiler için, yeni örgütsel olanaklar yaratabilir." (Mandel) (4)

Bizce, asıl "saçma" ve "anlamsız" olan şey, böyle bir yaklaşımla, faşizm olgusunun emperyalist-kapitalist ülkeler için sınırlandırılması; sömürge, yarı sömürge ülkelerdeki tekelci burjuvazinin terörist yönetimlerinin faşizm kavramından tümüyle soyutlanmasıdır.

Mandel'in düşüncesindeki temel yanılgı, yarı sömürge ülkeler burjuvazisinin emperyalizmin hakimiyetinden kurtulmak için çalıştığı, büyük sermayeye ve özellikle yabancı sermayeye bazı kalıcı ve ciddi darbeler indirdiğini veri olarak almasıdır. O'nun görüşleri bizim açımızdan, bu nedenle geçersiz hale gelir. Bu, yarı sömürge ülkeler burjuvazilerinin milliliği üzerine boş ve aşırı bir "iyimserlikten" başka bir şey değildir.

Yarı sömürge ülkeler çerçevesinde, millî burjuvazinin (ya da orta burjuvazinin) yönetimlerinden ve bu yönetimlerin kısmi bir anti-emperyalist nitelik taşıyan milliyetçi hareketlerinden bugün de söz etmek olanaklıdır. Ancak ne Mandel'in örnek olarak ileri sürdüğü Arjantin'deki "peronist" hareketi ne de (Libya'daki Kaddafi hareketi ve Uganda'daki İdi Amin hareketi gibi) verilebilecek diğer benzeri örneklerden kalkılarak ve bu örnekleri genellemek ve yarı sömürge ülkelerdeki yönetimlerin tümüyle "faşizm" olgusunun dışında tutulması gerektiği sonucuna varmak olanaklı değildir.

Bugün için, söz konusu edilenlerden daha fazla geçerli ve daha fazla genellik gösteren bir durumdan söz etmek gerekir: Yarı sömürge ülkelerde, bugün, büyük çoğunlukla emperyalizmin 3. bunalım dönemine has gelişmeler sonucu, "yerli tekelci burjuvazi" nin (yerine göre tefeci ve toprak ağalarının en irileri ile paylaşılan) egemenliğinden söz edilebilir. Burada vurgulanmalıdır ki bu "yerli tekelci burjuvazi" nin hakim özelliği, yabancı sermaye ile belirli bir bütünleşme içinde olması; iç içe geçmiş olmasıdır. "Yerli tekelci burjuvazi" nin hakim karakteri budur, emperyalist sermaye ile işbirlikçi özelliğidir. Onunla çelişen yanı talidir. Bu nedenledir ki, emperyalizme ekonomik olarak bağımlı olan yarı sömürge ülkelerin siyasi bağımsızlığından -hakim özelliği olarak- söz etmemek gerekir. Yeni sömürge ülkelerin siyasi bağımsızlık yönü nisbi ve tali, siyasi bağımlılık yönü ise esas ve belirleyicidir. Emperyalizmin uzantısı durumundaki işbirlikçi yerli tekelci burjuvazinin egemen olduğu ülkelerdeki yönetimlerin yabancı sermayeye ve de "büyük burjuvazi" ye "kalıcı" ve "ciddi" darbeler indiren "milliyetçi hareket" lerinden bizim ki gibi ülkeler açısından genel olarak söz edilemez. Bu genel durumun dışına çıkan orta burjuvazinin önderliğindeki "millî" hareketler, içinde bulunduğumuz 3. bunalım dönemi içinde tipik ve genel olmayan istisnai olgular olarak değerlendirilmelidir. Bu bakımdan (bu durumun ihmâl edilmiş olması nedeniyle), Mandel'in yaklaşımı, Türkiye gibi işbirlikçi-yerli tekelci burjuvazi, toprak ağaları ve tefeci tüccarların en irilerinden oluşan oligarşilerin yönetiminde olduğu ülkelerdeki terörcü-baskıcı rejimlerin içeriğini açıklamaktan uzak kalmaktadır.

Endonezya'daki kanlı yönetimin de faşist bir rejim olarak ifade edilmemesi gerektiğini ileri süren Mandel, adı geçen kitabın Türkçe baskısı için yazdığı ön sözde "her kavramın genel olmak için nesnel gerçekliğin her ülkede kazandığı belli özgül çizgilerden soyutlanmak zorunda olduğunu belirterek "gerek bir faşist kitle hareketi için, gerekse bir faşist rejim için belli sayıda genel nitelikler saptamak doğru bir davranış olmakla birlikte, faşist ve askeri bonapartist diktatörlükler arasındaki sınır çizgisi üzerinde kalan, sınırlandırılması güç özgül rejimler vardır" diyor ve "önsöz" deki görüşlerine bir ölçüde açıklık kazandırmaya, tamamlamaya çalışıyor. "Genel olarak (...) faşist rejimler ve gerçekten iktidarı alabilecek güçte faşist kitle hareketleri bilinen nedenlerden ötürü sadece emperyalist ülkelerde ortaya çıkmışsa da artık oldukça gelişmiş bir kapitalizme ve güçlü bir proletaryaya sahip yarı sömürge ülkelerde de bu modele hayli yaklaşan örnekler vardır (...) Şimdilik daha geniş teorik çalışma yapılana kadar, şunu belirtmek yeterlidir: Bütün örgütlü işçi hareketlerini ezen, bütün sol militanlara ve marksist yayınlara karşı (kitapların yakılması!) devlet ve özel (paralel) terörü birleştiren ve işçi sınıfının demokratik özgürlüklerini bütünüyle ortadan kaldıran yarı faşist diktatörlükler, az gelişmiş kapitalist ülkelerin daha gelişmiş olanlarında ortaya çıkabilir. Bu hareketlerle emperyalist ülkelerdeki klâsik faşizm arasındaki benzerliği vurgulamak gerekir. Ancak bazı farklar da vardır." Görüldüğü gibi burada da (gelişkin az gelişmiş ülkelerde faşizme oldukça benzeyen durumların doğabileceği kabûl edilmesine rağmen) yine faşizm aşağıdan yukarıya gelişen bir hareketle ve onun iktidarı ile özdeşleştirilmekte, sınırlandırılmaktadır.

Sömürge ve yarı sömürge ülkelerde faşist diktatörlüklerin farklı biçimlerde ortaya çıktığı bir gerçektir ve bu oluşum doğal, hatta kaçınılmazdır. Bu, Dimitrov'un yukarda özetlemeye çalıştığımız açıklamalarında açıkca ortaya konulmuştur. Bu farklılıklardan kalkılarak sömürge ve yarı sömürge ülkelerin faşizm olgusunun dışında tutulması söz konusu olamaz.

Aslında sorun, büyük ölçüde, faşizmin işçi sınıfının bütün örgütlerinin tamamen dağıtılması, bütün partilerin ve parlamentonun ortadan kaldırılması ve bütün özgürlüklerin yok edilmesini gerekli kıldığı şeklindeki bir değerlendirmenin mutlaklaştırılmasından ileri gelmektedir. Bu gelişme ise, faşizmin ancak güçlü bir kitle hareketine dayanması halinde söz konusu olabilir ki bu durumun ortaya çıkışı büyük ölçüde gelişmiş kapitalist ülkelere özgü koşulları gerektirmektedir. Trotsky, "faşizmin küçük burjuvaziyi finans kapitalin çıkarları için seferber etmenin ve örgütlemenin özgül bir yolu" olduğunu belirterek "küçük burjuvazinin içinde proletaryaya nefret daha önceden yaygınlaşmamışsa faşizme geçiş olanaksızdır" diyordu. (7) Bütün bu yaklaşımlar gerçekte gelişmiş kapitalist ülkelerde ortaya çıkan klâsik faşist rejimlerin gelişiminin gözlenmesinden çıkarılan sonuçlardır. Aynı gelişmeler (geniş küçük burjuva yığınlarının "istenen" biçimde, güçlülükte ve örgütlülükteki bir faşist hareketinin yaratılmasının güç olduğu) yarı sömürge ülkeler koşullarında aynı şekilde beklenemeyeceğine göre, buralarda faşizmden söz edilemeyeceği sonucuna varmak kaçınılmazlaşmaktadır.

Oysa, sömürge ve yarı sömürge ülkelerde (bilinen nedenlerle başlangıçta geniş bir kitle temeline sahip olamayan) faşizmin yukardan aşağıya devlet kurumları aracılığı ile iktidara gelmesi söz konusu olabilmektedir. "Geniş bir kitle temeline dayanmadığı diğer ülkelerde faşizmin zayıf olduğu konusunda hayaller kurmamız da tehlikeli bir şeydir. Bulgaristan, Yugoslavya, Finlandiya gibi ülkelerin örneğini bilirsiniz; bu ülkelerde faşizm geniş bir temele dayanmamasına rağmen devletin silahlı kuvvetlerine dayanarak gene de iktidara gelmiştir ve ondan sonra devlet mekanizmasından yararlanarak tabanını genişletmeye çalışmaktadır." (Dimitrov) (8) Ve yine Dimitrov, 7. Kongre raporunda "geniş bir kitle temeline dayanmadığı ve faşist burjuvazi cephesindeki ayrı ayrı grupların yaptığı mücadelenin yeterince güçlü olmadığı bazı ülkelerde, faşizmin parlamentoyu kapatmayabileceğini ve diğer burjuva partilerine olduğu gibi sosyal demokrat partilere de belirli bir yaşama hakkı tanıyabileceğini" söylüyordu.

Yeni sömürge-yarı sömürge ülkelerde faşizm klasik biçimlerinden, geniş bir kitle temeline sahip olamayışı ve iktidara bir kitle hareketine dayanarak aşağıdan yukarıya değil, mevcût devlet kurumlarına dayanarak (yukardan aşağı) bir biçimde gelmesi noktalarından ayrılmaktadır. Bir yandan devlet aygıtının "demokratik" bir niteliğe kavuşamamış olması, diğer yandan güçlü bir demokrasi mücadelesi geleneğinin ve güçlü bir işçi sınıfı hareketinin bulunmayışı, cılız ve güçsüz tekelci burjuvazinin belirleyici güç olduğu oligarşilerin, (burjuva demokratik hak ve özgürlüklerin derece derece yok edildiği) terörist yönetimlere başvurabilmesine ve faşizme yönelmesine yol açmaktadır. Bu durum bizim gibi ülkelerde sık sık karşılaşılan genel bir olgudur, geçici bir durum da değildir ve devleti elinde tutan egemen sınıfların cılızlığından ve halk kitlelerine ciddi ekonomik tavizler verebilecek bir durumda bulunmamalarından kaynaklanmaktadır.

Yine bu özelliklerin bir sonucu olarak, güçlü bir kitle temeline dayanarak iktidara gelen bir klasik faşizmin söz konusu olamaması nedeniyle, parlamentonun, sosyal demokrat ve diğer burjuva partilerinin kapatılmadığı ve demokratik hak ve özgürlüklerin tam olarak yok edilmediği bir görünüm söz konusu olduğu için, yanlış olarak, faşizmden söz edilemeyeceği ileri sürülür. Bu yaklaşımla "12 Mart Türkiye'si" ve "Pinochet Şili" si için bile bu gibi farklılıklardan dolayı faşist bir rejim olmadığı sonucuna varılmaktadır. Bu yaklaşım bizim gibi ülkeler açısından faşizmi imkânsız gören bir anlayışa (ister istemez) bağlıdır ve kabûl edilemez.

Sömürge ve yarı sömürge ülkelerde faşizmin yukardan aşağı gelişimini tam olarak tamamlamadığı durumlarda, devlet aygıtının bütününün faşistleştirilemediği ve henüz güçlü bir kitle temelinin sağlanamadığı durumlarda, bütün bunların sonucu olarak klâsik faşist rejimlerdeki kadar güçlü ve yaygın bir faşist terörün (bütün işçi örgütlerinin dağıtılması, bütün hak ve özgürlüklerin yok edilmesi v.b.) bulunmaması yüzünden, bu gibi rejimlerin faşizm kavramının bütünüyle dışında tutulması gerekmez. Bu, herşeyden önce, devletin niteliğini gözönüne almamak anlamına gelir. İkincisi, faşizmi, gelişiminin belli bir dönemine özdeş görmek anlamına gelebilir.

FAŞİZM TEHLİKESİNİN KÜÇÜMSENMESİ ENDİŞELERİ

V

Bütün "hak" ve "özgürlüklerin", tamamiyle yok edilemediği durumlarda faşizmden söz edilmemesi gerektiği fikiri, ağırlıklı olarak, faşizmin asıl "korkunç" yüzünün ve öneminin göz ardı edilmesi "tehlikesi" ni doğurması endişesine dayandırılır. Faşizm zaten varsa, daha kötüsü olmayacağına göre faşizme karşı mücadelenin öneminin küçümseneceği endişesi sıkca ortaya atılır. Almanya'da 1930'larda ve diğer bir çok yerde sosyal demokrat iktidarlara bile "sosyal faşist" diyerek, faşizme karşı mücadelenin hafife alınması hatalarının, "Alman felâketi" nin önemli bir sebebi olduğu hatırlatılır. Mandel'de buna işaret ederek, bunun "kafası kesilen adamla kolu kesilen adamı bir tutmak" anlamına geldiğini ifade ediyor.

Böyle bir "tehlike" ye ilişkin "endişe" lerin ortaya atılmasında unutulan şey, bugün 930'lar Avrupa'sındakinden son derece farklı ve belki de tersi bir "tehlike" den söz edilmesinin daha doğru olduğudur. 1930'larda sosyal demokratları faşist sayan bir hatalı tutum ortaya çıkmış ve bu hataya müdahale edilmiştir. Aslında bu hatanın doğuşu, 1. emperyalist savaş yıllarındaki sosyal şoven eğilimlere karşı açılan mücadelenin bir kalıntısıdır. 1930'larda, önceki (sos-

ya! demokratların sosyal şoven siyasetlerine karşı sürdürülen) tepkilerin, koşulların değişimi doğru değerlendirilemeyerek, sürdürülmesi ile, böyle bir hatalı eğilimin içine düşülmüştür. Bugün ülkemiz açısından söz konusu olan durum nedir? 1930'lardaki durum ve "tehlike" ile ne kadar benzerlik vardır? Konu bu açıdan incelendiğinde görülür ki bugün ülkemiz açısından çok daha tersi bir durum söz konusudur. Bugün ülkemizde CHP'nin faşist olduğu gibi bir hatalı eğilim mi vardır, yoksa tersine bir CHP kuyrukçuluğu mu yaygın ve tehlikelidir? Bugün ülkemizde CHP'nin faşist olmadığını değil (böyle bir eğilim zaten söz konusu değil) CHP kuyrukçuluğunun çıkar yol olmadığını anlatmak ve CHP'ye bel bağlama, onun kuyruğuna takılma eğilimleri ile mücadele etmek gereklidir. Yani, bugün ülkemizde 1930'lar Avrupasındakinden farklı olarak "ters tarafa asılmak" gerekir. Somut durumun gerektirdiği budur. Bugün, 1930'lar Avrupasındaki "tehlike" den daha çok, faşizme karşı mücadelede , (mevcut rejimle, mevcut devlet yapısı ile bağı görülmeksizin) mevcut durumu (rejimi) koruma şeklinde anlayışlar'ın "tehlike" sinden söz edilmelidir. Bu suretle, CHP'nin faşizme karşı uzlaşma çizgisine bel bağlama eğilimlerinin "tehlike" sine karşı tedbir alınmalıdır.

Mevcut yönetimin "sömürge tipi faşizm" yada "gizli faşizm" diye ifade edilmesi, faşizmin gelişiminin tamamlandığı, kitle temelinin oluşturulduğu ve devlet aygıtının bütününün faşistleştirildiği faşizmin ileri bir aşamasına geçilmesinin öneminin reddedilmesini gerektirmez, faşizme karşı mücadelenin öneminin reddedilmesini gerektirmez. Aslında, ülkemizde bu gelişime karşı mücadeleyi en çok saptıranlar, mevcut devletle faşizmin (bu doğrultudaki) gelişimi arasındaki ilişkiyi gözardı eden ve faşizme karşı mücadeleyi ne idüğü belirsiz bir şeye karşı, bir bağrış çağrıştan başka bir şey olmayan, ne idüğü belirsiz bir mücadeleye döndürenlerdir. Faşizme karşı mücadeleyi MHP'ye karşı mücadeleye indirgeyenlerdir. Bu anlayışı savunanların faşizme karşı mücadele açısından ortaya koydukları tutum da ortadadır.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN BİR DEVRİM SORUNU OLARAK KAVRANILMASINA İLİŞKİN BAZI SORUNLAR

VI

Faşizme karşı mücadelenin başarıya ulaşabilmesi, bu sorunun, ülkemizdeki mevcut devlet yapısı ve mevcut rejimle bağıntısı doğru olarak kavrandığı taktirde mümkündür. Açıktır ki artık burada önemli olan, mevcut rejimin şu veya bu isim altında tasnif edilmesinden çok daha başka ve çok daha önemli bir şeydir. Sorunun özü, hiçbir zaman bir isimlendirme ve sınıflandırma sorunu değildir.

Anlaşılması gereken önemli sorun şudur:

Ülkemizde faşizme karşı mücadele, mevcut devlet yapısını hedeflemek durumundadır. Zira, yukardan beri ortaya koymaya çalıştığımız gibi faşizmin gelişiminin kaynaklandığı nokta burasıdır. Bu bakımdan, faşizme karşı mücadele, mevcut durumun ve nisbi demokratik hakların korunması sorununa indirgenemez. Faşizme karşı mücadele bir devrim sorunu, demokratik halk iktidarının kurulması sorunu olarak kavranmalıdır ve faşizmin tırmanışını önleme sorununa indirgenmemelidir.

Bu yaklaşımımız üzerinde çok durulmakta ve eleştirilmektedir. Kitle dergisi gibilerindeki 'bu faşizme karşı mücadeleyi sadece devrimciler yapar demektir' cinsinden (yada bundan çok daha aptalca! "eleştirileri" bir tarafa bırakalım. Üzerinde durmak istediğimiz şey bizim bu yaklaşımımız karşısında III. Enternasyonal'in 1935 kararlarının ve Batı Avrupa Ülkelerindeki uygulamaların ileri sürülmesidir. Oysa bizim ileri sürdüğümüz bu görüş III. Enternasyonal'in 7. Kongre kararlarına ve Dimitrov'un 1935'de ileri sürdüğü görüşlere dayanmaktadır.

Faşizme karşı mücadele sorunu, faşizmin Batı Avrupa'da büyük bir tehlike olarak ortaya çıkmasından sonra 1935'teki 7. Kongre'de tartışılarak doğru çözümlere ulaşılmıştır. Burada (özellikle Almanya'da ortaya çıkan) Sosyal Demokrat iktidarları bile faşist olarak değerlendiren hatalı eğilimler tesbit edilmiş, faşizmin (hem tek tek ülkeler komünist hareketleri, hem de dünya proletarya hareketinin bütünü –özellikle tek sosyalist ülke olan Sovyetler Birliği– açısından) yarattığı tehlike gözönünde tutularak, kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketlerinin burjuva demokrasisi şeklinde de olsa burjuva egemenliklerinin yıkılarak proletarya diktatörlüğünün kurulması şeklindeki program hedeflerinden burjuva demokrasilerini faşizmin saldırılarına karşı koruma ve faşizmin tırmanışını önleme hedeflerine geri çekilmenin (burjuva diktatörlüklerinin yıkılarak doğrudan proletarya diktatörlüğünü kurma olanaklarının bulunmadığı yerlerde) gerekliliği tespit edilmiştir.

Bu doğrultuda, Komünist Enternasyonal faşizme karşı birleşik cephe hükümetlerinin kurulmasını öngörmektedir.

Anti-faşist Halk Cephesi, esas olarak, savunmaya yönelik bir siyaset olmakla birlikte (bu, işçi sınıfının sosyalizm yolundaki bağımsız siyasetini tümüyle bir yana bırakacağı anlamına gelmez), aynı zamanda "kurucu" bir nitelik de taşımaktadır. Dimitrov bu özelliği şöyle anlatıyor: "Bundan 15 yıl önce Lenin bizi, bütün dikkatimizi 'proletarya devrimine geçiş yada yaklaşım biçimlerinin aranması' üzerine çevirmeye çağırıyordu. Birçok ülkede, birleşik cephe hükümeti belki de en önemli geçiş biçimlerinden biri olabilir. 'Sol' doktrinerler, Lenin'in bu uyarısını her zaman gözden uzak tutmuşlardır. Bunlar, dar-kafalı propagandacılar olarak 'geçiş biçimleri'ni hiç önemsemeden, yalnızca 'amaçlardan' söz ediyorlardı. Öte yandan sağ oportünistler de işçilere bir diktatörlükten bir diğer diktatörlüğe barışçı bir parlamenter geçiş hayallerini aşılamak için, burjuva diktatörlüğü ile proletarya diktatörlüğü arasında özel bir demokratik ara aşama kurmaya çalışıyorlardı. Bu hayali 'ara aşama'ya 'geçici biçim' de demişler ve kendi görüşlerini desteklemek için Lenin'den sözler aktarmışlardır. Oysa bu aldatmacanın gerçek niteliğini ortaya koymak zor değildi. Lenin'in söylediği şey, proletarya devrimine geçiş biçimi ve yönelişle ilgiliydi, yani burjuva diktatörlüğünün devrilmesini söylüyordu Lenin. Burjuva ve proletarya diktatörlükleri arasında bir geçiş biçiminden söz etmiyordu". Dimitrov'un sözleri hiç bir yoruma izin vermeyecek ölçüde açıktır.

Bugün bir çok revizyonist "komünist" parti, Komintern'in bu tezlerini çarpıtarak Halk Cephesi Hükümetlerini sosyalizme barışçıl geçiş hükümetleri, bir ara aşama, "ileri demokrasi" aşaması olarak görüyorlar. Oysa Dimitrov bu yaklaşımın anti-Leninist ve anti-Marksist olduğunu gösteriyor. Dimitrov Halk Cephesi Hükümeti'nin sosyalizme geçişin değil, proleter devrimine geçişin, yani burjuva diktatörlüğünü yıkmaya geçişin bir biçimi olabileceğini söylüyor.

7. Kongrede yine, birleşik cephe siyasetlerinin ve birleşik cephe hükümetlerinin, farklı ülkelerde ve farklı zamanlara (faşizmin gelişiminin farklı dönemlerine) göre farklı biçimlerde gerçekleşeceği üzerinde de durulmuştur. Dimitrov, Kongre'de rapor üzerine yaptığı konuşmasında birleşik cephe hükümetlerinin ne zaman ve ne şekilde kurulabileceğine ilişkin sorunları inceledikten sonra, "faşizmin henüz iktidarda bulunmadığı ülkelerde faşist diktatörlüğün egemen olduğu ülkelerde böyle bir hükümeti kurmaktan farklı olduğunu belirtiyor ve "Faşist ülkelerde böyle bir hükümetin kurulması ancak faşist egemenliğini devirme sürecinde mümkündür. Burjuva demokratik devriminin gelişmekte olduğu ülkelerde (birleşik cephe hükümeti bir) halk cephesi hükümeti, işçi sınıfı ile köylülerin demokratik diktatörlük hükümeti olabilir" (9) diyordu.

Ülkemizde bizim görüşlerimize karşı Dimitrov'un (ve Komintern'in) çıkartılmaya kalkışılmasına karşılık, görüldüğü gibi Dimitrov farklı ülkelerde birleşik cephe hükümetlerinin farklı biçimler alacağını, burjuva demokratik devrim sürecinin yaşandığı ülkelerde ise bu hükümetin bir halk cephesi hükümeti, bir demokratik diktatörlük hükümeti (ki bu bir demokratik devrim hükümetinden başka bir şey değildir) olabileceğini açıklıkla ortaya koymuştur.

Oportünistler ise, daima, bizim karşımıza İngiltere ve Fransa gibi farklı özelliklere sahip ve faşizmin farklı bir şekilde geliştiği ülkelere ait öneri ve uygulamalarla çıkarlar; koşulların, faşizmin gelişiminin ve ülkemizin niteliğinin (hem ekonomik hem de siyasi) farklılığını göz ardı ederek, bu uygulamaları aynen ülkemize de bir kalıp olarak önerirler. Böyle yaparken, onlar bu şekilde burjuva kuyrukçuluğuna ve CHP kuyrukçuluğuna tarihsel ve teorik bir kılıf uydurma çabasındadırlar. Faşizm tartışmalarında, ülkemizde oportünistlerin iddia ettiği gibi, burjuva demokrasisinin olduğunu ileri sürmemelerine rağmen, gene de ülkemizin siyasi yapısının (İngiltere, Fransa gibi) burjuva demokratik devrimlerin tamamlandığı ülkelerle olan farklılığını bulanıklaştıracak bir kafa karışıklığını yaymaya kalkanlar, bu yolla (yani şu oligarşik devlet biçimi garabetlikleriyle) sonuçta gene "malum" oportünist görüş ve tezlerin yanıbaşında yer almanın "utangaç" ve dolambaçlı bir biçimini sergilemekten başka bir şey yapmazlar.

Kısaca tekrarlayalım. Ülkemizde faşizme karşı mücadele sadece MHP'nin gelişmesine yada sadece "mevcut" nispi demokrasi koşullarını savunma sorununa indirgenmemelidir; iki yönlü ve karmaşık bir görevler bütünlüğü olarak kavranılmalıdır. Faşizmin gelişimi bugün, ağırlıkla mevcut devlet kurumlarının (faşist güçlerin elinde bulundurulması nedeniyle) aracılığıyla, faşist terör (ve demagoji) yoluyla kitle temelini genişletmeye çalışmaktadır. Bu süreç, zaman zaman parlamentonun askıya alındığı (demokratik hakların iyice daraltıldığı) dönemlerde de aynı şekilde işlemektedir. Bu nedenle, faşizme karşı mücadele, asıl olarak faşizmin kaynaklandığı devlet kurumlarının niteliğinin değiştirilmesini gerektirir. Faşist terör mekanizması ordu ve gizli devlet örgütü içindeki (CIA tarafından yönetilen) güçler tarafından örgütlendirilip geliştirilmektedir. Faşist Ülkü Ocakları ve MHP bu güçlerin birer sivil (kitlesel) kuruluşu durumundadır. Devlet örgütündeki bir nitelik değişimi ise herhangi bir reformcu (barışçı!) tedbirle sağlanamaz. Bu devrimci bir hükümetin yapabileceği bir şeydir. Böyle bir hükümet faşizme karşı uzun ve çetin bir mücadele süreci içinde ve bu savaş sürecinin belirli, elverişli bir döneminde kurulabilir, ve böyle bir hükümet işçi ve köylülerin (halkın) demokratik diktatörlüğü hükümeti olabilir. Faşizme karşı mücadele asıl olarak bu doğrultuda kavranmalıdır ve bu doğrultudaki gelişimin unsurlarının (proletarya partisi ve birleşik halk cephesi) diyalektik bir bütünlük içinde yaratılıp geliştirilmesini hedeflemelidir.

Ülkemiz, tam bir faşist rejim görünümünde değildir. Klasik faşist rejimlerden farklı olarak nispi demokratik hak ve özgürlükler kısmen de olsa vardır. Bu yüzden, bu hakların korunması uğrunda mücadele de (birinci yön esas olmak kaydıyla) ihmal edilmemelidir. Bu anlamda faşizme karşı mücadele ikili (iki yönlü) dir. Elbetteki ülkedeki mücadelenin gelişiminin ve siyasi gelişmelerin bir sonucu olarak bir askeri yönetime (sömürge tipi faşizmin açık icrasına) doğru bir eğilimin ortaya çıkması bu gelişme karşı mücadele görevlerimizi öne çıkarabilir. Her zaman için, gerekli olan, içinde bulunulan siyasi gelişmeleri (ve yönelimini) doğru kavrayarak somut siyasi görevlerin doğru tespit edilmesidir.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE AÇISINDAN GENEL OLARAK CHP İKTİDARI DÖNEMİ VE İTTİFAKLAR SORUNU

VII

Faşizme karşı mücadele konusunda bugüne değin en önemli sakat görüş bir CHP iktidarına bel bağlama (bu, CHP'ye müttefik olma (!) şeklinde de savunuluyordu.) şeklindeydi. Şimdi (eğer önemli yeni gelişmeler ortaya çıkmazsa) bir CHP iktidarı kurulmuş durumdadır. Şimdiden sonra bu düşünce eğilimi, faşizme karşı mücadeleyi (bu kez) CHP hükümetinden bekleme vede CHP hükümetini "koruma"ya indirgeme şeklinde olacaktır. Faşizmin saldırılarına karşı, oyuna gelmeme, aynı şekilde karşılık vermeme gibi her türden saçma sapan "fikir", bu kezde ordu müdahalesi vs. yoluyla hükümetin düşürülmesine yolaçacağı gerekçesiyle savunulacaktır. Önümüzdeki Ecevit Hükümeti döneminde en çok karşılaşacağımız ve kendisiyle uğraşacağımız sakat düşünceler ağırlıkla bunlar olacaktır.

Bu arada işaret edilmesi gerekli bir başka nokta daha vardır. Faşizme karşı mücadeleyi bir CHP hükümetini işbaşına getirme meselesi olarak görenlerin, (CHP işbaşına geldiğine göre!) artık faşizme karşı mücadele başarıya ulaşmıştır, faşizm bir tehlike olmaktan çıkmıştır, (faşizmin tırmanışı durmuştur, gerilemeye başlamıştır) gibi bir başka sakat eğilimi sergilemeleri de, az da olsa ihtimal dışı değildir. Nitekim bir CHP hükümetinin faşizmi (geçici de olsa) bir tehlike olmaktan çıkaracağı umudunu besleyip duran ve oportünist düşüncelerin daima gönüllü destekçiliğini yapan KSD daha Ecevit hükümeti ufukta görünür görünmez, hemen böyle eğilimlerin içine girivermiştir. "Haftalık" KSD, bu konuda, "MC II.nin gitmesi faşist tırmanış için geçici bir gerileme olacaktır. Bu saptamadan çıkaracağımız sonuç: Faşizm temellerinin ancak devrimle yokedilebileceğidir. Faşizmin gerilemeleri, gelecekte (abç) tekrar "tehlike" haline dönüşmesini engellemeyecektir." (Haftalık KSD sayı 1.) Evet CHP iktidarı geldiğine göre, "artık, faşizm bir tehlike olmaktan çıktı." Faşizme karşı mücadele faşizmin tırmanışını önleme meselesi olduğuna göre KSD'nin (ve TİP, TİİP, TKP vb.lerin) faşizme karşı mücadele programı gerçekleşti. "Geçici" ıafları burada herhangi bir şey ifade etmiyor. "Faşizm gelecekte tekrar bir tehlike haline gelebilir" dendiğine göre, bugün tehlike değildir. Zira, faşizmin bir tehlike olmaktan geçici olmayan bir şekilde çıkması bir devrim meselesidir, ve KSD'nin bu tesbite karşı, faşizme karşı mücadelenin böyle anlaşılmaması gerektiğini kanıtlamak için TSİP vb. ile birlikte "omuz omuza" ve fedakarca mücadele verdiğine göre (ve bu konudaki gayretlerinden dolayı "Kitle"den epey "aferin" aldığına göre!) şimdi bu konuda fikir değiştirdiğini düşünmek için, hiçbir neden yoktur. Bir fikrin sakatlığını kanıtlamak için, bazen bir tecrübe, ciltler dolusu yazıdan daha değerlidir. Ama, biz, sırf haklı çıkmak için, CHP iktidarının "faşizmi bir tehlike olmak"tan çıkaramamasını, faşizme karşı mücadeleyi gündemden kaldıramamasını temenni ediyor değiliz. Tersine, "haksız çıkmayı," "yanılmayı" tercih ederiz. Ama, böyle bir boş umuda kendimizi asla kaptırmayız ve halkımızın böyl boş umutlarla aldatılmasına da razı olmayız.

Evet, CHP faşist değildir ve faşist olmayan her şey gibi faşizme karşı olan bir yanı vardır. Bir CHP hükümeti de faşist bir hükümet değildir ve CHP hükümeti (olumsuz yanları yanında) faşist güçlerin hükümet (hükümet devletin parçası, bir kısmıdır sadece) desteğinden yoksun kalmaları yüzünden, faşist güçlerle emekçi halk arasındaki mücadelede, faşist güçler aleyhine bir gelişmedir.

Ama bu faşizme karşı mücadeleyi gündemden kaldırın, faşizmi bir tehlike olmaktan (geçici de olsa) çıkaran bir gelişme asla değildir. Faşizme karşı mücadele CHP hükümeti döneminde de gündemden asla kalkmayacaktır. Emekçi halklarımızla faşist güçler arasındaki savaş sürecektir. Bu gerçeği, bizim anlatamadığımız kişilere, şimdi hayat anlatacaktır.

Burada kısaca üzerinde durulması gereken bir sorun da ittifaklar sorunu ve CHP ile ittifak sorunudur.

Marksist ittifaklar anlayışına göre, önce ittifak edilebilecek bir güç seçilip, ona göre program uydurulmaz. Bizde çoğunlukla yapılan önce bir müttefik seçmek (ki bu, siyas arenasındaki kuvvet durumlarının hesabına göre seçilir) sonra da o müttefike uygun bir siyaset ortaya koymaktır. Burada her şey başaşağıdır. Faşizme karşı CHP ile müttefik olmak gerek (çünkü büyük bir güç!), o halde her şeyimizi CHPye göre, onun siyasi çizgisine uyduracak şekilde tesbit ederiz. (yoksa CHP müttefik olmaz, yanaşmaz!) Bu CHP'li olmanın "arapça"sıdır. Marksist ittifak anlayışına göre yapılması gereken ise bunun tam tersidir. Yapılması gereken "iş" nedir? Müttefiki tayin edecek olan şey, yapılması gereken bu "iş"in içeriğidir. Faşizme karşı mücadele konusunda ne yapılması gerekiyor? (örneğin MIT, kontrgerilla, Ülkü Ocakları vb. faşist çeteler dağıtılmalı, ulusal sorun çözülmeli, tekelci büyük burjuvazi iktidardan uzaklaştırılmalı emperyalizmden bağımsızlık sağlanmalı.) İttifak sorunu bu işlerin yapılmasından yana güçlerin birleştirilmesidir. Sosyal ve siyasal güçlerin (sınıfların ve partilerinin vb.) bu işin yapılmasına göre tasnifi ve bu programın yerine getirilmesinde, birleştirilmesi olanaklı tüm güçlerin birleştirilmesi sorunudur. CHP'nin konumu nedir? Bunu, bu program karşısında konumuna göre tesbit edeceğiz. (Programı CHP'ye uydurmaya çalışmayacağız.)

Ülkemizde faşizme karşı mücadele 1– mevcut devlet yapısının değiştirilmesine yönelmek zorundadır. 2– emperyalizme karşı mücadeleden ayrılamaz. 3–Şöven baskılara karşı mücadeleden ayrılamaz. Bütün bunlar CHP'nin bugünkü hakim siyasetiyle uyuşmaz. CHP'yi bu işlerin yapılması gerektiğine ikna etmek için uğraşmak başka şeydir. Bu herşeyden önce CHP'li emekçi kitleleri siyasi olarak kazanmak için gereklidir. Ama bu başka birşeydir, CHP'yi baştan müttefik ilan edip, yapılması gereken şeyleri ona uydurmaya çalışmak başka bir şeydir.

CHP'nin, ikili bir niteliği vardır. Tekelci burjuvazinin çıkarlarıyla çakışan ve yönetimi tarafından temsil edilen siyasi kimliği, hakim niteliğidir. Buna karşılık geniş bir emekçi tabanı vardır ve bu tabanda güçlü bir anti faşist potansiyel taşır. CHP'de birleşilmesi gereken yan budur. Bu durum CHP'deki farklı siyasetlere de, kısmen yansır. CHP'ye karşı izlenecek siyaset (ki şimdi kısmen hükümete karşı izlenecek siyasettir!) bu ikili karakteri mutlaka kapsamalıdır. (10)

DİRENİŞ KOMİTELERİ VE PARTİ-CEPHE SORUNU VIII

Bugün, ülkemizdeki silahlı faşist güçlerle, devrimci halk güçleri arasındaki çatışma, bir iç savaş sürecini derinleştiren bir doğrultuda gelişiyor. (Ecevit Hükümeti bir yönüyle de, bu gelişimi, egemen sınıfların kendi istedikleri bir doğrultuya çekmeye yönelik bi müdahale'si olarak görülmelidir.)

Faşist güçlerin, halk yığınlarını yıldırmaya yönelik saldırıları, geniş halk yığınları arasında bir savunma ihtiyacının doğmasına neden olmakta; çatışmanın genişleyip yaygınlaşması, anti-faşist bir dayanışma eğiliminin doğmasına ve gelişmesine neden olmaktadır. Direniş komiteleri bu eğilimin devrimci bir doğrultuya kanalize edilmesi, bağımsız bir Devrimci Hareket'in, halk iktidarını hedefleyecek şekilde ve tüm anti-faşist halk güçlerinin birleşik devrimci savaşının örgütlendirilmesi doğrultusunda kavranılmasının bir gereği olarak ortaya çıkmıştır.

Direniş komiteleri en geniş anlamda, devrimci halk iktidarının birer nüveleri olarak kavranmalı ve bu doğrultuda derinleştirilip geliştirilmelidir. Bu geniş çerçeve içerisinde direniş komiteleri, kapsamı içine giren tüm anti-faşist halk güçlerini bağrında toplayacak ve temsil edecek şekilde ele almalıdır. Bugün faşizme karşı tüm halk güçlerinin birliği şiarı da, asıl olarak bu noktada odaklaşmıştır.

Ancak, burada hemen belirtmeliyiz ki, sorunun bu şekilde kavranılışı, direniş komitelerinin uzun dönemli yöneliminin bir saptamasıdır; bugün, hemen ve bu kapsamdaki bir oluşumun hızla gerçekleşmesinin beklenemeyeceği ortadadır. Buna rağmen, daha bugünden, bu konudaki tüm çalışmalarımız, sorunun bu uzun dönemli ve geniş kapsamlı kavranılışına uygun bir anlayışla sürdürülmelidir.

Bu konunun bugün en önemli yanı, kuşkusuz ki, bu mücadelenin gerçekleşmesinin ön koşulunun, proletaryanın öncü savaşçı partisinin yaratılması olduğudur. Direniş komiteleri mücadelesinin başarıya ulaştırılabilmesi, böyle bir devrimci önderliğin varlığına kopmaz bir şekilde bağlıdır. Elbetteki bu, direniş komitelerini yaratma mücadelesinin ertelenmesi şeklinde anlaşılamaz. Parti ve Cephe'nin yaratılması uğrunda mücadele, ikincinin birinciye bağlı olduğu bir diyalektik bütünlük içinde kavranabilir. Cephenin yaratılması uğrunda mücadele, partinin yaratılması uğrundaki mücadeleyi geliştirir. Bu ikisi birbirinden koparılamaz. Cephesel örgütlenmenin bir birimi olan direniş komiteleri ile, partinin yaratılması mücadelesinin birer örgütsel birimi olan kadro çalışmaları arasındaki ilişki de bu şekilde kavranılabilir. Özetle, direniş komiteleri çalışması, en geniş kitle çalışmaları içerisindeki en dar kadro çalışmalarının temel alınması ilkesi doğrultusunda ve bu ilkenin hayata geçirilmesi mücadelesi olarak görülmelidir.

Mücadelenin bu şekilde kavranılması, bir bakıma, devrimci eylemin, halk yığınları ile organik bağların kurulup geliştirilebileceği bir zemin üzerinde yükselmesi gereğinin; öncünün devrimci mücadelesinin bütün halkın devrimci mücadelesine dönüşmesini sağlayabilecek bağlantıların ve partinin bunların organizasyonunu sağlayabilecek bir niteliğe sahip olması gereğinin somut bir sonucu ve ifadesinden başka bir şey değildir.

Ülkemiz bugün devrimci iç savaş dönemindedir. Savaşın, emperyalizmin doğrudan bir müdahalesine karşı sürdürülen, ulusal yanının ağır bastığı bir niteliğe bürünmediği bütün dönemlerde, (hangi ara aşamada olunursa olsun), savaşın (sınıfsal yanı ağır basan) bir devrimci iç savaş olma özelliği devam edecektir. Kuşku yoktur ki bu savaşın niteliğinin, uzun, inip çıkışlı ve karmaşık bir muhtevada olması, düz bir çizgi üzerinde gelişmeyecek olması, halk iktidarının birer nüvesi olan direniş komitelerinin gelişimi ve biçimlenişinin de basitçe bir olay olmayacağı sonucunu beraberinde getirmektedir. Direniş komiteleri en gerçek şekliyle, bu karmaşık sınıf mücadelesinin sıcak pratiği içinde oluşacaktır.

DİPNOTLAR

1. G. Dimitrov: Faşizm ve Sarı Sendikalara Karşı Mücadele Tedbirleri (Ser y., s.36; May y., s.27)

2. Aynı yer.

3. Aynı yanılgının, bu ülkelerin ekonomik yapıları ile ilgili olarak da ortaya çıktığı hatırlanmalıdır. Kapitalizmin, yukardan aşağı bir şekildeki belirli bir gelişimi, tekeller, pazar için üretimin yaygınlaşması, montajdan ibaret bir sanayileşme, bu ülkelerin burjuva demokratik devrimlerini tamamladığı yolunda bir yanılsamaya yolaçmaktadır.

4. Trotsky Faşizme Karşı Mücadele (Köz yay. s. 34)

5. Trotsky a.g.y. s.35

6. a.g.y. s. 52

7. Trotsky a.g.y. s.462

8. G. Dimitrov (Seçme eserler (temel) cl. s. 281 Ser. 155)

9. G. Dimitrov (age. s. 281)

10. Bu konuda, KSD'nin geçen sayısında (19) ilginç bir yazı yayınlandı. Meğer biz KSD'nin bizi soktuğu bir açmazdan kurtulmak için , CHP'yi müttefik olmaktan atmak zorunda kalmışız. Bu tema üzerinde sayfalar boyu müthiş bir "hiciv" şaheseri (!) yaratılmış. Bizi eleştirmekten vaz geçerek, CHP'yi müttefikliğe yeniden kabul etmemiz için bize yalvarıp yakarıyor KSD yazarı! Bize zaman zaman, KSD'de tefrika edilip duran eleştirilere niçin "ciddi" cevaplar vermediğimiz de soruluyor. Böyle arkadaşlara, KSD'nin bu yazısını bir boş vakitlerinde okumalarını öneririz. Bize hak vereceklerdir. İki yıldır savunduğumuz görüşlerimizi kendi eleştirilerinden kurtulmak için ortaya attığımızı iddia eden (hayır, iddia değil, öyle olduğunu sanan), yani iki yıldır bizim ne dediğimizi anlamadığını ortaya koyan KSD'nin bizimle neyi ve nasıl tartışdığı da ortaya çıkıyor.

Devrimci Yol taraftarlarının kampanya değerlendirme çalışmaları

İzmir Karabağlar

KARABAĞLAR 100 bine yaklaşık nüfusuyla genellikle emekçi halkımızın oturduğu, İzmir'in bir semtidir. Ne tarafına baksan gecekondularla ve gecekondularda barınan halkla karşılaşırız.. Semtin ortasından geçen Aydın yolu boyunca küçük atölyelerle, küçük esnaf ve zanaatkârları, küçük iş yerlerini görürüz. Ve bir çok sorunlarına çözüm beklemektedirler. Yol, su, elektrik gibi sorunlar burada da halkın temel sorunları arasındadır. Büyük fabrikaların bulunduğu yerlerde kesilmeyen elektrik enerjisi küçük atölyelerin, küçük esnaf ve zanaatkârların bulunduğu bu bölgede yarım iş günü kesilmektedir. Bir çok oto tamircisi yedek parça yokluğundan ve karaborsadan, daha önemlisi büyük tekellerin açtıkları kendi servis istasyonlarının sonucu, tamirhanelerini ve küçük bakım yerlerini kapatmak zorunda kalmaktadır. Ve yine bölgedeki bir çok marangoz ve mobilyacılar kullandıkları kereste ye sık sık aniden yapılan zamların ve daha önce 525 TL.'den satılan suntanın karaborsada 1200 TL'ye satılması sonucu bir yıkıma uğramaktadır.

100 bine yaklaşık nüfusu olan bu semtin herşeyden önce belediyesi bile yoktur.

Karabağlar'da halkın örgütsüzlüğünden yararlanan faşistlerin 2-3 yıl önce buraya ülkü ocağı açmışlar. Zaten örgütsüz olan halka karşı baskı, terör ve demagojiyi gündeme getirmişler. Arabaları durdurup arayabilmişler, bir Milliyet Gazetesiyle gezilemez hale getirmişler, bölgedeki liseye silahlı, bombalı saldırılar yapmışlardır. Bütün bunları bölgedeki kendilerine yataklık yapan bir kaç ağzı salyalı faşistle gerçekleştirmişlerdir.

Bölgede geçen yıl revizyonistler bir dernek açmışlar, fakat tutarlı bir devrimci tavrı olmadığından (zaten beklenemez) halkın örgütlenmesine yararı değil zararı olmuştur. (Şimdi onların halkta bıraktığı kötü intibanın biz devrimciler zararını çekiyoruz.)

Fakat bütün bunlar halkın örgütlenmesini, doğru bir devrimci siyaset doğrultusunda mücadele etmesini önleyemedi. 6-7 ay önce Devrimci Yol siyaseti önderliğinde, halkın temel sorunlarının çözümünde yardımcı olmak, çevre gençliğini örgütlemek ve halkı tek bir yumruk, tek bir yürek olarak faşizmin karşısına dikmek için Karabağlar Halk Dayanışma Derneği (K.H.D.D.) kuruldu. İlk anda ülkü ocaklı faşist saldırganlara karşı en geniş biçimde halkı örgütleme doğrultusunda mücadele verildi. Faşistlerin kendisinden olmayan herkese düşman olduklarını anlatıldı. Anlatılanlar, söylenenler masa başında bırakılmadı, teslimiyetçilik politikası parçalandı. Ülkü ocaklı faşistler elini kolunu sallaya sallaya gezemez oldu, yükselen devrimci mücadele karşısında mahalli faşistler halkın gözü önünde ülkü ocağına giremez oldu, bazıları b ö l geyi terk etti.

Buradaki faşist etkenliğin kırılması faşist saldırıların sonu demek değildi. Devrimcileri, faşizme karşı olan herkesi daha büyük görevler bekliyordu. 77-78 öğretim döneminin başlamasıyla bütün yurtta artan faşist saldırılar burada da görüldü. Faşist yuvası haline getirilen Tariş'ten, Aliağa'dan, Buca Eğitim Enstitüsü'nden hergün servis otobüsleriyle kiralık katiller bölgeye taşındı; liseye, devrimcilerin oturdukları kahvelere, Karabağlar H.D.D'ne açık silahlı bombalı saldırılar düzenlediler. Kahveye yapılan bir saldırıda bir arkadaşımız bıçakla yaralandı. Bir gece derneğin 150-200 m. ötesine pusu kuran faşistler dernekten çıkan bir arkadaşımızı kurşun yağmuruna tuttular ve arkadaşımız kolundan ve bacağından yaralandı. Yaralı arkadaşımızı hastaneye ziyarete giden iki arkadaşımızı da polisler halkın gözü önünde tekme tokat kıyasıya dövdüler, arkadaşımızla görüşmemizi engelledler. Orada bulunanlar bir kez daha gördü polisin kimin polisi olduğunu.

Saldırıdan sonra olay yerine gelen polis soruşturma sırasında görgü tanıklarının ifadelerini bile zapta geçmedi. Herkesin gördüğü ismen tanıdığı faşistler yakalanmadı. Hergün derneğin çevresinde duran iki polis, saldırı olduğu gün yoktu. Olaydan sonra çevremizdeki halk polisin kimin polisi, devletin kimin devleti olduğunu bütün çıplaklığıyla gördü, kavrayabildi. Halktan bir çok kişi her türlü yardıma hazır olduklarını belirttiler. Bu saldırılar devrimcileri sarsmadı, yıldırmadı, aksine daha bir derlenip toparlandılar; gelecek olan daha büyük saldırıları göğüsleyebilmek için, en geniş biçimde halkı faşizme karşı örgütleme doğrultusundaki mücadeleye hız verdiler.

Biz Karabağlar'da çalışan işçiler, kalfa, çırak ve tüm ilerici, yurtsever, devrimciler olarak, faşizme, emperyalizme ve oligarşiye karşı tüm halkın tek bir yürek, tek bir yumruk olmasını savunuyoruz. Emperyalizmi, faşizme ve oligarşiyi alaşağı etme doğrultusundaki mücadelemizi kurtuluşa kadar sürdürmek için, gecekondularımızı yıktırmamak için gelen saldırılar karşısında yılmadık, son randevuya kadar sarsılmadan yürüyebilmek için yılmayacağız.

Faşizmin üzerine tüm emekçi halklarla omuz omuza yürüyeceğiz.

Ankara Kadınlar Derneği

Biz AKD olarak Devrimci Yol'un açtığı "Faşist Zulme ve Pahalılığa Karşı Direniş Kampanyası"na katılırken bu çalışmamızı geneldeki amacımız olan kadınların anti-faşist mücadelede aktif olarak yer alması doğrultusundaki çalışmalarımızın bir parçası olarak değerlendirdik.

Kampanyanın açıldığı sırada Türkiye'de yerel seçimlerin olması siyasi potansiyeli yükseltmişti. Bu durumda devrimcilere düşen görev, yükselen siyasi potansiyeli değerlendirmek ve kendiliğindenci hareketleri yönlendirmekti. AKD olarak biz de özel olarak kampanya döneminde kadınların da faşist zulme ve pahalılığa karşı direnişin ön saflarında yer almaları için çalışmalarımızı yoğunlaştırdık.

Bu doğrultuda 10 gecekondu mahallesinde "faşizm ve pahalılık" konulu kahve toplantıları yaptık. Toplantılardan önce mahallelerde ev ev dolaşılarak faşist zulüm ve pahalılığa karşı direniş kampanyasını anlatan el ilanları dağıtıldı. Toplantılarda faşist zulüm ve pahalılık ve anti-faşist mücadeleye ilişkin konuşmalardan sonra aynı konuda programlanmış slayt gösterisi yapıldı. Kadınlarımız, programda yer alan Kızıldere ve 1 Mayıs slaytlarında çok heyecanlandılar.

Devrimci Yol ambleminin gösterilmesi sırasında da coşkuyla "Tek Yol Devrim" sloganını haykırdılar. Son olarak her toplantıda devrimci arkadaşlarımız saz çalarak devrimci türkü ve marşlar söylediler.

Ayrıca bir kaç bölgede bacılarımız kendi yazdıkları anaların faşizme karşı mücadelede yer almasıyla ilgili şiirleri ve kendi bestelediklerı türküleri okudular. Mahallelerin genç kızları koro halinde kadınlarla birlikte devrimci marşlar söylediler.

Bu toplantılardan AKD'nin özellikle uzun süredir çalışması olan yerlerde katılım 200-ile 300 arasında değişiyordu. Çalışmaların daha yeni olduğu bölgelerde katılım 50 ile 100 arasında oldu. Bu da bize gösteriyor ki, devrimcilerin çalışma yaptığı bölgelerde kadınlar da anti-faşist mücadelede yerlerini almaktadır.

Bu toplantılar doğrultusunda, Mengen'de Mengen TÖB-DER Şubesi ve Mengen Demokratik Kültür Derneğinin ortaklaşa düzenlediği Kültür Şenliği haftasında çağrı üzerine bir AKD üyesi "faşizm ve pahalılık" konulu bir seminer verdi.

Bunların dışında, faşist demogojiyi anlatan resimli bir bildiri 10.000 adet gecekondu bölgelerinde ve pazar yerlerinde dağıtıldı.

Çalışma yaptığımız bölgelerde gücümüz oranında pullama yaptık. "Anayız. Bacıyız Faşizme Karşıyız" "Tek Yol Devrim" "Kahrolsun Faşizm" sloganların yazılı olduğu pullar dernekte ve çoğunlukla da çalışma yaptığımız bölgelerdeki bacılar tarafından hazırlandı. Ve yapıştırıldı.

Üzerinde "Analar Faşizm Zulme ve Pahalılığa Karşı Direnelim" yazılı pankartlar mahallelere asıldı. Bazı bölgelerde, trafo, durak, bakkal gibi yerlere elde hazırlanan faşizme karşı mücadeleyi an-

Devrimci Yol'un düzenlediği "faşizm" seminerlerine bazı mahallelerden kadınları gütürdük.

Yaptığımız bu çalışmaların yanısıra devrimci muhtar adaylarının seçilmesi konusunda propaganda yapamadık. Dergiyi özellikle özel sayıları ancak dernekte satabildik. Bunun dışında mahallelerde derginin yayınlaştırılmasını sağlayamadık. (Satılması anlamında) Devrimci Yol için bağış yok denecek kadar az miktarda topladık. Miting yapmaya henüz tek başımıza gücümüz yetmediğinden yapamadık. Bunun dışında mahallelerde yazıya çıkmayı düşündük, bunu da gerçekleştireceğiz. Ölen arkadaşlarımızın resimlerinin olduğu kadınları faşizme karşı mücadeleye çağıran ve evlat acısını vurgulayan bir duvar gazetesini önümüzdeki günlerde mahallelerde asacağız.

"Üç Dünya" tartışmaları üzerine

ÇKP REVİZYONİZMİNİN uluslararası ilişkilerde giderek gericileşen, hatta emperyalist politikaların doğrudan desteklenmesine varan çizgisi, 1970'lerde uluslararası planda devrimci demokratik güçler arasında, ÇKP tezlerine ilişkin yoğun tartışmalara yol açmıştır. Son olarak 1977 yılı içinde AEP yönetimi ÇKP'nin uluslararası siyasetini dayandırdığı "Üç dünya teorisi" ni doğrudan karşısına alarak eleştirmiştir. AEP'nin bu tavrı özellikle ÇKP yanlısı gruplar arasında büyük bir sarsıntıya yol açmıştır. AEP'nin eleştirilerinin Türkiye'deki ÇKP izleyicilerini etkilememesi düşünülemezdi. Devrimci Yol, AEP'nin ÇKP'nin "üç dünya teorisi" ne yönelttiği eleştirisini Türkiye Devrimci Hareketine bir belge olarak sunarken bu noktayı özellikle belirtmişti. AEP'nin karşı çıkışının ülkemiz içindeki sol gruplaşmalar içinde (ÇKP taklipçisi gruplar içinde) de kaynaşmalara yol açacağına kuşku yoktur. Bizim ÇKP'nin revizyonist tezlerine yönelttiğimiz eleştirilere ajitatif ve spekülatif gevezeliklerle, ciddiye alınmayacak cevaplar yetiştirmeye kalkan Aydınlık şüphesiz kulağını Pekin radyosuna dayayarak bekleyecektir. Pekin'in 'Aydınlık' ın görüşlerine uygun bir tavır takınacağından (!) kuşku duyulamaz! Bunun yanında 1971 sonrasında 'revizyonist olmamanın kriteri açıkca ÇKP yanında yer almakla mümkündür' diyen, ÇKP ve AEP arasında 'orta yolculuk' yaparak bocalayıp duran diğer grupçukların da artık kesin bir tercih noktasıyla karşı karşıya kaldıklarına kuşku yoktur. Artık onlar da biraz Pekin radyosundan biraz da Tiran radyosundan derleme görüşlerle sınırsız-ilkesiz eklektisizmlerini sürdüremeyeceklerdir. Bu tür 'ara akımlar' ın artık bundan sonra 'iki sandalye arasında oturma' ya çalışmaları mümkün değildir. Kuşku yok ki, bugüne değin 'üç dünya' teorisine ait sloganları çarşaf çarşaf gazetelerinde yayınlayan kişiler, belki de hiç öz eleştiri gereği duymadan (ya da alışkın oldukları gibi hemen bir 'öz eleştiri' yaparak) sıkılmadan AEP görüşlerinin çığırtkanlığını yapmaya başlayacaklardır. Ama hiç kuşku duyulmasın ki, atacakları her adım eklektik şarlatanlıkların siyasi sonlarına doğru atılmış adımlar olmaktan öteye başka bir anlam taşımayacaktır." (Devrimci Yol, s.6,15 Temmuz 1977)

Devrimci Yol'un bu tespitleri aynen gerçekleşmiştir. Halkın Sesi ÇKP'nin ve "üç dünya teorisi"nin "yılmaz" savunucusu olmayı sürdürürken, Halkın Kurtuluşu (HK), Halkın Yolu (HY), Halkın Birliği (HB) saflarında AEP eleştirileri yoğun tartışmalara neden olmuştur. Şimdilerde HK, HB ve Devrimci Proletarya (1970'lerden bu yana profesyonel "hizip" çilik yapan grupçuk) "üç dünya teorisi" ni eleştirme konusunda birbirleriyle yarışıyorlar. Bir yenilginin verdiği yılgınlık içinde, 1971 devrimcilerine "onlar sosyal emperyalizmin ajanlığını yaptılar" diye kara çalıp, "proletarya enternasyonalizmi" adına "üç dünya teorisi" ni kabul edenler, şimdi yine "proletarya enternasyonalizmi" adına "üç dünya teorisi" ne saldırmaktadırlar.

Proletarya enternasyonalizmini "radyo istasyonlarını izleme" ye indiren bu "siyasetler" in siyasal istikrarsızlığını teşhir etmeden önce, daha önce çeşitli yazılarda değindiğimiz ve Devrimci Yol Bildirgesi'nde ana hatlarını koyduğumuz "üç dünya teorisi" ne ilişkin eleştirilerimizi açmaya, AEP eleştirisinin ve AEP izleyicilerinin eleştirilerinin eleştirisini yapmaya çalışacağız.

10 NİSAN 1974 tarihinde Çin Halk Cumhuriyeti (ÇHC)nin resmi temsilcisi olarak, Birleşmiş Milletler'de yaptığı konuşmada Deng Siao Ping ÇKP'nin "uluslararası durum çözümlemesi" ile ilgili görüşlerini şöyle özetliyordu: "Uluslararası ilişkilerdeki değişiklik gözönüne alınırsa bugün dünya aslında birbiriyle hem ilişkili olan hem de çelişen üç kısım yada dünyadan meydana gelmektedir. ABD ve Sovyetler Birliği "birinci dünya"yı meydana getiriyorlar. Asya, Afrika, Latin Amerika ve diğer bölgelerin gelişmekte olan ülkeleri "üçüncü dünya"yı meydana getiriyor. Bu ikisinin arasında kalan gelişmiş ülkeler ise "ikinci dünya"yı meydana getiriyor." (Halkın Sesi, s.6)

Dünyayı üç grup ülkeye bölen ÇKP, "SSCB'nin, kapitalizme geri dönüşün tamamlanıp, sosyal-emperyalist bir ülke olması ve Doğu Avrupa ülkelerinin de kapitalizme geriye dönmeleriyle birlikte" sosyalist kampın dağıldığını, aynı şekilde, "eşitsiz ve sıçramalı gelişim yasası sonucu" emperyalist blokun da dağıldığını ileri sürerek çağımızın temel çeliskisi olan sosyalizm/kapitalizm çelişkisini reddediyor. ÇKP, emperyalizmin proletaryanın toplumsal devrimler çağı olduğunu, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı olduğunu reddediyor.

ÇKP, Lenin'in 20 yılında Komünist Enternasyonal Kongresinde metropol ülkelerdeki ile sömürge ülkelerdeki devrimlerin farklılığını ve uluslararası işçi sınıfı hareketi ile ezilen ulusların mücadelelerinin birlikteliğini vurgulamak için yaptığı "ezen ve ezilen uluslar" ayrımını; ve güçlü emperyalist ülkelerle diğer kapitalist ülkeler arasında ayrım gözetilmesini öneren sözlerini saptırarak, kendi "üç dünya" çözümlemesine Lenin'den teorik destek sağlamaya, dolayısıyla söz konusu tezin anti-leninist olmadığını kanıtlamaya çalışmaktadır. (Ustaların, değişik konuşlarda ve zamanlarda söylediklerini ve yazdıklarını, kullanıdıkları bağlamdan soyutlayarak, kendi revizyonist tezlerinin açılmasında "joker" olarak kullananların başka türlü davranmaları beklenemez.)

ÇKP'nin dünyayı üçe bölerken kullandığı ölçütler, sınıfsal ilişkilere dayanmayan bilimsel olmayan ölçütlerdir. ÇHC'yi, Vietnam'ı, Güney ve Kuzey Kore'yi, Iran'ı, Şili'yi, Türkiye'yi, vb. sosyo-ekonomik sistemlerini ve siyasal iktidarın sınıf niteliğini gözardı ederek, aynı soyutlama, aynı kategori içinde ele almanın ölçütü, bunların, sınıf ilişkilerinden bağımsız olarak değerlendirilen iktisadi gelişim düzeyi ve iki süper gücün hegemonya tehdidi ile karşıkarşıya kalmalarıdır. ÇKP'nin sınıf mücadelesini gözardı eden; sınıfsal ilişkileri çözümlemelerinde temel almayan anlayışı en somut ve özlü bir biçimde "üç dünya teorisi"ne ilişkin 1 Kasım 1977'de yayınladığı yazıda ifade edilmiştir: "Üçüncü Dünya ülkelerinin siyasi şartları ne kadar farklı olursa olsun, bu farklılıklar emperyalizm ve hegemonyacılıkla Üçüncü Dünya ülkeleri ve halkları arasındaki temel çelişmeyi değiştiremez. Bu farklılıklar, ülkelerin bağımsızlık, milletlerin kurtuluş, ve halkların devrim isteğine dayanan karşı durulmaz tarihi akımı da değiştiremez." (Aydınlık s.82) Açıktır ki, bu tesbit, bilimsel olmayan, anti-marksist bir anlayışın ürünüdür. Marksistler, çözümlemelerinde, kullandıkları sınıflamalarda sınıfsal ilişkileri esas alırlar, çünkü marksistler her zaman devrimci sınıf mücadelesinin savunucusudurlar.

Eleştirilerin asıl odaklaşması gereken nokta, "üç dünya teorisi"nin siyasal sonuçları olmalıdır.

ÇKP, 2. emperyalist paylaşım savaşı sonrasında, sömürgeciliğin hızlanan tasfiyesi sürecinde, sömürge ülkelerde ortaya çıkan bağımsızlık eğilimini mutlaklaştırarak, kendi "üç dünya teorisi"nin bir unsuru haline getirip "bağımsız devlet kurma" ve bu bağımsız devleti koruyup güçlendirme mücadelesi veren bütün hareketleri fark gözetmeksizin desteklıyor. Oysa devrimciler böyle bir anlayışı savunamazlar ve hiçbir zaman da savunmamışlardır. Lenin, 3.Enternasyonal'de Uluslar ve Sömürgeler Komisyonu'ndaki tartışmalarda sömürge ülkelerdeki kurtuluş hareketleri karşısındaki komünist tavrın ne olması gerektiğini şöyle açıklıyor: "Biz, sömürge ülkelerinin burjuva kurtuluş hareketlerini, ancak bu hareketler gerçekten devrimci oldukları takdirde, bu hareketlerin temsilcilerinin o ülkelerdeki köylülüğü ve sömürülen geniş kitleleri devrimci bir ruhla örgütlendirmemize engel olmadıkları takdirde desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz. Eğer bu koşullar yerine getirilmezse, bu ülkelerde reformcu burjuvaziye karşı (ki bunlara II.Enternasyonalin kahramanları da dahildir) mücadele ederiz." (UKTH, s. 226) (abç) ÇKP ve izleyicileri, "sosyalist kamp da, emperyalist kamp da çöktü dağıldı, koşullar değişti" diyerek, Lenin'in söylediklerinin bugün geçerli olmadığını iddia edeceklerdir. Bu Leninizmi revize etmektir. Çünkü çağımız emperyalizm çağıdır, proletaryanın toplumsal devrimleri çağıdır, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır ve Lenin'in söylediklerı bugün için de geçerlidir. İşte "üç dünya teorisi"nin revizyonist teori olduğu tam bu noktada somutlaşmaktadır. ÇKP'nin fark gözetmeksizin, tüm "bağımsız devlet kurma" hareketlerini desteklemesi anlayışının doğal ve mantıki sonucu "devlet egemenliği"nin savunulması, yani, birçok ülkede egemen sınıfların devletinin savunulması oluyor. Bu politikanın bizim gibi ülkelerdeki sonucu ise, siyasal bağımsızlık eğilimi abartılarak, yeni sömürgeciliğin alkışlanması oluyor. (Bu anlayış bazen de, Çin'in sakat politikalarını haklı gösterme gerekçesi olmaktadır. Örneğin Çin, Zaire'deki iç savaş sırasında, ABD emperyalizminin adamı Mobutu'ya yardım etmesini, "isyancıların Zaire'nin devlet egemenliğini ve toprak bütünlüğünü tehdit ettiklerini" ileri sürerek haklı göstermeye çalışmıştır.)

ÇKP, 2. emperyalist paylaşım savaşı sonrasında yoğunlaşan ve yaygınlaşan ulusal kurtuluş savaşlarının tümünü aynı derecede, bunların niteliklerini gözardı edip "üç dünya teorisi"nin çerçevesi içinde desteklemektedir. Bu anlayış da savunulamaz. Lenin bu nedenle, 3. Enternasyonal'de komünistlerin desteklemesi gereken geri kalmış ülkelerdeki kurtuluş hareketlerini "burjuva demokratik" terimi yerine "devrimci ulusal" terimi ile ifade edilmesini önererek şöyle demiştir: "Çünkü emperyalist burjuvazi bütün araçlara başvurarak, reformcu hareketi, ezilen halklar arasına da ekmeye çalışmaktadır. Sömürücü ülkelerin burjuvazisiyle sömürgelerin burjuvazisi arasında bir ölçüde yakınlaşma olmuştur, öyle ki, sık sık ve belki de çoğu halde, ezilen ülkelerin burjuvazisi, bir yandan ulusal hareketleri desteklerken, aynı zamanda, emperyalist burjuvaziyle anlaşma halindedir, yani emperyalist burjuvaziyle birlikte devrimci hareketlere karşı ve devrimci sınıflara karşı savaşım vermektedir." (UKTH s. 225) Lenin, konuşmasının daha sonraki bölümlerinde (yukarda belirttiğimiz gibi) bu hareketlerin desteklenmiyeceğini ifade etmiştir. İşçi sınıfı öncülüğünde verilmeyen ulusal kurtuluş savaşlarında söz konusu olan "ulusal" kapitalist bir ekonomi programıdır. Emperyalizm döneminde bizim gibi ülkelerde gerçek anlamda ulusal ve bağımsız bir kapitalizmin olamayacağı açıktır. ÇKP tezlerinin savunucuları, bu tür bir ulusal kurtuluşa, bu tür bir ulusal ekonomiye bizim gibi yeni sömürge ülkelerin burjuvazilerinin taraftar olmayacaklarını, olamayacaklarını anlamamaktadırlar. Leninist emperyalizm teorisini kavramayan bu anlayışın sonucu ise, "uluslararası yeni ekonomik düzen" (UYED)in savunulmasıdır. Gerçekte, UYED'in savunulması emperyalizmin, metropol ülkeleriyle, sömürge, yarı sömürge, yeni sömürge ülkeleriyle bir bütün olarak bir uluslararası sistem olarak kendisini yeniden üretmesi sürecinde, emperyalist tekelci sermayenin ve onun bizim gibi ülkelerdeki uzantılarının "yeni(!)" iktisadi politikalarının savunulması, kısacası egemen sınıfların "ulusal"(!) ekonomilerinin savunulması anlamına gelmektedir. (Örneğin ÇKP ve izleyicileri, OPEC ve benzeri örgütlerin faaliyetlerini, anti-emperyalizm adına, büyük bir şevkle desteklemektedirler.)

ÇKP, "üç dünya teorisi" çerçevesindeki bu çözümlemelerini, uluslararası düzeyde genel bir siyasal mücadele hedefine ulaştırmakta ve bu hedefi "ülkeler bağımsızlık, milletler kurtuluş, halklar devrim istiyor" şiarında somutlaştırmaktadır. Bu şiardaki sonuncu tespit ("Halklar devrim istiyor") egemen sınıfların dışında kalan emekçi sınıf ve tabakaların isteğidir, bir toplumsal devrim programıdır. Ama bu, söz konusu şiarın ilk iki tespiti ile çelişmektedir. İlk ikisi, ÇKP tarafından savunulduğu bağlamda revizyonist bir öze sahiptir ve devrimcilerin bunları savunması sözkonusu olamaz. ÇKP, bu şiarı sadece "3. dünya ülkeleri" için değil, "2. dünya ülkeleri" için de geçerli bir mücadele hedefi olarak savunuyor. Örneğin AET ülkelerinin bile devlet egemenliklerini korumalarını ve ulusal ekonomilerini pekiştirmelerini destekliyor. Hatta "2. dünya ülkeleri" ile "3. dünya ülkeleri"nin birbirleriyle olan iktisadi ilişkilerini geliştirmeleri savunulmaktadır. Bunun anlamı emperyalist sömürünün, "iki süper güce karşı mücadele" adına alkışlanmasıdır. Ayrıca "2. dünya ülkeleri"nin "3. dünya"nın müttefiki olarak gösterilmesi "2 dünya ülkeleri" kapsamına giren emperyalist ülkelerin (AET ülkeleri, Japonya vb.) dünya devrimci hareketi önündeki engelleyici konumunun tümüyle gözardı edilmesine yol açıyor. (Örneğin bugün Fransa, Afrika'daki devrimci gelişmelere doğrudan askeri müdahalelerde bulunan bir emperyalist güç olma durumundadır. Afrika'da ABD'nin yapmadığını, ABD'nin de onay ve desteğini alarak Fransa yapmaktadır. Fransa'nın sadece son yıl içinde Polisario, Zaire, Çad, Cibuti ve Orta Afrika gibi ülkelerdeki tavrı bunun kanıtıdır.)

"Üç dünya teorisi"nin iktisadi düzeydeki siyasal mücadele hedefi UYED'in kurulması için mücadele etmektir. ÇKP, emperyalist sömürünün (esas olarak, sermaye ihracı ilişkisi çerçevesinde üretim sürecinde ortaya çıktığını gözardı ederek) değişim (mübadele) sürecinde gerçekleştiğini öne sürmektedir. 26 Eylül 1975 tarihli Pekin Review Dergisi bu konuda şu görüşlere yer vermektedir: "Emperyalizmin, özellikle iki süper devletin ticari alanda sık sık başvurdukları bir uygulama, üçüncü dünya ülkelerinden ucuza alıp onlara pahalıya satarak, bu ülkeleri 'eşit olmayan mübadele' yoluyla amansızca sömürmekteydi. Bu uygulama son yıllarda giderek şiddetlenmiştir." (Aydınlık, s.57) ÇKP, değişim ilişkilerinde ortaya çıkan bu "eşitsiz değişim"den hareket ederek, emperyalist ülkelerle "3. dünya ülkeleri" arasında sömürüden uzak, değişim sürecinde eşitlik ilişkisine dayanan UYED'in kurulabileceğini savunuyor. Bu yöndeki çabaları destekliyor. ÇKP'nin bu siyaseti Kautsky'ciliktir Çünkü, bu anlayış, emperyalizmin temelindeki kapitalist üretim ilişkilerine dokunmadan emperyalizmin reformlar aracılığıyla, derece derece emperyalizm olmaktan çıkabileceğini söylemektedir. (Kautsky, emperyalizm yok edilmeden "barışçıl" politikalar ve "barışçıl" emperyalist yöneticiler sayesinde daha eşitlikçi bir düzenin kurulabileceğini öne sürüyordu.) Emperyalist ülkelerle geribıraktırılmış ülkeler arasındaki sömürü ilişkisinin ortadan kaldırılması için söz konusu ülkelerin emperyalist sömürü zincirini parçalayıp emperyalist kapitalist sistemin dışına çıkmaları gerekmektedir. Bunun içinde bu ülkelerde emperyalizmin uzantısı olan egemen sınıfların ve onların kurulu düzenlerinin yıkılması gerekmektedir. Yani bizim gibi ülkelerde, ÇKP'nin ileri sürdüğü gibi, egemen sınıflarla birlikte emperyalizmin sömürüsü engellenemez, çünkü bu ülkelerin egemen sınıflarının varlık nedeni ve koşulları bizzat emperyalizmle olan sömürü ilişkisidir. Egemen sınıfların kendi varlık koşullarını ortadan kaldırmalarını düşünmek ise saçmadır.(1) Açıktır ki, gümrükler, hammadde fiatları vb. bazı "görüntü mekanizmalar"daki değişikliklerle kurulacak olan UYED, emperyalist kapitalist sistemin bir bütün olarak, bir başka düzeyde kendisini yeniden üretmesinden, yani emperyalist ülkelerle yeni sömürge ülkeler arasındaki ilişkisinin (üstelik, ÇKP desteği ile "sol"dan meşrulaştırılmış olarak) yeniden üretilmesinden başka bir şey olmayacaktır. Dolayısıyla ÇKP'nin

UYED tezi egemen sınıfların kuyrukçuluğunu yapmaya kısacası sınıf işbirliği politikasına saplanmaya varmaktadır.

"Üç dünya teorisi" nin siyasal düzeydeki mücadele hedefi ise, her an gündemde bulunan "iki süper gücün savaş siyasetini tecrit etme"dir. Bunun için de, "iki süper devlete, özellikle de SSCB'ye karşı en geniş cepheyi (en geniş anti-sosyal emperyalist cepheyi) oluşturmak gerekmektedir" Bunun için de " 3.dünya ülkelerini seferber ederek bunlarla 2. dünya ülkeleri arasındaki ittifakı sağlayıp (ve hatta ABD'yi tarafsızlaştırıp) esas olarak Sovyet Rusya'ya vurmak." Bu siyasal hedefin sonucu "ulusal savunmanın güçlendirilmesi için mücadele etmeyi savunmak"tır. "2. dünya ülkeleri" için "ulusal savunmanın pekiştirilmesi"ni önerme, açıkça AET ülkelerinin, Japonya gibi emperyalist ülkelerin tekelci sermayelerinin devletlerini ve bunların militarist kurumlarını güçlendirmeyi savunma anlamına gelmektedir. Tam bu noktada takke düşmekte kel görünmektedir. 2. Enternasyonal dönekleriniń, savaşın hangi sınıfın hangi politikalarının devamı olduğunu tümüyle gözardı ederek saldırıya uğrayan anavatanın savunulması tezleri tam bu noktada su yüzüne çıkmaktadır. ÇKP ve izleyicileri "2. dünya ülkeleri"ne ilişkin tümüyle sosyal şoven bir siyaset geliştirmektedirler.

Bizim gibi ülkeler için "ulusal savunmanın güçlendirilmesi"ni önerme emperyalizmin gizli işgalinin pekiştirilmesini desteklame anlamına gelmektedir. Örneğin 4. Ordunun kuruluş aşamasında, SSCB sınırında yer almak koşuluyla, PDA, 4. Ordunun kurulmasını desteklediğini açıklamış ve böylece işçi sınıfına, halka ve devrime ihanetin eşiğine gelmiştir.

Ayrıca bu siyaset bizim gibi ülkelerde "Sovyet Rusya'nın hegemonyacılığına karşı çıkma" gerekçesi altında ABD'nin yayılmasının desteklenmesine varmaktadır. (Bunun örnekleri Angola, Zaire, Mısır, Sudan ve Dofar'da görülmüştür.) (2) Ayrıca, "üç dünya teorisi"nin siyasal düzeydeki diğer sonucu da, iç dinamiklerin tümüyle gözardı edilerek devrimin bütünüyle emperyalistler arasındaki çelişkilere (özellikle "emperyalist paylaşım savaşıyla sonuçlanacak olan iki süper güç arasındaki çelişkiye") bağlanmasıdır. Örneğin PDA açık açık söylemektedir: "Dünya halklarının baş düşmanı olan iki süper devleti tecrit etmek ve aralarındaki çelişkiden yararlanmak" (Aydınlık, s.57). Dolayısıyla devrim sorunu erteleniyor, gerçekte devrimden vazgeçiliyor, sınıf işbirliği siyaseti temeline dayalı bir "milli bağımsızlık" talebi devrim hedefinin önüne geçiriliyor, hatta devrim sözcüğü ağıza alınmaz bile oluyor.

Aslında "üç dünya teorisi"nin vardığı yer SBKP revizyonizminin kapitalist olmayan yol tezinin vardığı yerdir. Örneğin TKP'nin ileri demokrasi tezine göre halktan yana bir CHP'li hükümet ya da cunta, (kapitalist olmayan yoldan) ileri demokrasi durağından geçerek sosyalizme barışçıl geçişi sağlayacaktır. PDA'ya göre ise şimdiki CHP (tıpkı 1923'lerde olduğu gibi) ikinci bir kuvayı milliye ruhu içinde, "sosyal emperyalizme" karşı çıkmak görevi ile karşı karşıyadır. İlk bakışta birbirlerinin karşıtı gibi görünen TKP ve PDA, görüldüğü gibi CHP kuyrukçuluğunda birleşmektedirler.

Sonuç olarak, ÇKP tezlerinin vardığı yer SBKP tezlerinin vardığı yerden çok farklı değildir. Hatta daha tehlikeli boyutlara, "emperyalist politikaları doğrudan ve açıktan destekleme"boyutlarına ulaşmıştır. ÇKP ve izleyicilerinin vardığı yer milliyetçi bir çizgidir. Örneğin Türkiye'de PDA'nın vardığı yer, günlük gazetesi için MHP'lilerden ve AP'lilerden bağış toplamakla övünme çizgisidir! (Halkın Sesi, s.143)

"ÜÇ DÜNYA" "ELEŞTİRİLERİNİN" ELEŞTİRİSİ

ÇKP'nin "üç dünya teorisi"ne uluslararası düzeyde yöneltilen eleştirilerin şüphesiz en ilginç olanı, bugüne kadar ÇKP ile aynı tavırlar içinde olan AEP'nin eleştirileridir. Dünyadaki yeni bir kutuplaşmanın atılımı olmasına rağmen bu eleştiriler AEP'nin dünya çözümlemeleri ile uyumsuzluk içindedir. Gerek ÇKP'nin, gerek AEP'nin dünyayı yorumlayışları aynı teorik temellere dayanmaktadır. Marksizmin sınıfsal çözümlemelerine tümüyle aykırı olan "yayılmacı ve hegemonyacı" "Sovyet Sosyal Emperyalizmi" (SSE) çözümlemesi temeli üzerinde, ÇKP ve AEP, temel görevin bu "yayılmayı" önleme olduğu konusunda anlaşmaktadırlar. Son AEP eleştirileri ile birlikte sorun tam bu noktada ilginç bir görüntü kazanmaktadır: Sözkonusu olan aynı temelden hareket edilerek getirilen iki ayrı çözüm önerisidir.

ÇKP'nin çözümlemesi "iki süper güç"ten baş tehlikenin "SSE" olması tespitiyle AEP'ninkinden "ayrı" olma görünümündedir. "Bu iki süper gücün hegemonya mücadelesi çıkacak olan 3. paylaşım savaşının esas kaynağıdır." Mademki "her türlü emperyalizm" yayılmaktadır, o halde "her türlü güçle (faşist, sosyalist, emperyalist vb..) bu yayılma "bloke" edilmeli, önlenmelidir. Üstelik "bu hegemonya mücadelesinde asıl saldırgan konumda olan SSE olduğuna göre, esas olarak SSE'nin saldırgan yayılmacılığı önlenmelidir. "Görüldüğü gibi ÇKP'nin marksist sınıflar çözümlemesine tümüyle aykırı olan "yayılmacı SSE" çözümlemesi ile bu yayılmayı önlemeye yönelik çözüm önerilerinin dayandığı, hiçbir sınıfsal özü olmayan "üç dünya teorisi" belli bir "iç tutarlılık"(!) göstermektedir: Bir başka deyişle marksizmin sınıfsal çözümlemelerine kökten aykırı düşen tespitlerin (yayılmacı SSE) sonucu sınıfsal olmayan bir çözüm (üç dünya) önerilmektedir.

ÇKP'nin dünyayı yorumlayışı, AEP ile baş tehlike konusunda "ayrı" gibi görünür: AEP her "iki süper gücü" aynı derecede tehlikeli görmektedir. Ancak AEP bu konuda bir çıkmaz içindedir. Hem "emperyalist güçler arasındaki baş çelişki ABDile Sovyet Rusya arasındadır ve bunlar arasında, ezen uluslar ve ezilen uluslar üzerindeki hegemonya mücadelesi yükselmektedir." diye bir tespit yapmakta, hem de bu gelişim sürecinde ağır basan yönün tespitinden kaçınmaktadır. Oysa bu tespiti yaparken yürütülen mantığın kaçınılmaz sonucu "SSE'ni 'tırmanan' emperyalist güç olarak kabul etmek"tir. Yani, ÇKP'nin çizgisine düşmektir. Gerçekte, AEP de ÇKP gibi marksizmin sınıfsal çözümleme anlayışını kökten reddeden bir bakış açısıyla dünyayı çözümlemektedir. Bu bağlamda, AEP'nin "üç dünya teorisi"ne yönelttiği eleştiriler, kendi genel siyasal çözümlemeleri ile birlikte ele alındığında bir eklektisizm, bir tutarsızlık örneği olmaktadır. "Üç dünya" tespitini ve dolayısıyla "ülkelerin birliği" hedefini reddedip bunun yerine "ezilen halklar" tespitini ve "halkların birliği" hedefini koyma, marksist sınıfsal çözümleme anlayışının özünü reddeden bir çözümlemeyle varılan bir tespitin (yayılmacı SSE) çözümü olarak, doğru bir sınıfsal çözüm önerisi (halkların birliği) getirmek anlamına gelir. Dolayısıyla AEP'nin dünyayı dönüştürmeye ilişkin tavrı dünyayı yorumlayışı ile birlikte ele alındığında tutarlılıktan yoksundur, eklektiktir. Sonuç olarak "ÜÇ DÜNYA" TEORİSİNİ REDDETMENİN ZORUNLU ÖNKOŞULU ÇKP'NİN DÜNYA ÇÖZÜMLEMESİNİ (SSE DAHİL) REDDETMEKTİR. Çünkü "üç dünya" ÇKP tahlillerinin zorunlu mantıki sonucudur. Bir şeyin sebebi reddedilmeden zorunlu sonucu reddedilemez. Bizim Devrimci Yol olarak bu teoriye AEP'den çok önceleri yönelttiğimiz eleştiri ile bugün AEP'nin eleştirileri birçok noktada çakışmaktadır, ancak bu konuda aramızdaki en temel ayrılık bizim SSE'ni reddetmemizden kaynaklanmaktadır. AEP'nin ise tutarsız mantığından kaynaklanan eklektisizmi, siyasal gelişmeler karşısında, kendini birçok noktada yalpalamalarla belli edecektir. Ülkemizdeki AEP savunucularına, AEP'nin yalpalamalarının yansıması, bu gruplar açısından önümüzdeki günlerde ilginç "özeleştiriler" yapma fırsatını da yaratacaktır. Bu fırsatlara ÇKP yanlısı oportünistlerimizin büyük bir "özeleştiri" aşkıyla sarılacaklarına kuşkumuz yoktur.

AEP eleştirileri Türkiye'de HK, HB, DP (Devrimci Proletarya), gibi gruplarca büyük rağbet gördü. Ancak bu oportünistlerin AEP tarafında yer almalarıyla sorun çözülmedi. Onları daha önceleri ÇKP çizgisini savunmaya iten mantık, bugün AEP çizgisini savunmalarındaki mantığın aynısıdır. HK'nun özeleştirisinde de açıkça ifade edildiği gibi, "proletarya enternasyonalizmi" adına "üç dünyayı" savundukları, ve yine aynı "proletarya enternasyonalizmi" adına "üç dünya"yı reddettikleri fikri, temelmantıksal hatalarını ortaya koymaktadır. HK "üç dünya teorisi"ni eleştirirken yaptığı "özeleştiri"de "üç dünya teorisinin" diyor, "devrim yolunu aydınlatan bir teori olduğunu incelemek ve bir sonuca vardıktan sonra onu kabul etmek yerine, 'madem ki uluslararası proleter devrimci harekette bu savunuluyor, bizde savunmakla görevliyiz' anlayışıyla kolaycı bir yol tuttuk.... Revizyonizme, troçkizme karşı mücadele ile marksizm leninizm saflarında yer alınan 1975 yılında henüz uluslararası marksist-leninist harekette bu konuda açıktan açığa ve bize ulaşan bir tartışma yoktu. Dış görünüşte uluslararası harekette bir fikir birliği ve tek bir çizgi vardı. Bu durum, bu hataya düşmemizde dış faktörlerin en önemlilerinden birini oluşturdu. Gazetemiz uluslararası proleter devrimci hareketin çizgisine sadık kalmanın, bağlanmanın bir gereği olarak üç dünya teorisini kabul etti." (HK, s.84) Proletarya enternasyonalizminin, bu tür bir "yabancı radyo dinleme" sorununa indirgenmesi kabul edilemez. Proletarya enternasyonalizmi dünya çapında bir sapmanın peşine takılmaya indirgenemez. Eğer sorun böyle ele alınırsa varılacak nokta hep, proletarya enternasyonalizmi adına(!) marksizm-leninizmin inkarı olur.

Örneğin bugün birden bire AEP'ci kesilen HK önderleri, dün, ilk önce Mihricíliklerinin (1972), daha sonra troçkist-maceracılıklarının (1975) "en son"(!) da ÇKP'ye egemen olan siyaseti savunmalarının "özeleştiri"sini yapmış "proleter devrimciler"(!)-dir.

HK, "özeleştiri"sinde bizzat kendisinin ifade ettiği gibi, bugüne kadar "teoriyi bir süs olarak gördüğü" i[illegible] ile [illegible]ığın birliğini kavramadaki zaafları"ndan dolayı, "üç dünya teorisi"ni eklektik bir biçimde de olsa savunarak..., saflarını sağın etkilerine açık hale getirmiş, ülkemizde savunulan birçok sağ teze sahip çıkmış,..... 'proleter devrimci' gazetelerin (HY, HB olsa gerek) de aynı yanlışa düşmelerinde önemli rol oynamış,..... sınıf düşmanlığına karşı uyanıklığın körelmesine ve onların taktik açıdan da olsa küçümsenmesine neden olmuş, legalist ve menşevik bir çalışma tarzını savunur olmuş..., saflarında sınıf kininin azalması ve ihtilalci ruhun körelmesi eğilimini yaratmış..., oportünizme hizmet etmiş"tir. (HK, s.84) Bizzat kendi ifadelerinden anlaşıldığı üzere, Halkın Kurtuluşçuları bugüne kadar marksizm-leninizmden devrimden ve işçi sınıfından başka herşeye hizmet etmiş olan "proleter devrimciler"(!)-dir! Bu sadece HK için değil, HY ve HB için de geçerlidir. Siyaset olma iddiası ile ortaya çıktıklarından bu yana, siyasetsizliklerinin sıkıntısı ve kompleksi içinde, hep "özeleştiri" yapıp durmuşlardır. Ve onların PDA ile en temel ortak özellikleri de işte adeta bir günah çıkarma işlemine dönüşen bu "özeleştiri" hastalığıdır. Gerçekten onlar için proleter devrimcilik, bilim gücü ile değil iman gücü ile elde ettikleri ve bunun için de bilimden uzaklaştıkları halde kaybetmedikleri bir "paye"dir. Onların "en son"(!) savundukları hep bir önceki "siyaset"lerinin eleştirisi olmuştur. Özeleştiri silahını siyasetsizliklerini örtmek için kullanarak tümüyle etkisizleştirmişlerdir. Ve döne döne Mevlana'ya dönen bu "siyasetler"in, bugün savundukları AEP'nin görüşlerini, yarın (radyoda başka bir istasyon bulunca) reddetmiyeceklerinin garantisini kendileri bile veremezler. Ve böyle bir garanti de yoktur. O halde HK, HY, HB, DP vb. gruplar teori yapıyoruz diye kağıt israfından başka bir şey yapmamaktadırlar. Bu gruplar sınıf mücadelesi sahnesine çıktıklarından beri arkalarında bugün kendileri dahil hiç kimsenin kabul etmediği onlarca broşür, yüzlerce dergi bırakmışlardır. Bütün bu nedenlerden dolayı, bugün yazdıklarını, "yarın reddedecekleri şeyler" olarak değerlendirmek elbette herkesin en doğal hakkıdır.

Bütün AEP yanlıları, bugün var güçleriyle "üç dünya teorisi"ne saldırmakta ve onu "günah keçisine" çevirmektedirler. Ancak kendilerini bu noktaya getirenin ne olduğu konusunda hala tutarsızdırlar, hatalarının temel kaynağını tespit edememişlerdir. Örneğin "faşizmin tırmanışı"ndan "legalist ve menşevik bir anlayışı savunmaları"na kadar bütün günahlarını "üç dünya teorisi"ne yıkıp suçlarından arınmaya çalışması, Halkın Kurtuluşunun kurtuluşunu sağlamaz. Yıllardır "sınıf işbirliği", "menşeviklik", "oportünistlik" yaptığını söyleyip hala "proleter devrimci(!)" olduğunu iddia etmek de çözüm değildir. Özeleştiri bu kadar basit bir olay değildir.

Bugün AEP'nin ve onun Türkiye'deki radyo izleyicilerinin "üç dünya teorisi"ne yönelttikleri eleştirilerin birçoğunu Devrimci Hareket iki üç yıldan beri yapıyordu. ÇKP izleyicisi "proleter devrimciler"(!) devrimcilerin bu eleştirilerine saldırıyorlar, devrimcileri "revizyonistlik"le, "oportünistlik"le suçluyorlardı. Zaman ve gerçekler Devrimci hareketin tespitlerinin doğruluğunu ve haklılığını göstermiş ve ÇKP izleyicisi "proleter devrimciler" geçmişte savundukların oportünist ve revizyonist bir tez olduğunu itiraf ederek "özeleştiri" yapmışlar, günah çıkartmışlardır. Ama kendileri yine "proleter devrimci (!)", Devrimci Hareket ise yine "oportünist, revizyonist ve orta yolcu". İşte bu anlayışa siyasal ahlaksızlık denir, makyavelizm denir. Bu gruplar, hem her yanlışı yapacaklar, yanlıştan kendilerini kurtaramayacaklar, her ihaneti yapacaklar, hem de hep "proleter devrimci (!)" kalacaklar! "Proleter Devrimcilik" bu bayların kendilerine koydukları göbek adları olsa gerek!

HK, HY, HB v.b. gibi gruplara yönelttiğimiz eleştirilerde onların temel hatasının "poreletaryaenternasyonalizmi" adına dünya çapında bir yanlış çizginin kuyruğuna takılmak olduğunu vurguladık. Gerçi HY henüz hangi yanlışı savunacağı konusunda tavır belirlememiştir.

İşin ilginç yanı, "Üç Dünya Teorisi"ne devrimci hareketin yönelttiği eleştirilere uzun süredir kulaklarını tıkayanlar, AEP eleştirileri üzerine birdenbire devrimcilerin iki, üç yıl önce yaptıkları tespitleri savunmaya başladılar. Bu bayların eleştirilerimizi dinlemelerini sağlamak için anlaşılan yurt dışında bir radyo istasyonu kurmak gerek! Yalnız kendilerine bir tavsiyemiz var: Radyo istasyonlarına bu kadar bel bağlamasınlar. Yanlışlıkla dalgaları karıştırıp, farkına varmaksızın, Moskova, Bizim Radyo ya da benzeri istasyonları doğru istasyon diye dinleyip, birdenbire "toplumsal ilerleme" v.b. şeyleri savunmaya başlamalarından kendileri hesabına endişeleniyoruz.

Proletarya enternasyonalizminin basit bir d[illegible]nışma anlayışı içinde, radyo izleyiciliği, [illegible]lerden birinin peşine takıl[illegible] olarak algılanışı, ülke somutunda yaşanılan ve toplumun eksenini oluşturan anti-faşist mücadeleden geride kalmayı getirdi. "Sosyal Faşizm" teorisi ile faşizme karşı mücadelede hedef şaşırtıldı. Kısacası oportünistler yaşanan hayatın artan karmaşıklığını çözümleme yerine kolay olanı seçtiler. Tavırları bugünde aynıdır. Savunduklarının açık tutarsızlığını görüp "kolaycı" bir tavırla daha kapalı tutarsızlıkları olan bir çizgiye sarılmışlardır. Ancak Türkiye devriminin sorunları böylesi bir cendereye sokulamaz. Devrime kazanılabilecek sağlıklı unsurlar böylesi sorumsuz bir anlayışa teslim edilemez. Bugün geliştirdikleri "özeleştiriler" siyasi iflaslarının belirtileridir, "proleter devrimciliğin" değil!

Burada üzerinde durulması gerekli olan bir sorun da şudur:

Gerek AEP, gerekse ülkemizdeki AEP izleyicileri, ÇKP'nin "Üç Dünya" siyasetine veryansın eleştiriler düzüyorlar. "Üç Dünya teorisi sınıf işbirlikçiliğidir", "Üç Dünya, devrime ihanettir, anti - Leninizmdir" v.b. yöneltilen eleştirilerin tümü, hiç tereddütsüz, ÇKP'nin revizyonist bir çizgiyi savunmakta ve izlemekte olduğundan başka bir anlama gelmez ve bilindiği gibi ÇKP bu revizyonist çizgiyi 1970'lerden bu yana uygulamaktadır. Oysa, yine hem AEP, hem de ülkemizdeki yeni izleyicileri, revizyonizmin iktidara gelmesinin burjuvazinin iktidara gelmesi demek olduğunu, partinin revizyonist bir çizgi izlemeye başlaması ile birlikte, o ülkenin kapitalist - emperyalist bir ülke olduğunu, SSCB'nin bu şekilde sosyal emperyalist bir ülke haline geldiğini ileri sürüyorlardı. Sosyal emperyalizm teorilerinin temel mantığı budur. Eğer hem bu mantığın doğru olduğunu, hem de ÇKP'nin 1970'lerden beri revizyonist olduğunu kabul ediyorsanız, bu mantığın zorunlu bir sonucu ÇKP'nin sosyal emperyalist bir ülke olduğunu kabul etmektir. ÇHC'nde bugün tıpkı 1956'da Kruçhev'in "bir komplo" ile iktidara geldiği gibi, burjuvazi (şu revizyonist burjuvazi!) iktidarı gaspetmiş, Çin halkını aldatarak sosyalist Çin'i sosyal emperyalist bir ülke haline getirmiştir. Üstelik bu konuda dış politikada bol miktarda "kanıt" da elde edilebilinir. İçerde de sınıf ayrıcalıklarına ilişkin, ücret farklılıklarına, özel mülkiyete ilişkin gene bolca "kanıt" bulunabilinir! Çok mu saçma? Ama bu mantığı siz SSCB için uyguluyorsunuz!

Gerek ÇKP'nin, gerekse AEP'nin sosyal emperyalizm teorilerindeki çıkış mantığını reddetmedikten sonra, bugün ÇKP'ye (ve "üç dünya" teorisine!) yöneltilen eleştirilerin varacağı zorunlu sonuç (eğer tutarlı olmak diye ihtiyaç varsa tabii!!) Çin'in de sosyal emperyalist olduğunun ilanından başka bir şey olamaz!

Hayır, elbetteki bizim istediğimiz bı değildir. Anlaşılması gereken ve bizin anlatmaya çalıştığımız, sosyal emperyalizn teorilerinin bir safsatadan başka bir şey olmadığıdır. Ve bunu anlamadan hiç bir şey yapılamayacağıdır.

İstediğimiz, Çin'i de içine alan bir çözümleme ile "Kahrolsun üç süper devlet" deme kolaycılığını göstermek zorunda kalmadan, "üç dünya teorisi"ni dayandığı "sosyal emperyalizm" safsataları ile birlikte reddederek ve onu söyleten mantığı reddederek Türkiye'de yaşanan anti - faşist devrimci mücadelede yer almanız.

DİPNOTLAR

(1) Çin'in UYED tezi, "3. Dünya Ülkeleri" ile emperyalist ülkeler arasında sömürüden uzak, değişim sürecinde eşitlik ilişkisine dayanan bir düzen kurulacağı ütopyasıdır.

Lenin değişim sürecindeki "eşitsiz değişim"in kaynağının üretim sürecinde olduğunu gösterir. "Eşitsiz değişim" sermayenin organik bileşiminin farklı olduğu sektörlerin mallarının değişimi sürecinde ortaya çıkar. Yani "eşitsiz değişim" bizatihi değişimin tarafları olan ülkelerin üretici güçlerininggelişim düzeylerinin farklılığından kaynaklanır. Dolayısıyla değişim sürecinde ortaya çıkan "eşitsiz değişim"in gerçekten ortadan kaldırılması için emperyalist sömürgeciliği, yeni sömürgeciliği tasfiye etmeye yönelik anti - kapitalist mücadelenin başarıya ulaşmasının hedef alınması gerekmektedir. Oysa ÇKP böyle bir şey önermiyor. ÇKP sadece bazı "görüntü mekanizmalarda" (hammadde ve mamul madde fiyatları, gümrükler v.b.) bazı değişiklikler öneriyor. Açıktır ki, bu tür reformist değişikliklerle "eşitsiz değişim" ortadan kaldırılamaz. Bu bağlamda ÇKP'nin değişim ilişkilerinde eşitliğe dayanan UYED tezi bir ütopya olmaktan öteye gidemez.

(2) Bu konuda bkz. Devrimci Yol, s.6, "Zaire/Sudan"; Devrimci Yol, s.7, Mısır "Sosyal Emperyalist" saldırganlığa karşı "savunma" savaşı mı veriyor?"
Devrimci Yol s.11, "Ortadoğu Sahnesinde Bir Amerikan Oyunu"

Marksist devlet teorisi

"DEVLET meselesi öyle karmaşıktır ve burjuva profesör ve yazarları tarafından öyle bulandırılmıştır ki, bu meseleyi ciddi olarak düşünmek ve sağlam bir şekilde çözümlemek istoyen herkes, meseleyi tekrar tekrar ele almalı ve değişik açılardan düşünmelidir." (Lenin, "*Devlet*")

Bu yazımızda Marksist devlet teorisinin kavranılışında dikkat edilmesi gereken noktalara değineceğiz. Ve devlet meselesinin öğrenilmesinde gerekli olan genel teorik sorunları sunmakla yetineceğiz. Yazımızın sonunda verdiğimiz temel klasikler ve yardımcı kitaplar bu konunun gerçekten öğrenilmesi için mutlaka okunmalıdır.

Marksist devlet teorisi, marksizmin temel taşlarından birisini teşkil eder. Çünkü devrim teorisi ile devlet teorisi arasında sımsıkı bir bağ vardır. Şöyleki: Devlet, siyaset bakımından, toplumun yapısıdır; toplumdaki ezen-ezilen ilişkisinin siyasi düzeydeki ifadesidir. Sömürücü bir azınlık, "şiddetin sistemli bir uygulanması" olan devlet aracılığıyla sömürülenleri baskı altında tutar. Sömürünün ortadan kaldırılmasını amaçlayan toplumsal devrim, bu ilişkinin siyasal düzeyde tasfiyesi ile başlar. Hedef, sınıf iktidarı ve bu iktidarın aracı olan devlettir. Üzerlerinde şiddetin sistemli bir kullanımına maruz kalanlar ise şiddete başvurmak zorunda kalırlar. Şiddet, bu bakımdan, doğacak olan yeni bir toplumun "*ebesi*" olmak durumundadır.

Marksizmin devlet ve devrim teorileri arasındaki bu ilişki, bir bütün olarak burjuva toplumun eleştirisinden ve bu eleştiri ışığında onun nasıl değiştirilmesi gerektiğinden kaynaklanmaktadır. Bilindiği gibi, Marx, kapitalist toplumun ekonomik toplumsal ve siyasal düzeyleri arasındaki karşılıklı ilişkiyi, kapitalist sömürü çarkının işleyiş mekanizmasını açığa çıkarmış; tüm burjuva bilim adamlarının bu sömürüyü maskelemeye hizmet eden teorilerini çürütmüştü. Burjuva düşünürleri, teorik analizlerinde, ekonomik toplumsal ve siyasal ögelerin karşılıklı ilişkilerini göz ardı etmeye ve bunların ayrı ayrı ele alınmasına özen göstermişlerdir. Devlet meselesi ise sadece siyaset bilimcilerinin çalışma alanında yer almıştır. Bunlar dahi devleti toplumun üstünde bir yerde ele almaya çalışmışlar, devletin toplumsal çelişkileri uzlaştıran bir fonksiyonu olduğunu ve belli bir sınıfın değil de tüm toplumun esenliği ve güvenliği için çalışan bir kurum olduğunu ileri sürmüşlerdir...

Marksizm ise devleti tarihsel materyalizmin ışığında toplumların alt yapısı (maddi hayatın yeniden üretimi olan ekonomik temel) ile üst yapısı (devlet, hukuk, siyaset, ideoloji, kültür vb.) arasındaki ilişki bağlamında, siyasi üst yapının bir örgütlenme biçimi olarak ele alır. Alt yapı son çözümlemede üst yapıyı belirlemektedir. Devlet de mevcut ekonomik temele göre karakterize edilir..

Marx ve Engels, öte yandan, alt yapı ve üst yapı arasındaki ilişkinin tek yanlı kavranmasına da karşı çıkmışlardır. Engels, kaba-materyalistleri eleştirirken, ekonomik etkeni *tek* belirleyici olarak görmenin anlamsızlığını vurgulamış, "ekonomik durum temeldir, ama çeşitli üst yapı ögeleri... tarihi mücadelelerin gidişi üzerinde etki yaparlar ve birçok durumda ağır basarak onun *biçimini* belirlerler" demiştir. Bu bakımdan Marksist devlet teorisi alt yapıdaki sömüren sömürülen ilişkisinin üst yapıya nasıl yansıdığını, hakim sınıfların iktidarlarını nasıl sürdürdüklerini inceler. Yani incelenen konusu bizatihi devlet değildir. (Bu, ekonomi ile siyaseti birbirinden koparan burjuva ideologlarının işidir.) Marksizme göre devlet sınıf mücadelesi sürecinde ve bu mücadelenin bir ürünü olarak ele alınır. Devlet, sadece hakim sınıfın emrinde olmasıyla da belirlenmez, sınıf mücadelesinin karmaşık ilişkilerini yansıtır. Devletin temel işlevi (hakim sınıfın varlık nedeni olan) mevcut düzenin korunmasını ve onun sürekliliğini sağlamaktır. Bu bakımdan, devleti hakim sınıfın günlük çıkarlarını koruyan basit bir araç olarak değil de, mevcut düzenin uzun dönemli çıkarlarını gözeten karmaşık bir kurum olarak görmek gerekir. Bu ise tüm üst yapı kurumları gibi devletin de alt yapı karşısında görece bir özerkliğe sahip olması anlamına gelir.

Kısacası, Marksist devlet teorisi herşeyden önce devletin egemen sınıfın bir baskı aracı olduğunu, sömürücü azınlığın sömürülen çoğunluk üzerindeki egemenliğinin nasıl örgütlendiğini ortaya koymaktadır. Bu yönüyle de Marksizm, devletin bir üst yapı kurumu olarak egemen sömürü biçimine olan bağımlılığını açıklamaktadır. (Köleci, feodal ve kapitalist toplum biçimlerine, sırasıyla, köleci devlet, feodal devlet ve kapitalist devlet tipleri tekabül eder.) Bu açıklama, Marksist teorinin burjuva teorileri karşısındaki kesin zaferidir. Marksist devlet teorisini kavrayışta ilk elde dikkat edilmesi gereken nokta budur.

* * *

VET, Marksizm burjuva devlet teorilerini yerle bir etmiştir, ama Marksizm ve burjuva düşüncesi arasındaki hesaplaşma sona ermiş değildir. Burjuva düşüncesi bu kez de Marksizm maskesi takarak gündemde tutulmaya çalışılmıştır. Bernstein'ler, Kautsky'ler Menşevikler vb. tüm revizyonistler Marksizm adına burjuvazinin bayrağına sahip çıkmışlardır. Bu revizyonistler ve bunların örgütü olan II.Enternasyonal, her şeyden önce, proleter devrimini ve proletarya diktatörlüğünü reddetmiştir. Marksist devlet teorisine karşı çıkarken de asıl maruzatları bu olmuştur. Diktatörlüğün kötü bir şey olduğunu ve Marksistlerin "demokrasi"den yana olması gerektiğini söyleyerek burjuva demokrasisinin başta gelen savunucusu olmuşlardır. Lenin, bunların proletarya devrimine ihanet eden çizgilerini mahkum ederken, "demokrasi" nin *de* bir devlet biçimi olduğunu ortaya koymuştur. Revizyonistlerin, "demokrasi"den yanayız derken aslında burjuva devletinin yıkılmasına ve burjuvazinin diktatörlüğünün kaldırılmasına karşı olduklarını vurgulamıştır.

Örneğin, revizyonizmin "babası" sayılan Bernstein demokrasiyi "sınıf hükümetinin mevcut olmayışı, siyasi ayrıcalığın topluma ters düşen hiç bir sınıfa ait olmadığı bir toplumsal koşulun belirmesi" şeklinde tanımlamıştır. Kautsky de benzer şekilde düşünmüştür: "Demokrasi, genel eşit oy hakkı ile, burjuvazinin tahakkümünü temsil etmez" vs. (bak. "The Marxian Theory of State," Chang, New York, 1965, s.15)

Lenin ise burjuva demokrasisinin burjuvazinin diktatörlüğünün bir biçimi olduğunu göstermiştir. Bunun, burjuvalar için demokrasi, emekçi halk için diktatörlük anlamına geldiğini; proletaryanın de üzerindeki bu diktatörlüğü yıkmaktan, yani burjuva devlet aygıtını parçalamaktan başka yolu olmadığını vurgulamıştır. Devletin, şiddetin sistemli uygulanmasının bir aracı olduğunu öğreten Marksist devlet teorisi ile bu baskı aracının şiddete dayanan bir devrim ile parçalanması gerektiğini öğreten devrim teorisinin diyalektik bir bütün meydana getirdiğini anlatmıştır. Burjuvazinin diktatörlüğünün yerine proletaryanın diktatörlüğünün kurulmasının zorunlu olduğuna, sınıfsız toplума geçişte yavaş yavaş ortadan kalkan - yani süreç içinde kendini inkar eden - proletarya devletinin (diktatörlüğünün) bu geçiş aşamasındaki kaçınılmazlığına işaret etmiştir...

Lenin bu revizyonist görüşlerle I. Dünya Savaşı koşullarında uğraşmaktaydı. Bu sağ oportünist çizgiler savaşın yol açtığı olağanüstü koşullarda tam bir sosyal-şövenizme dönüştüler. Öne sürülen bu tezlerle proleter devrimi inkar edilirken aynı zamanda enternasyonalizmden de vazgeçilmekteydi. Sosyal-şövenizmin, savaştan kendi ülkesinin kazançlı çıkmasını düşünmekten başka bir kaygısı yoktu. Ve marksizmin devlet ve devrim teorilerine en özlü yerinden saldırması bundandı.

İşte bu emperyalist savaş koşulların da, savaşın yol açtığı "düşünce baskılanması", proletarya saflarında "sol" sapmaları da gündeme getirdi. Bu kez de emperyalizme ve sosyal şövenizme karşı enternasyonalizm savunulmaya çalışılırken, Lenin'in "emperyalist ekonomizm" dediği yanlışıya düşüldü. Özellikle, ulusların kaderlerini tayin hakkı gibi bir burjuva demokratik talep konusunda somutlaşan tartışmalarda demokrasi meselesinin önemi küçümsenerek Marksist devlet teorisi bir kez daha inkar edildi. Rosa Luxemburg, Kievsky, Buharin başta olmak üzere bazı sosyalistler emperyalizm koşullarında, mevcut ekonomik temelin doğası gereği, demokrasiden sözedilmeyeceğini ileri sürdüler.

Lenin bu düşünce tarzındaki temel mantıksal hatayı da açığa çıkardı. Bu tartışmada sorunun özü; devletin ekonomik alt yapının bir ürünü, ona bağlı bir siyasi üst yapı kurumu olduğu şeklindeki temel marksist önermenin tek yanlı kavranmasında yatıyordu. Lenin, Rosa Luxemburg ve diğer Polonya'lı sosyalistleri bu konuda şöyle eleştirmiştir: "Genel olarak, siyasi demokrasi ('saf' kapitalizm için teorik olarak normal bir üst yapı olmakla birlikte) kapitalizm üzerinde yükselmesi mümkün olan üst yapı *biçimlerinden* ancak biridir. Gerçekler, hem kapitalizmin, hem emperyalizmin *herhangi bir* siyasi biçiminin çerçevesi içinde geliştiğini ve bunların *tümünü* kendisine bağımlı kıldığını gösterir. Bu bakımdan, demokrasinin biçimlerinden *birinin*, onun istemlerinden *birinin* 'gerçekleştirilemez' olduğunu iddia etmek temel teorik yanılgıdır." (UKTH, s. 166). Lenin'in bu sözleri çok özlü bir biçimde ekonomik temel ile siyasi üst yapı arasındaki ilişkiyi anlatmaktadır. Bunun ötesinde, emperyalizmin ekonomik özelliklerinden siyasi üst yapıya doğru düz bir hat çekmek, yani ekonomideki tekel ile siyasi demokrasinin uzlaşamayacağını söylemek "emperyalist ekonomizm"den başka bir şey değildir. Kievsky'nin Luxemburg'un ve diğer "sol"ların bütün günahı da burada yatmaktadır; temel mantıksal yanılgıları, siyasi üst yapının (devletin) ekonomiden görece özerkliğini göremektir. Ekonomiye *tek* belirleyici diyerek de, Engels'in ifade ettiği gibi, marksizme işkence etmektedirler.

Siyasi üst yapıyı gri renge boyamaya çalışan bu "sol" sapma, sonuç olarak, devrimci mücadele bakımından tehlikeli boyutlara ulaşabilmektedir. Bu anlayış, siyasi demokrasi için mücadeleyi reddederken, diğer yandan da devlet biçiminin şöyle yada böyle olması karşısında kayıtsız kalmayı da beraberinde getirir.

Bunun karşısında, Marksistler devletin özünün belli bir sınıfın diktatörlüğü olduğunu tespit etmekle yetinmezler. Bu sınıf egemenliğinin hangi yollardan, hangi araçlarla sürdürüldüğünü de dikkate alırlar. Çeşitli devlet biçimlerini birbirinden farklı kılan özelliklere (biçimsel özelliklere) de önem verirler. Lenin burjuva egemenliğinin sürdürülmesinde baskıcı metotlara ve "liberal" (özgürlükçü) metodlara başvurulduğunu söylerken, baskı biçimlerinin nasıl ayırdedileceğini öğretmiştir.

Burada bir parantez açarak Marksist devlet teorisinde bu konunun nasıl incelendiğine kısaca değinelim. Bilindiği gibi, son çözümlemede hepsi aynı sınıfın diktatörlüğü olan farklı devlet biçimleri aynı devlet tipi tarafından karakterize edilir. Ve bütün farklı devlet tipleri de son çözümlemede bir sınıfın başka bir sınıf üzerindeki diktatörlüğünden başka bir şey değildir. Ne varki devlet meselesinin incelenmesi bu soyutlama düzeyinde bırakılırsa, meselenin özü aşırı basitleştirilmiş ve tarihsel materyalizm "şemalar dizisi" düzeyine indirgenmiş olur. Özellikle ülkemizde devlet teorisini öğrenmek denilince: Köleci, feodal, kapitalist (ve sosyalist) devlet *tipleri* ve bunların alt başlıkları olarak da çeşitli devlet *biçimleri* (monarşi, demokrasi, faşizm, vb.) olduğunu bilmenin yeterli olduğu sanılır. Halbuki, mevcut diktatörlüğün *niçin* farklı biçimlere büründüğü ve bu farklı devlet biçimlerinin birbirinden *nasıl* ayırdedilmesi gerektiği de mutlaka bilinmelidir.

Belli bir devlet tipinde niçin çeşitli devlet biçimleri vardır? Başka bir ifadeyle belli bir sınıfın diktatörlüğü niçin farklı biçimlere bürünür? Bunun en genel cevabı, somut toplumsal formasyonların tarihsel olarak farklı ekonomik-toplumsal-siyasal vb. özelliklere sahip olmasıdır. Bir devlet incelendiğinde bu özellikler mutlaka hesaba katılmalıdır.

Öte yandan, bu özelliklerin incelenmesi de devlet çeşitlerinin tasnifi sorununu tam anlamıyla çözmez. Sorun, bu tasnifin hangi amaca yönelik olarak yapılması gerektiğinin tespitidir. Çünkü, her hangi bir akademisyen de böyle bir inceleme yapabilir ve kendi özel inceleme konusu doğrultusunda bir ölçüt tespit ederek farklı devlet biçimlerini tasnif edebilir. Örneğin sadece devletin sınıfsal içeriğine bakılırsa, egemen sınıfın hangi kesimi devletin sahibi ise buna uygun bir tasnif yapmak mümkün olur. Bu tasnife göre, devlete bir bütün olarak burjuvazinin sahip olduğu burjuva demokratik devlet biçimleri, devlete oligarşilerin sahip olduğu oligarşik devlet biçimleri, yada devlete İdi Amin gibi tek bir diktatörün sahip olduğu "İdi Amin Türü" devlet biçimleri bulunabilir! Veya başka ölçütler de kullanılarak daha çeşitli devlet biçimleri keşfedilebilir. Bu bağlamda, bu tasnıflerin doğruluğunu yada yanlışlığını tartışmak saçmadır. Akademisyenler, teorik araştırma özgürlüğüne sahiptirler. Biz buna karışamayız.

Peki ama, devlet biçimlerinin tespitinde Marksistlerin inceleme konusu ne olmalıdır? Marksistler farklı devlet biçimlerini *niçin* ayırdetmeli ve bunu *nasıl* yapmalıdırlar? İşte bunun cevabı açık ve seçik olarak verilmiştir. Lenin şöyle yazıyordu: "Engels, tıpkı bir krallıkta olduğu 'kadar', demokratik bir cumhuriyette de, devletin 'bir sınıfın bir başka sınıfı baskı altında tutmasına yarayan bir makineden' başka bir şey olmadığını söylerken, bu sözleriyle asla, bazı anarşistlerin 'tedris ettikleri' gibi, baskı *biçiminin* şöyle yada böyle olmasının proletarya bakımından önem taşımadığını anlatmak istemez. Sınıf savaşımının ve sınıfları baskı altında tutmanın daha geniş, daha özgür, daha açık bir *biçimi*, proletaryanın genel olarak sınıfların olmadan kalkması için yürüttüğü savaşımı önemli derecede kolaylaştırır." (Devlet ve İhtilal 3. Baskı, s.88)

Devlet tahlilinde böyle bir yaklaşımın zorunluluğu, burjuva demokratik ve faşist devlet biçimleri karşısındaki tavırda hayati bir önem kazanmıştır. Burjuva demokrasisi, son çözümlemede burjuvazi için tam bir demokrasi ve ezilen sınıflar için bir diktatörlüktür; ama bu diktatörlük "demokratik" bir yoldan sürdürülmekte ve kağıt üzerinde de olsa bütün vatandaşlara devleti yönetmede "eşit" haklar tanımaktadır. Faşizm ise diğer burjuva egemenlik biçimlerinden mali sermayenin (tekelci burjuvazinin) en gerici kesimlerinin bir yönetimi olmasıyla ve bu yönetimin açık terörist bir yoldan sürdürülmesiyle ayırdedilmektedir. Proletarya, genel olarak burjuva demokrasisine (diktatörlüğüne) karşı bir ölüm kalım savaşı vermesine rağmen, baskı *biçimi* karşısında kayıtsız olmadığından, yani burjuva demokrasisi altında "yararlandığı" menziler bulunduğundan, bazı tarihsel koşullarda faşizm karşısında burjuva demokrasisini korumak durumunda da kalmaktadır. Bu durum ise devlet tahlilinde farklı devlet biçimlerinin ayırdedilmesinde yönetim metodlarında somutlaşan ayırdedici özelliğin dikkate alınmasının bir ifadesidir.

Yani bütün devletler için geçerli olan hakim sınıfların "şiddeti sistemli bir şekilde uygulaması" devletin özü ise, bu uygulamanın hangi biçimde, hangi yoldan olduğu da söz konusu devleti, diğer devletlerden ayırdeden bir özellik, özsel değil biçimsel bir özelliktir. Ve bir Marksist mutlaka bunu da hesaba katmalıdır.

* * *

SON olarak Marksist devlet teorisinin Türkiye solunda nasıl kavranıldığına, daha doğrusu niçin kavranılamadığına değinelim. Burjuva düşüncesinin aşılamamış olması, ülkemizde "solcular" tarafından uzun süre burjuva devlet teorilerinin zımni bir şekilde savunulmasına yol açmıştır. (Kerim devlet teorileri, ATÜT tartışmaları vb.) Kuşkusuz bu teoriler, proletaryanın bağımsız siyaseti yerine, onun sağındaki güçlerden medet umma anlayışına tekabül etmiştir. Yani bizde de ortaya konulan devrim anlayışı ve devlet tahlili arasında sıkı bir ilişki söz konusu olmuş, ancak bu ilişki daima Marksist anlayışın dışında bir yerde durmuştur. Devrim yapmak istemeyenler, devleti bir "tabu" olarak göstermeye çalışmışlardır.

Bu anlayışlardan başka (ve belki de bunların bir ürünü olarak) günümüzde de devlet konusunda ilginç(!) tezler ileri sürülmektedir. Herşeyden önce, diğer meselelerde olduğu gibi devlet meselesin-

➔

OKUYUCU MEKTUPLARI

Göle: Yerel Seçimler

GÖLE Geniş anti-faşist halk kesimlerini bağrında bulunduran bir kazadır. Feodal kalıntıların yol açtığı sülale ilişkilerinin hakimiyeti de söz konusudur. Bu sülalelerin tabanında namuslu dürüst anti-faşist unsurlar vardır. Bundan birkaç yıl önce kazamızda faşistlerin bulunduğu bir sırada biz bu aşiretlerle belli ittifak ilişkilerine girdik. Bu ortak mücadele sonucunda faşistler Göle'den tasfiye edildi ve geniş bir anti-faşist halk kesimi meydana geldi. Buna rağmen halktan bu konuda bazı eleştiriler doğdu. Halk halen bizim aşiretlerle beraber hareket ettiğimizi sanıyordu. Oysa kesinlikle biz onlarla her türlü ilişkimizi koparmıştık ama karşımıza da almamıştık. Yerel seçimler sırasında da siyaset olarak tespit ettiğimiz ilkeler ışığında hareket ettik. Halkın büyük bir kesiminin sempatisini kazandık.

Ortada dört aday vardı. AP-CHP-DP ve Bağımsız. AP ve DP adaylarını anlatmaya gerek yok. CHP adayı ise bundan 3 ay önce AP'li idi. Anlayamadık nasıl olmuşsa (!) CHP'den aday oldu. Görüş olarak yine AP'li ama tabela değiştirmiş...

Bizim için en tutarlı olan bağımsız adayın desteklenmesi idi. Devrimciler ve anti-faşist unsurlar bu adayı destekleme kararı aldı. (Bunun yanısıra TÖB-DER yöneticileri, CHP adayını kendi akrabaları olduğu için destekleme kararı aldılar ve tekkeci tavırlarla yazılarında devrimcilere sataşmaya kalkıştılar. Böylece tam olarak halktan tecrit oldular.)

Seçim çalışmalarını ve faşist zulme karşı kampanya çalışmalarımızı birlikte sürdürdük. Sonuçta AP seçimi kazandı. Bu konuda devrimcilerin hiç bir hatası olmamıştır. AP'nin kazanmasına maddi ortamı hazırlayan CHP yöneticileri ve onların saflarında y[illegible] alan "Gerkaler"dır. Bu [illegible] bizim için ise bir dönüm [illegible] oldu. Bi[illegible] çok kişi süzge[illegible] geçti.

Göle kesinlikle devrimcilerin bir kalesidir. Her geçen gün gelişiyoruz. Seçimi bir AP'linin kazanması Devrimci Hareketin geriye gittiğinin bir kanıtı olamaz. Göle, bu sonuçtan yararlanmak isteyen sol maskeli kimselere de yar olmayacaktır. Provakasyon ortamı yaratmak isteyenlere fırsat verilmeyecektir.

Göle'den bir grup devrimci

Çalcı köyünde seçimler

B[illegible] Eskişehir'in Mihalıççık ilçesine [illegible] Çalcı köyü devrimcileriyiz. Köyümüzde 10 yıl AP'li Muhtar Saf[illegible] Uzun muhtarlık yapmıştır. 19[illegible] seçimlerinde devrimcilerin destekl[illegible]ediği CHP'li Cemal Koçatepe muhtar oldu. C. K[illegible] olunca bize iha[illegible] altında toplandığı[illegible] (Çalcı Köyü Güzelleş[illegible] Kalkındırma Derneği)ni [illegible]attırdı. Biz yılmadık ve derne[illegible]mizi açtık ve yoğun bir çalışmaya girdik. Son mahalli seçimlerde Dernek Başkanı İrfan arkadaşımızı aday gösterdik(bağımsız aday). Kendisi devrimci gençlikle omuz omuza mücadele vermiş bir ilericidir. Devrimcilerin desteklediği bağımsız aday seçimi kazandı. Sonuç şöyle: Bağımsız aday İrfan 74 oy, AP'li Saffet Uzun 56 oy aldı.

KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ KÖYLÜ İKTİDARI

ÇALCI KÖYÜ DEVRİMCİLERİ

Zara Gençlik Derneği seçimlerini "Devrimci–Gençlik" kazandı

25/12/1977 günü yapılan Zara Gençlik Derneği Genel Kurulunda seçimlere Devrimci Gençlik listesiyle katılan devrimciler seçimleri kazandılar. İlçede 1971'den bu yana devrimci bir derneğin olmaması devrimci mücadelenin ivmesinin yavaşlamasına neden oluyordu. Altı ay önce açılan Zara Gençlik Derneği bin bir güçlükle kuruldu. Devrimciler o dönemde çeşitli oportünist siyasetlerin temsilcileriyle de görüştüler. Oportünistler ise, ilçede dernek açmanın maddi koşullarının olmadığını, bu nedenle CHP'de çalışacaklarını, böyle bir derneğin kurulmasına taraftar olmadıklarını söylediler. Devrimciler bunların niteliğini iyi bildiği için onlara aldırmadan çabalarını sürdürdüler ve bu dernek Devrimci Siyasetin hayatın her alanında kitlelere yayılması için kuruldu. Derneği kurarken 7 kişiyi bile bir araya zor getiren devrimciler bugün kitleleri Devrimci Yol Hareketi etrafında toplamaya başardılar. Zara Gençlik Derneğinin I. Olağan Genel Kurulunda, sosyal emperyalizm teorisi etrafında birleşen tüm oportünistler Yurtsever Gençlik adıyla Devrimci Gençlik karşısında ittifak oluşturular. Yurtsever Gençlik 27 oy alırken Devrimci Gençlik 31 oy alarak seçimi kazandı. Ayrıca bu genel kurulda Zara Gençlik Derneği'nin Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'na katılması kararı alındı...

Samsun Y.D.Y okulunda anti–faşist mücadele

BİZLER Samsun Yabancı Diller Yüksek Okulu öğrencileriyiz. Anti - faşist mücadelemizi tutarlı bir şekilde yürütebilmek için demokratik bir birim örgütünde birleşme gereğini duyduk. Bunun için de gerekli faaliyetlere giriştik. Aslında okulumuza yöneltilen faşist saldırılar, bunu en acil görevimiz haline getiriyordu. Devrimci Siyasetimiz doğrultusunda verdiğimiz aktif mücadele sonunda faşistleri okulumuzdan atarak okulumuzu demokratik bir mevzi haline getirdik.

Ancak her zaman olduğu gibi revizyonistler - reformistler ve pasifistler, aktif mücadele sonrasında saklandıkları deliklerden çıkarak demagoji ve burjuva safsatalarına devam ettiler. Sıcak mücadele içinde yer almayan bu unsurlar (özellikle KSD'ciler) sırf kendilerine taban yaratmak ve dernek içerisinde kariyer sahibi olmak için, okuldaki faşistlere karşı koyan ve mücadeleyi en tutarlı bir biçimde yürüten Devrimcileri karalamaya, burjuva dedikodularıyla yıpratmaya çalıştılar. Ancak bundan bir sonuç alamayınca, özünde aynı fakat biçim olarak değişik olan TİP, TSİP, CHP ile ortak liste çıkarmaktan başka bir yol bulamadılar. Çok geçmeden bunun da seçimi alabilmeleri için yeterli olmadığını anlayınca ne faşist, ne de anti - faşist olan kişilerle ittifaka girmekten çekinmediler. 24. 12 . 1977 tarihinde yapılan kongrede iki liste çıktı. Listelerden birincisi devrimciler (Devrimci Yol) diğeri ise "ittifak grubu" adı altında (TİP, TSİP, CHP ve KSD) seçime katıldı. Oylama sonucunda devrimciler 4 oy gibi az bir farkla seçimi kaybettiler.

Karadeniz bölgesini "kalesi" (!) olarak ilan eden KSD'cilerin kaybedeceklerini anlayınca, yönetimi devrimcilere kaptırmamak için, bir zamanlar hainlikle korkaklıkla suçladıkları TİP, TSİP, CHP gibi siyasetlerle ortak liste çıkarması, çok "keskin" (!) geçinen bu siyasetin gerçek yüzünü çok iyi bir şekilde sergilemektedir.

KAHROLSUN REVİZYONİZM ve OPORTÜNİZM
YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ..

S.Y.D.Y. Okulundan Bir Grup Devrimci Yol Sempatizanı

Aydın–Ortaklar

Aydın Ortaklar Eğitim Enstitüsü ve Öğretmen Lisesi'nde 1976-1977 öğretim yılında idare mekanizması faşistleştirildi. Okul faşistlerin bir karargahı haline getirildi. 1977-78 yılı başında ülkemizin çeşitli yörelerinden siyasi vs. nedenlerle nakil olarak gelen devrimci öğrenciler 7. özel sınıfında toplandılar. Devrimciler okuldaki faşist baskılara ve yönetime boyun eğmediler. Son olarak 22.2.1977 günü faşist-idare işbirliğiyle devrimcilere karşı planlı bir saldırı düzenlendi. Derse girmek için gelen öğrenciler üzerine faşistler silahlı, sopalı, taşlı saldırıda bulundular. Devrimci öğrencilerin kararlı bir şekilde direnmeleri üzerine sadece okulun 7 özel sınıfı devrimcilerin okula gelmelerini önlemek için süresiz kapatıldı.

Faşistlerin açıkca saldırısı durumu ortadayken, devrimci öğrencilerden üçü o gün karakol nezaretine alındı ve daha sonra biri suçsuz yere tutuklandı. Böylece olayın sorumluluğu devrimci öğrencilere yüklenmek istenmektedir.

Tüm faşist saldırıları aynı kararlılıkla göğüsleyeceğimizi ve mücadelemizi sürdüreceğimizi bildiririz.

Kahrolsun faşizm
Yaşasın Mücadelemiz
Ortaklar 7 Özel sınıfından bir grup devrimci

de de somut koşulların somut tahlili (sık sık tekrarlanmasına rağmen) kesinlikle başvurulmayan bir yoldur. Bilindiği gibi Marksist bir tahlil, genel olarak tüm siyasi sorunların, özel olarak devlet sorununun çözümlenmesinde, söz konusu toplumun ekonomik alt yapısı ve siyasi üst yapısı arasındaki ilişkinin tarihsel ve yapısal olarak somut bir incelemesini gerekli kılar.

KİTAP LİSTESİ

A-TEMEL OKUMA

Lenin, DEVLET broşürü
Engels, AİLENİN ÖZEL MÜLKİYETİN VE DEVLETİN KÖKENİ (Sol y.)

Lenin, DEVLET ve İHTİLAL (Bilim ve Sosyalizm y.)

Lenin, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ve DÖNEK KAUTSKY (Bilim ve Sosyalizm y.)

Lenin, BURJUVA DEMOKRASİSİ ve PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ (Sol y.)

Engels, LUDWIG FEURBACH ve KLASİK ALMAN FELSEFESİNİN SONU (Felsefe İncelemeleri'nde de var) (Sol y.)

Marx/Engels, DEVLET ve HUKUK ÜZERİNE (May y.)

Lenin, MARKSİZMİN BİR KARİKATÜRÜ ve EMPERYALİST EKONOMİZM (Koral y.)

Moore, MARX ENGELS LENİN'DE DEVLET KURAMI (Teori y.)

B-DERİNLİĞİNE OKUMA

Marx, FRANSA'DA SINIF MÜCADELELERİ (Sol y.)

LOUIS BONAPARTE'IN ONSEKİZ BRUMAIR'İ (Sol y.)
FRANSA'DA İÇ SAVAŞ (Köz Y.)
GOTHA PROGRAMININ ELEŞTİRİSİ (Sol y.)

Engels, ANTİ-DÜHRİNG (İkinci kısım, 2-3-4. bölümler; Üçüncü kısım, 5. bölüm) (Sol y.)

Marx/Engels, KOMÜNİST MANİFESTO (Bilim ve Sosyalizm y.)

Marx, SOSYOLOJİ VE FELSEFE (Bölüm Bir: Metodolojik temeller Bölüm Dört: Siyaset Sosyolojisi) (May y.)

Lefebvre, MARX'IN SOSYOLOJİSİ (Bölüm beş, Siyasi Sosyoloji: Devlet Teorisi) (Öncü Y.)

Laclau, Miliband, Poulantzas, KAPİTALİST DEVLET SORUNU (Birikim y.)

Marx, Engels, FELSEFE İNCELEMELERİ (Sol y.)

Niğde

NİĞDE Aksaray'da kısa adı AK - DER olan DGDF Üyesi Aksaray Kültür Derneği seçimlerini Devrimci Yol taraftarları kazandı. Revizyonistler Genel Kurulda liste çıkarmaya dahi cesaret edemediler. Bunun için de seçimleri erteletmek için ellerinden geleni yaptılar. Devrimciler bu grupçukların provokasyonunu boşa çıkardı. Seçime tek listeyle giren devrimciler Genel Kurulda hazır bulunan 72 üyenin oylarının hepsini alarak seçimi kazandı.

Aksaray Halkı faşizme karşı direniyor. 6.11978 günü Aksaray Kültür Derneği "Halkımıza" adlı bir bildiri yayınlayarak oligarşi ve faşizmin vahşi yüzünü sergiliyerek geniş halk yığınlarının desteğini kazanmıştır. Buna tahammül edemiyen faşist çeteler bildiri dağıtan üyelerimize saldırarak engellemek istemişlerdir. Ama devrimcilerin tepkisiyle karşılaşmış kısa zamanda duruma hakim olmuştur. Faşistler tarafından bir kişi ağır şekilde yaralanmış sermaye basını ise AK-DER'e saldırarak olayın gerçek sebepleri bunlardır diyerek yaygara yapmışlardır. Revizyonist ve oportünist klikler ise Devrimci gençliğin bu mücadelesini hazmedemeyerek yine ne olduklarını ve kimlere hizmet ettiklerini ispatlamışlardır.

DEVRİMCİ YOL

15 Günlük Siyasi Dergi

Sahibi
Mehmet YAZICI

Sorumlu Müdürü
Yaşathak ARSLAN

Yönetim Yeri
Hasan Ali Yücel Cad. 39/D İncesu-ANKARA

Yazışma Adresi
P.K.383 Kızılay-ANKARA

★ ★

ABONE KOŞULLARI

Yurtiçi *(6 aylık)*	60 TL
Yurtiçi *(yıllık)*	110 TL
Yurtdışı *(6 aylık)*	120 TL
Yurtdışı *(yıllık)*	220 TL

★ ★

DAĞITIM
EMEK-DA

ANK: Ihlamur Sok. 8/10 Yenişehir

İST: Himayeci Eftal Sok. Cağaloğlu

Baskı - Dizgi

EM-AŞ
Web Ofset Tesisleri

TÜSTAV

LENİN'İN SPARTAKÜS GRUBU ÜYELERİNE MEKTUBU

Spartaküs Grubu'nun Üyelerine, 18.X.1918.

Değerli Yoldaşlar. Bugün, Spartaküs Grubunun Bremen'deki Sol Radikallerle birlikte Almanya'nın tümünde İşçi ve Asker Sovyetleri'nin yaratılması için enerjik adımlar attığı haberi geldi. İhtilalci Alman Sosyal Demokrat Enternasyonalistlerine en iyi dileklerimizi iletmek için bu fırsattan istifade ediyorum. En zor koşullar altında sistemli bir ihtilalci propagandayı sürdürmüş olan Alman Spartaküs Grubu'nun çalışmaları, gerçekten Alman sosyalizminin ve Alman proletaryasının şerefini kurtarmıştır. Artık hızla olgunlaşmakta olan Alman İhtilali, Spartaküs Grubunu en önemli göreve çağırıyor, ve biz tüm güvenimizle, Alman Sosyalist Proleter Devleti'nin yakında dünya emperyalizmine belirleyici darbeleri indireceği umudundayız. Dönek Kautsky ve Proletaryanın Diktatörlüğü kitabının da oldukça yararlı olacağını umarız. Spartaküs Grubunun Kautskicilere karşı söyledikleri gerçekler bir kez daha doğrulanacak ve kitleler Bay Kautsky ve Şürekasının çürütücü etkisinden hızla kurtulacaklardır.

En iyi selamlar ve en yakın süre içinde Almanya'da proleter ihtilalinin zaferini selamlayabilmenin umuduyla.

N.Lenin

Rosa, yenildi. Ama devrimci onurundan hiçbirşey kaybetmedi.

YAŞASIN ALMAN PROLETARYASININ İHTİLALCİ GELENEĞİ

15 OCAK 1919 günü iki büyük devrimci katledildi. Önce Karl Liebknecht Berlin'de hayvanat bahçesinde kurşunlandı. Arkasından Rosa Lüxemkburg kafası bir askerin dipçiğiyle ezilerek öldürüldü.

Liebknecht ve Lüxemburg ihtilalciydiler.1914 yılında, emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme yolundaki II. Enternasyonal'in önderlerinin ihanetlerine rağmen uygulamaya çalıştılar. Enternasyonalist bir ruhla sınıf mücadelesini yükselttiler. Yıllarını hapis ve sürgünlerde geçirdiler. Tutarlı ihtilalci tavırları nedeniyle de Dönek Kautsky'nin ve şürekasının hakim olduğu Alman Sosyal Demokrat Partisi'nden ayrıldılar. Eski Roma'da köleleri ayaklandırmış olan Spartaküs'teki ihtilalci ruhun devamcısı olarak SPARTAKÜS GRUBUNU oluşturdular.

Spartaküs grubu, 1917 Ekim Devriminden sonra Almanya'da da bir ayaklanma hazırlığına girişti. Savaştan yenik çıkan Kayzer Almanya'sında devrimci durum mevcuttu. Özellikle 1918 yılı Ağustosunda imparatorluk ordularının uğradığı ağır yenilgi askerler arasında ihtilalci propagandanın daha da etkin olmasını sağladı. 1918 kasımında Kiel şehrinde bazı birlikler ayaklandı. Onları Hamburg, Bremen, Leipzig, Stuttgart ve nihayet 9 Kasım da Berlin izledi.

9 Kasım, ihtilalinin tüm Almanya'da başarıya ulaştığı gündü. Spartatüs grubu önderi Karl Liebknecht, ülkeden kaçan II. Kayzer Wilhelm'in imparatorluk sarayının balkonundan yaptığı konuşmada Sosyalist Cumhuriyetin kurulduğunu ilan etti. İmparatorluk sarayından imparatorluk sancağı indirildi ve yerine kızıl bayrak çekildi. Aynı gün de Karl Liebknecht ve Rosa Lüxemburg tarafından yöneltilen Kızıl Bayrak gazetesinin ilk sayısı çıktı.

9 Kasım da başarıya ulaşan İhtilal, işçilerin ve askerlerin ayaklanmasıyla başarıya ulaşmış olmasına rağmen, Spartaküs grubunun kitleleri örgütleyecek güçte olmaması nedeniyle bir sosyalist devrime dönüşemedi. Demokratik özgürlükler tanındı. Siyasi af çıkarıldı. İşgünü sekiz saate indirildi. Ancak gerici güçlerin etkinliği kırılamadı. Spartaküs grubunun güçsüz olması, hükümeti sosyal demokratlara kaptırmasına ve 16 aralık 1918tarihinde toplanan Almanya İşçi ve Asker Sovyetleri Birinci Kongresinde de Alman Sosyal Demokrat Partisinin sağcı çizgisini tutan delegelerin çoğunluğu elde etmelerine yol açtı.

Liebknecht, Alman proletaryasının önde gelen bir savaşçısıydı.

Karşı-devrim saldırıya geçti. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in öldürülmeleri için bildiriler dağıtıldı. Karşı-devrimci güçler gösteriler düzenlediler.

Yeni bir ihtilalin gündeme gelmesi üzerine Spartaküs grubu 30 aralık 1918 ile 1 ocak 1919tarihleri arasında toplanan bir kongrede Almanya Komünist Partisini kurdu. Yeni kurulan partinin önderliğinde 5 ocak 1919 günü Berlin'de yeni bir ayaklanma başlatıldı. Ayaklanma bastırıldı. Binlerce işçi ve asker öldürüldü. R.Luxemburg ve K. Liebknecht de 15ocak günü ele geçirilerek katledildiler.

İHTİLALCİ GELENEKLERİ YAŞAYACAKTIR

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, (çeşitli konularda Lenin'le anlaşamamalarına rağmen) örnek birer devrimciydiler. Teorik ve pratik çalışmayı birarada sürdürdüler. Özellikle Rosa Luxemburg'un ekonomi politik alanındaki çalışmaları, Marx'ı derinleştirme doğrultusunda önemli katkılardır.

Her iki devrimci de Alman Sosyal Demokrat Partisi içinde yeşeren Bernstein ve daha sonra Kautsky revizyonizmine karşı parlamenter hayallere karşı amansız bir mücadele verdiler. Emperyalist savaş gündeme geldiğinde de, kendi ülkelerinin hakim sınıflarına karşı mücadele vermeyi bir an durdurmadılar. Sosyal-şöven tavırlarla sonuna kadar mücadele ettiler. Proleter enternasyonalizminin bayrağını yükselttiler.

Ayaklanma gündeme geldiğinde tereddüt etmediler. Ayaklandılar kitlelerin ayaklanmasını örgütlediler.

Yenildiler. Ama devrimci onurlarından en ufak bir şey kaybetmeden, her ikisi de 48 yaşındayken ölümü kabullendiler.

ALMANYA DEVRİMİNİN YENİLGİSİ VE RUS DEVRİMİ

Bolşevik Partisi önderleri, Rus devriminin başarısını uzun süre Avrupa'da gerçekleştirilecek bir dizi devrime bağlamışlardı. Bu nedenle 1918 kasım ayaklanması Bolşevik Partisi önderlerinin umutlarını artırdı. Lenin, 18 kasım 1918 tarihinde Spartaküs grubu önderlerine yazdığı mektupta, "Alman Sosyalist Proleter Devletinin yakında dünya emperyalizmine **belirleyici darbeleri indireceği umudunda"** olduklarını yazıyordu.

Almanya'da devrimci güçlerin 1919 Ocağındaki yenilgisi ve arkasından Macaristan'da 21 Mart 1919 tarihinde kurulan Sovyet Cumhuriyeti'nin 1 Ağustos 1919 tarihinde yıkılmasından sonra, Bolşevik Partisi önderleri gözlerini sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki anti-emperyalist hareketlere çevirdiler ve Avrupa proletaryasından umutlarını bir süre kestiler.